Suspense Contemporan

SENIORUL DE CHESHIRE

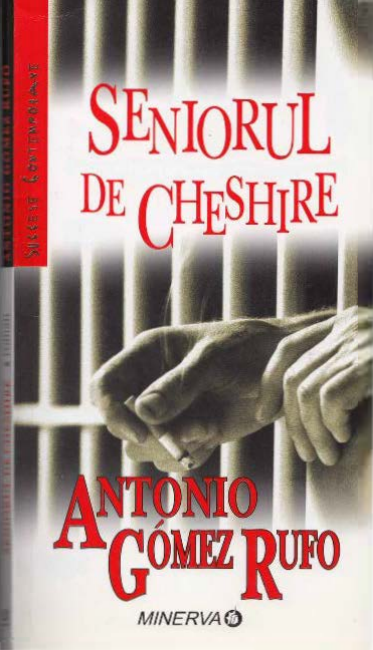

ANTONIO GÓMEZ RUFO

MINERVA

În Anglia începutului de secol XX, lordul Dodgson, nepotul lui Lewis Carroll, are acelaşi defect ca unchiul său: simte o iubire exagerată pentru fetiţe, ceea ce îl aruncă în închisoare. Învăţând dreptul de a primi vizitatori, îi cere unui nobil favoarea de a-i trimite o păpuşă articulată, fabricată după modelul unei femei frumoase, care i-ar potoli pornirile instinctuale şi i-ar alina singurătatea. Deţinutul trăieşte extaziat descrierile epistolare ale nobilului, care izbuteşte să găsească un model splendid, în timp ce un temnicer, în schimbul unor avantaje materiale, introduce în celula lordului un adolescent atrăgător. De aici, o serie de întâmplări în care se intersectează deţinutul cu pasiunile sale sadice, adolescentul devenit victimă, fabricantul de păpuşi, nobilul plictisit, soţia acestuia, un medic de familie şi excitantul model.

Antonio Gómez Rufo s-a născut în 1954 şi locuieşte la Madrid. Absolvent al Facultăţii de Drept, a colaborat la *El Independiente*, *El Sol*, *El País* şi la agenţiile de presă *OTR Press* şi *Fax Press*.

A mai publicat:

- *Adiós a los hombres* (Adio oamenilor – roman)
- *El alma de los peces* (Sufletul peştilor – roman)
- *Bruto: la leyenda del falso traidor* (Brutus: legenda falsului trădător – roman)
- *El desfile de la victoria* (Marşul victoriei – roman)
- *Las lágrimas de Henan* (Lacrimile lui Henan – roman)
- *Si tú supieras* (Dacă ai şti – roman)
- *Escenas madrileñas* (Scene madrilene – eseu)
- *El hombre asustado* (Omul înspăimântat – eseu)

Semnează scenarii pentru filmele *Blasco Ibáñez, la novela de su vida (Blasco Ibáñez, romanul vieţii sale)* şi *París, Tombuctú*, ambele regizate de către Luis G. Berlanga.

Cu *El secreto del rey cautivo (Secretul regelui prizonier)* a câştigat, în 2005, Premiul pentru Roman „Fernando Lara", iar cu *El señor de Cheshire*, tot în 2005, a obţinut Premiul pentru Roman „Ciudad Ducal de Loeches".

Operele sale au fost traduse în germană, olandeză, franceză, rusă, portugheză, greacă, poloneză şi bulgară.

ISBN: 978-973-21-0940-3

www.edituraminerva.ro

Coperta colecției: Cristina Dumitrescu

Redactor: Alina Nicolae-Perțea
DTP: Carmen Mateescu

Dragostea și rațiunea sunt doi călători
care nu poposesc niciodată împreună în același han.
Când unul sosește, celălalt pleacă.

Walter Scott

Lui Luis G. Berlanga,
care mi-a povestit o asemenea întâmplare

I

La periferia cochetului orășel Chester, la jumătatea drumului dintre parc și colină, se ridică o clădire impunătoare, cenușie și părăginită, înconjurată de ziduri și cu ferestrele zăbrelite. Poarta de la intrare este întotdeauna închisă, asemenea unei porți de cimitir pe timpul nopții. Este închisoarea orașului și a comitatului Cheshire. Aici, de foarte multă vreme, își face veacul un deținut ilustru, un bărbat care se ofilește pe zi ce trece, pentru că puterile îl părăsesc așa cum se scurge viața dintr-un pește care a fost scos din apă.

Este vorba despre lordul Lewis Jeremy Dogson, *senior* de Cheshire.

Iar aceasta este povestea lui...

Era anul 1907...

Ca în fiecare seară, după cină, *seniorul* de Cheshire privea asfințitul prin fereastra acoperită cu gratii de fier ruginit și se gândea că de cealaltă parte a mohorâtei lui celule viața își vedea de drum, străină de nefericirea lui, curgând în ritmul palelor de vânt ale acelor locuri, mult mai neastâmpărate decât cei patru mari curenți de aer, stăpânii cerului.

Vânturile ținutului, cugeta el cu privirea pierdută asupra frunzelor copacilor pe care îi putea zări din înfrigurata sa temniță, aparțin locului pe care îl străbat; cele ale orașului Chester și ale întregului comitat Cheshire mângâiau salcâmii grădinilor și zidurile înalte ale curții interioare a penitenciarului,

apoi, la rândul lor, se lăsau dezmierdate de pânzele corăbiilor ancorate la cotul râului.

Uneori se jucau cu fustele femeilor; altcori răcoreau amiezile de vară sau risipeau ceaţa care, la începutul toamnei, săruta albia liniştită a pârâului.

Iar când cineva murea în penitenciar, vânturile locale se rugau în tăcere, împreună cu capelanul şi cu deţinuţii din galeria persoanelor de vază; apoi, în zilele ce urmau, redeveneau neliniştite şi pline de zel, ca şi cum ar fi vrut să adune singure frunzele răspândite în colţurile gangurilor, în curţile interioare şi în penumbra coridorului central.

Vânturile locale păreau fermecate, fiindcă purtau cu ele murmurul pădurilor din apropiere, adevărată hrană pentru suflet, şi suspinele frunzelor îngălbenite.

Când se lăsa seara, *seniorul* de Cheshire lua cina, mestecând fără poftă, lăcrimând din cauza suferinţei, chinuit de singurătate şi de gândul că, dincolo de gratii, viaţa era trăită fără ca nimeni să îi simtă lipsa. Acest gând îl făcea să se zvârcolească... Şi privea coroana copacilor care se desluşeau în zare, plin de dorinţă ca în fiecare noapte, dorinţă care îl tortura mai crâncen ca lipsa libertăţii: lordul Dogson tânjea cu toată fiinţa sa după compania unei femei.

Acolo, la orizont, în conturul munţilor şi al celorlalte forme decupate pe indigoul amurgului, putea întrezări oricând profilul unui chip feminin, nişte coapse străvezii sau silueta perfectă a unui trup dezgolit. Nu depindea decât de lunile anului, de anotimpuri sau de durata zilelor. şi, firește, de vânturile locale.

Nouă ani de temniţă. Poate că va mai trăi încă unsprezece ani, până când îşi va ispăşi întreaga

pedeapsă. Poate. Sau poate că va muri curând, de singurătate, de melancolie, de frică... sau lovit de febră. Nu va mai auzi dangătul surd al clopotului închisorii, vestitor al doliului. Pentru fiecare moarte, cinci bătăi de clopot. Sau zece dacă este duminică, pentru a le aminti gunoierilor de suflete putrezite că moartea a coincis cu sărbătoarea Domnului.

În acele zile, *seniorul* de Cheshire era trist, indescriptibil de trist. Mai rău decât atât, această stare dura de prea mult timp: zile nesfârşite de singurătate, dorinţă şi absenţă.

Dacă ar fi continuat aşa, ar fi putrezit ca o floare ofilită căzută în mocirlă...

Nu era drept. Fusese educat în acest mod, iar injustiţia care îl aruncase în închisoare i se părea revoltătoare. Una peste alta, vinovăţia nu îi aparţinea numai lui. Unchiul său, matematicianul, marele Charles Lutwidge Dodgson, reputatul profesor cunoscut în întreaga lume sub numele de Lewis Carroll, îl învăţase să iubească fetiţele. Să le iubească, să le dezmierde, să le sărute gâtul şi obrăjorii cu gingăşie, preaslăvindu-le perfecţiunea şuviţelor, delicateţea rochiţelor şi fineţea bumbacului alb al şosetelor, în timp ce îşi lăsa degetele să alunece tiptil pe interiorul coapselor, până când şi fetiţelor le făcea plăcere să rămână aşezate acolo, pe genunchii lui. Unchiul îl învăţase să facă aceste lucruri şi lui nu i se reproşase niciodată nimic. Dimpotrivă, se bucura de o notorietate ieşită din comun.

Dar el era mult prea necopt. Într-o seară, din cauza lipsei de experienţă sau a nerăbdării nemăsurate, o fetiţă izbucni în plâns. Se smiorcăi şi îl arătă cu degetul pe *seniorul* de Cheshire. Poate că pasiunea din mâinile sale îl împiedicase să aprecieze delicateţea

mângâierii şi sfârşise prin a se transforma într-o furtună care zgâriase pulpele acelei păpuşi cu şuviţe blonde şi cu pomeţi palizi. Micuţa se văicări, făcându-şi publică indispoziţia; el fu arestat, condamnat şi întemniţat pentru nu mai puţin de douăzeci de ani de zile.

Din care trecuseră deja nouă.

Seniorul de Cheshire mai avea de petrecut încă unsprezece ani în acea celulă din aripa notabilităţilor. Fără îndoială, era tratat ca un sire, dar rămânea singur, melancolic şi uitat de toţi, ştiind că afară viaţa îşi urma cursul fără să i se simtă lipsa.

Şi, mai mult decât orice, avea nevoie de o femeie.

Unchiul său, marele vinovat pentru nenorocirea care îl lovise, scria povestiri. Fusese profesor la Oxford, era un matematician isteţ şi un pasionat fotograf amator. Murise în 1898, la puţine zile după ce el intrase în puşcărie, motiv pentru care nu putuse să facă nimic pentru a-l proteja. Îi lăsă moştenire numai uraganul desfrâului din vene şi adresa unui amic, profesor la rândul lui, scrisă pe o hârtiuţă, în caz că avea nevoie de ajutor. Până acum, vreme de nouă ani, *seniorul* de Cheshire nu îşi amintise de existenţa lui sir William James Harrod, cu toate că în fiecare noapte - şi fuseseră mai bine de trei mii - dorise să aibă un prieten cu care să poată discuta şi, mai mult ca orice (trebuie să clarificăm cum se cuvine acest aspect esenţial pentru înţelegerea evenimentelor care s-au petrecut în continuare), jinduise nebuneşte după compania unei femei.

Aşa că, descoperind hârtiuţa primită moştenire, îşi aminti de sir Harrod şi hotărî să îi scrie. Fu o scrisoare sfâşietoare, tulburătoare, dezinhibată şi

rugătoare. Şi pe un ton general de complicitate atât de lipsită de oprelişti şi redactată cu atâta volubilitate încât provocă de îndată efectul dorit.

După nenumăraţii ani care trecuseră fără să se gândească la nepotul matematicianului, Sir William J. Harrod înţelese cu mare greutate cine era lordul care îi scria o scrisoare. Dar, de îndată ce înţelese despre cine era vorba, îşi aminti afecţiunea pe care i-o purta unchiului băiatului, marele profesor Charles Lutwidge Dodgson, şi se puse fără să stea pe gânduri la dispoziţia nepotului.

Om de lume, liberal cu gusturi rafinate, sir Harrod înţelese perfect, după ce citi bileţelul în care acesta îşi mărturisea nevoile, suferinţele prin care trecea acel bărbat. La gândul că şi el ar putea să se găsească într-o asemenea situaţie chinuitoare îi trecu un fior pe şira spinării. Aşa stând lucrurile, nici nu termină bine de citit scrisoarea că îi şi răspunse, dând dovadă de atâta generozitate şi înţelegere încât frământatul deţinut căpătă numaidecât încredere în el şi îşi dădu frâu liber gândurilor pline de miez.

În câteva rânduri şi puţine cuvinte - încărcate de zbucium, ce-i drept -, deţinutul îi arăta că nu îi este îngăduit să primească vizite, dar că are dreptul la alimente, cărţi sau alte obiecte destinate divertismentului; din acest motiv îl implora să purceadă la fabricarea unei păpuşi mecanice pe care să i-o trimită în dar, un manechin în mărime naturală cu aspectul unei tinere femei, o adolescentă cu păr lung şi şolduri generoase, dotată cu aceleaşi curbe şi scobituri cu care le înzestrează Natura pe femelele speciei noastre. Ar fi, îi scrise el, o companie binevenită pentru ceasurile interminabile de

singurătate. Bineînțeles, toate cheltuielile necesare unei asemenea întreprinderi urmau să fie acoperite de el, oricât de mare ar fi fost suma cu pricina. Important era să poată să se bucure de tovărășia acestui manechin cât mai curând cu putință și, fără îndoială, ca asemănarea păpușii cu un exemplar feminin al speciei umane să fie desăvârșită.

Sir William J. Harrod era un bărbat matur, un profesor ieșit la pensie, cu o coamă abundentă de păr alb și cu chipul încă tânăr, cu trupul bine hrănit, cu pielea întinsă și cu ochi mediteraneeni, albaștri și transparenți. Un englez sadea, atât de englez încât ar fi putut să țină la distanță zece companii de voluntari australieni în orice război absurd. Cu mișcări atente și cu o gesticulație rafinată, se îmbrăca în griul închis al eleganței. Atât de galant era comportamentul său, încât își ținea bastonul și mănușile în aceeași mână fără cea mai mică dificultate. Pentru un astfel de bărbat, amator al deliciilor rafinate și bun cunoscător al naturii umane și al inerentelor probleme lumești, cererea se dovedi a fi mai mult decât o simplă datorie cavalerească sau un act de solidaritate aristocratică: era o ocazie adecvată pentru a-și umple într-un mod plăcut timpul liber.

În plus, căutarea unui fabricant de păpuși mecanice nu era dificilă în Londra începutului de secol, deoarece erau utilizate atât ca manechine pentru prezentarea articolelor vestimentare, cât și pentru alte mii de întrebuințări din domeniul croitoriei. Așadar, procesul de căutare și de selecție i se păru reconfortant lui sir Harrod, întrucât îi permitea să ia legătura cu diferiți meșteșugari și să afle detalii despre munca lor de creație, care includea modelarea fiecărei piese în parte, dar și

modalităţile prin care bustul, cu toate neregularităţile sale, putea fi sculptat din carton, hârtie şi lemn.

Privind lucrurile din această perspectivă, se puse numaidecât pe treabă, fără grija timpului sau a cheltuielilor, pe care, de altminteri, le acoperea tânărul său prieten Dodgson, deţinutul.

În fabrica maestrului Whiteman descoperi arta rigidizării cartonului pe matriţă, în cea a artistului Hamilton cunoscu modalităţile de fabricare a matriţelor de lemn, iar în casa Fiilor şi Moştenitorilor lui Murphy & Murphy Co. află meşteşugul cioplirii chipurilor feminine.

De asemenea, descoperi că modelele cu preţuri ridicate se confecţionau cu păr natural, cumpărat de la femei nevoiaşe, şi că nu se depuneau mari eforturi pentru reproducerea cu exactitate a părţilor intime ale corpului feminin, deoarece manechinele nu apăreau niciodată despuiate, ci doar ascunse sub haine de ultimă modă, motiv pentru care bustului nu i se sculptau sâni autentici şi nici pântecele nu căpăta forme fidele realităţii. Singurele reproduse în funcţie de moda acelor ani erau posteriorul şi şoldurile; moda consta în dimensiuni generoase ale celor din urmă şi în modelarea bombată, semeaţă şi consistentă a feselor.

Sir Harrod nu se hotărî să treacă la îndeplinirea sarcinii *seniorului* de Cheshire decât după ce trecură câteva zile şi după ce vizită nu mai puţin de şase artişti, fapt ce îi permise să converseze pe larg cu aceştia şi să cunoască pe îndelete caracterul interlocutorilor săi. Trebuia să comande un model special de păpuşă şi era nevoit să descrie cu precizie caracteristicile obiectului dorit, astfel că se cuvenea

să câştige încrederea unuia dintre artişti, deoarece misiunea pe care o avea, prin natura ei, se întrevedea a fi ieşită din comun. Mai mult decât atât, dorea să asiste la diversele etape ale construcţiei obiectului şi să îşi dea consimţământul asupra trăsăturilor chipului sculptat şi asupra celorlalte aspecte orografice, pentru a-şi satisface pe deplin amicul pe care se hotărâse să îl mulţumească până la cele mai mici detalii.

Alegerea fu dificilă (soluţiile nu se înfăţişează niciodată din senin atunci când este vorba de probleme delicate), dar, având în vedere stilul de execuţie al domnului Whiteman, artistul plastic, sir Harrod se decise asupra lui, pentru că acesta nu numai că nu ridică obiecţii legate de prezenţa clientului în decursul procesului de fabricaţie, ci fu imediat de acord că o păpuşă drăguţă era cea mai ieftină şi mai potrivită companie pentru cei care doreau să rămână burlaci şi să facă faţă, într-un mod agreabil, friguroaselor nopţi britanice şi zilelor acoperite de ceaţă, atât de frecvente în acele vremuri.

În sfârşit, un om de încredere, îşi spuse cu înţelepciune sir Harrod. Şi, până la urmă, aşteptările nu îi fură înşelate.

Peripeţiile acelor zile de căutare şi amuzament fură descrise într-o scrisoare adresată prietenului său şi expediată din Londra, pe 12 aprilie 1907.

Scrisoarea suna aşa:

Dragul meu lord,

În cele din urmă, cred că pot să dau satisfacţie solicitării domniei voastre. După mai multe zile de bătut magazinele şi studiourile diverşilor artişti, l-am

întâlnit pe domnul Whiteman, pe care l-ați simpatiza la fel de iute precum am făcut-o eu.

Domnul Whiteman nu este numai un mare artist care fabrică acele păpuși minunate la care s-a gândit și domnia voastră, ci este și un filosof: modul lui de gândire l-ar fi încântat pe unchiul dumnea-voastră și îmi imaginez că va fi și pe placul domniei voastre.

Ideea este că, fără să îi povestesc cine este destinatarul „ciocolatei", a acceptat cu mare amabilitate să confecționeze produsul, dându-mi voie chiar și să asist la elaborarea lui pentru a putea să îmi dau cu părerea asupra caracteristicilor și aspectului final al micilor detalii pe care domnia voastră și cu mine le căutăm. Bizuiți-vă pe mine, rogu-vă, că voi duce la capăt cu cea mai mare exactitate dorința pe care v-ați manifestat-o în scrisoare: totul va fi realizat așa cum a solicitat domnia voastră.

Singurul lucru pe care îl sper este să vă ghicesc gusturile, întrucât, în virtutea situației noastre speciale, eu voi fi cel care va hotărî cum va arăta și care vor fi, în cele din urmă, caracteristicile obiectului final. Îmi amintesc chipul lui Venus și cel al Andromedei, ochii și buzele lor, și cred că de acolo putem începe căutarea idealului spre care tindem. Se înțelege că mă refer la Venus în oglindă, pictată de Velásquez, și la Andromeda lui Perseu, opera marelui Rubens. Îmi imaginez că aveți bine păstrate în memorie aceste picturi față de care unchiul dumnea-voastră simțea o atracție deosebită.

Pe de altă parte, vă mărturisesc dezolarea mea, întrucât, în pofida caracterului urgent al comenzii noastre, maestrul m-a asigurat că produsul nu va fi pregătit pentru livrare decât peste cel puțin patruzeci

de zile, numărate începând cu prima zi a lunii mai, când va finaliza celelalte comenzi pe care, când vă scriu aceste rânduri, le are în desfășurare.

Prețul mi s-a părut rezonabil, dar mai avem de ales podoaba capilară și persoana care să ne servească drept model, motiv pentru care nu putem ști încă suma finală despre care vorbim. Vă voi ține la curent cu promptitudine.

Al dumneavoastră,

Sir William James Harrod.

După câteva zile, sir Harrod primi o scrisoare de răspuns din partea *seniorului* de Cheshire, trimisă din închisoarea din Chester, comitatul Cheshire, pe data de 22 aprilie 1907.

Dragul meu sir Harrod,

Am încredere în dumneata așa cum ar fi avut și unchiul meu (odihnească-se în pace), care nu ar fi lăsat o asemenea însărcinare decât pe mâinile dumitale, atât de generoase și de cunoscătoare. Sunt convins că aveți gusturi desăvârșite și că rafinamentul nu vă poate fi pus la îndoială, motiv pentru care nu veți întâmpina dificultăți legate de confecționarea finală a „ciocolatei", cum ați numit-o, cu eleganță, pentru a nu mă pune în pericol.

Cu toate acestea, vă informez că, din fericire, dat fiind rangul meu, gardienii acestei închisori nu îmi deschid scrisorile, nici cele pe care le scriu, nici cele pe care le primesc, astfel că, în continuare, veți putea să vă manifestați cu naturalețea pe care o veți considera adecvată. În realitate, gardienii nu deschid corespondența rezidenților din aripa persoanelor de vază din simplul motiv că nu știu să citească și, chiar

și celor puțini la număr, unul sau doi, pe care îi bănuiesc că ar ști, idiomul nostru le-ar fi străin într-o măsură atât de nostimă încât două din trei cuvinte li s-ar părea pe de-a-ntregul necunoscute.

Așadar, nu faceți economie de cuvinte și oferiți-mi cea mai amănunțită prezentare a procesului de confecționare a păpușii, pentru că, imaginându-mi-o, neliniștea mea se va domoli și voi avea posibilitatea să savurez anticipat plăcerile care mă așteaptă. Transmiteți-i întreaga mea simpatie, dacă veți considera necesar, domnului Whiteman.

Mi-ar face deosebită plăcere să menținem o relație epistolară, dacă doriți și dumneavoastră.

Veșnic recunoscător,

Lordul Lewis Jeremy Dodgson.

Luna aprilie a acelui an fu neobișnuit de uscată în comitatul Cheshire și în întreaga Anglie. Recolta întârzie exagerat de mult, fu insuficientă și de o calitate scăzută, iar prețul alimentelor crescu și, odată cu el, cel al tuturor produselor. Așa că cei din închisoare începură să ducă lipsa bunurilor mai puțin necesare, iar primul lucru care sări în ochi fu zgârcenia cu care deținuții fură aprovizionați cu cele trebuitoare scrisului, mai ales foi de hârtie și ceară roșie.

Sir Dodgson, dată fiind vița sa nobilă, știu să tragă foloase de pe urma situației și născoci fără întârziere o metodă de compromitere a unuia dintre gardieni, pe numele său (sau poreclă) Fat, care nu se lăsă rugat prea mult pentru a accepta plin de entuziasm câteva lire în plus, în schimbul aprovizionării deținutului cu orice ar fi avut nevoie.

Raţiile duble de ciocolată, ceaiul, tutunul pentru fumat şi pâinea albă contribuiră la primele venituri suplimentare ale gardianului; dar pe măsură ce numărul lirelor spori crescu şi buna lui dispoziţie, astfel că rezidentul avu parte săptămânal de o pereche de ciorapi curaţi şi de cearceafuri fine o dată pe lună. Situaţia evoluă în aşa fel încât *seniorul* de Cheshire, sir Lewis Jeremy Dodgson, ajunse să fie o binecuvântare pentru Fat; relaţia lor deveni atât de benefică încât, în scurtă vreme, gardianul se oferi să spele hainele nobilului în propria sa casă, să îi facă rost de săpunuri aromatice sau să treacă cu vederea dacă aristocratul se hotăra să amâne ora de stingere a opaiţului sau să târâgăneze momentul trezirii din somn în dimineaţa următoare.

După nouă ani de închisoare, s-ar fi putut spune că neplăcerile climaterice ale anului 1907 fură cu adevărat favorabile intereselor *seniorului* de Cheshire, care, donând o cantitate insignifiantă din venitul său anual, câştigă un vasal loial în interiorul penitenciarului, clădire care deveni din acea clipă mult mai confortabilă şi mai uşor de locuit.

Fat era un om întreprinzător, obişnuit cu extravaganţele celor bogaţi şi fin cunoscător al tuturor nevoilor omeneşti. Cât ai bate din palme, învăţă să citească în ochii deţinutului clipele în care acesta se lăsa cuprins de melancolie. Nedorind ca principala lui sursă de venituri să se îmbolnăvească, era permanent atent, servindu-l cu orice i-ar fi putut fi de folos şi ajutându-l să evite neplăceri de prisos.

Paznicul dorea să se bucure în continuare de strălucirea de aur a lordului Dodgson şi ajunse la concluzia de bun-simţ că un bărbat tânăr şi atât de chipeş nu avea cum să fie fericit cu abstinenţa la care

îl obliga izolarea sa. Astfel că, în acea primăvară secetoasă și de mare singurătate a anului 1907, încercă să ticluiască un plan prin care să rezolve și această problemă, într-un mod în care să nu își pună slujba în pericol.

Reflectând îndelung, ajunse la convingerea că, în caz de extremă urgență - iar situația *seniorului* era presantă -, diferența pe care ilustrul său binefăcător ar fi făcut-o între trupul unui adolescent și cel al unei fecioare nu ar fi avut prea mare importanță, dacă el ar fi fost capabil să facă alegerea potrivită, iar lordul, în pedanteria lui, nu ar fi fost peste măsură de pretențios.

Firește, gardianul nu avea habar de însărcinarea pe care deținutul o pusese pe umerii lui sir Harrod, dar ceva trebuie să fi intuit în privirea pierdută a prizonierului dacă ajunsese la concluzia înțeleaptă de a dedica atâta timp și atâta grijă rezolvării unor necesități biologice.

Și, firește, avea convingerea că nobilele sale acțiuni urmau să aibă consecințe din care, în cele din urmă, cu toții ar fi putut avea de câștigat. Începând cu el însuși.

§

Între timp, în decursul acelor zile ale ingeniozității și câștigurilor financiare, lady Harrod, mult prea iubita soție a lui sir James William Harrod, fu nevoită să facă o vizită la Liverpool surorii sale Jane, care contactase în acea perioadă o răceală îngrozitoare din cauza obsesiei de a se îmbăia zilnic, ca și cum ar fi fost permanent murdară. Când ajunse

la conacul surorii sale, o găsi întinsă în pat, cu o febră puternică și îngrijită de un doctor și mai puternic, un bărbat cu tâmple argintii și cu ochi de corsar, care nu pleca nicio clipă de la căpătâiul bolnavei.

La vederea panoramei generale și a anumitor elemente concrete ale peisajului, lady Harrod se hotărî să rămână alături de Jane până la vindecarea ei completă și îi comunică acest lucru lui sir Harrod într-o telegramă:

Rămân aici cel puțin două săptămâni Stop Te voi ține la curent cu evoluția bolii lui Jane Stop Nu te culca târziu nu bea ceai în exces Stop Iubita ta Evelyn

Sir Harrod primi biletul soției sale, iar vestea îl întristă profund. Nespus de profund. Ca dovadă, îi răspunse urgent printr-o altă telegramă:

Îngrozitor Stop Nu voi ști să trăiesc singur fără tine Stop Rămâi alături de draga noastră Jane cât timp este nevoie Stop William

Apoi, în continuare, zdrobit de atâta tristețe, porunci să i se pregătească trăsura și paltonul, trimise toți servitorii în concediu, cu excepția tinerei Louise, niței cam surdă și oarecum înceată la minte, și se îndreptă spre centrul Londrei, la First National Bank, pentru a retrage o anumită sumă de bani.

II

Gardianul Fat, înfumurat şi viclean, ştia cum să îmblânzească forţele naturii; şi adevărul este că un paznic de închisoare cunoaşte mai multe lucruri despre bolile pe care le răspândeşte diavolul decât un medic.

Motiv pentru care îi dădu prin cap să asocieze nevoile lordului cu o pungulită de piele în care se îngrămădesc monede de aur. Fără să stea pe gânduri, porni pe ulițele mahalalelor orăşelului Chester în căutarea unui băiat care să posede caracteristicile corespunzătoare: un corp încă neformat din punct de vedere al musculaturii şi pilozităţii, un aer care, privit din spate, să poată induce în eroare în privinţa sexului său şi, pe scurt, un aspect general atrăgător. Ca să nu mai pomenim lucrul cel mai important: era musai ca tânărul să fie dezgheţat şi să nu simtă nicio jenă în a-şi pune la punct viitorul fără ingerinţe din partea învăţăturilor pioase, principiilor moralei victoriene şi îngustimii bunelor obiceiuri britanice.

Paznicul Fat ştia mult prea bine că, în majoritatea cazurilor, tinerii englezi nu erau norocoşi din fire, cum nu erau nici adolescenţii; spre deosebire de aceştia însă aveau obiceiuri mai liberale şi erau mai deschişi şi mai predispuşi la pungăşii şi la afaceri cu profit imediat. Cel puţin aşa erau băieţii din Chester, capitala comitatului Cheshire, iar bunul Fat cunoştea această realitate pentru că şi el fusese cândva un ştrengar fără chef de muncă.

Știa cum nu se poate mai bine că era vorba despre niște ființe care, înainte să depășească un metru și jumătate înălțime, se jucau pe uliță, vorbeau cu voce tare, primeau orice provocare cu mare drag și erau atenți la orice conjunctură le-ar fi permis să evite muncile care îi așteptau de îndată ce împlineau paisprezece ani, munci care însemnau, dacă norocul le zâmbea, lucrul câmpului sau salahoria în cine știe ce fabrică de brânzeturi. În cele mai triste cazuri, urmau să se suie la bordul unei corăbii slinoase și urât mirositoare, fără să mai reușească vreodată să scape de slujba de marinar, îmbarcați pe vecie pe transportoare cu încărcături mai scârboase ca toaletele publice ale gărilor, navigând în jurul lumii înconjurați de grămezi de pește împuțit sau de alte mărfuri și mai soioase. Băieții știau ce le oferă viitorul și, din acest motiv, dacă li se ivea ocazia, se pretau la orice ar fi fost necesar pentru a-l evita.

Așa stând lucrurile, Fat nu se străduí din cale-afară pentru a descoperi pe coclaurile orașului un tânăr cu calitățile dorite. Singurul lucru care mai lipsea, de îndată ce zări materialul și își alese obiectivul, era să îl convingă pe fericitul câștigător de avantajele slujbei ale cărei secrete urma să le deprindă, în caz că își dădea consimțământul.

Alesul se numea Jack. Ochii lui erau niște fulgere albastre și, de la depărtare, părea pe de-a-ntregul o fetiță. Poate că modul de a vorbi îl dădea de gol, fiindcă înnoda un cuvânt grosolan cu altul care suna și mai neplăcut, un jurământ cu o blasfemie și apoi cu o înjurătură sau un blestem din care cel mai puțin vătămat ieșea fiul nelegitim al lui Belzebut. Tânărul Jack trăia în mahala și era penultima odraslă dintr-o

serie de şapte fraţi al căror tată era mereu pe mare, ajungând acasă de cel mult două ori pe an, dacă nu cumva - lucru mai mult decât probabil - se înţepenea în vreun port de prin India, cherchelindu-se pentru a trece teafăr peste musoni şi pentru a scăpa de durerile de cap şi de nostalgiile stârnite de Insulele Britanice, unele mai intense ca celelalte.

Băiatul, fără doar şi poate, era frumuşel: avea ochi limpezi, de un albastru strălucitor; părul îi era lung şi foarte blond, având nevoie, firește, de o îngrijire cu care el nu îşi bătea capul. Nasul cârn, bărbia rotundă, gura cu buze cărnoase şi gâtul fin, de lebădă. Nu măsura mai mult de un metru şi jumătate, iar greutatea lui nu trecea peste cincizeci de kilograme şi, în mare, avea un corp rotunjor, şolduri imature, picioare lungi şi fese mândre, bine formate şi cu pielea netedă. Dacă ar fi avut parte de o baie sănătoasă şi dacă ar fi fost îmbrăcat cum se cuvine - şi dacă ar fi învăţat să tacă din gură şi să îşi ascundă carenţele educaţionale - ar fi putut să treacă cu uşurinţă drept ucenic de valet într-o casă de viţă nobilă.

Fat îl descoperi într-o dimineaţă, într-o gloată de puştani la fel de energici şi de obraznici ca şi el, şi consideră că este oportun să rămână la distanţă, observându-l mai multe zile la rând înainte de a-i adresa vreun cuvânt.

Micuţul Jack vorbea tare, fuma excesiv, alerga ca un drac împieliţat şi avea o privire îndrăzneaţă şi provocatoare. Bineînţeles, îl remarcase pe bărbatul care îl studia de la depărtare, dar nu se mirase peste măsură, pentru că în acea epocă existau mulţi servitori din casele de vază care mergeau în căutarea unor candidaţi printre băieţii din mahalale pentru a-i

aduce la conacul în care lucrau. De aceea, prezența arcilor necunoscuți în apropierea locurilor lor de dislocație – grupi de gumoi, viroage sau mlaștini – nici nu li se părea surprinzătoare, nici nu îi incomoda.

La început, Jack nu bănui că tocmai el este obiectul prezenței repetate a lui Fat, deoarece printre amicii lui existau tineri mult mai bine făcuți și cu o vârstă ceva mai mare; dar, pentru orice eventualitate, jucă puțin teatru în onoarea vizitatorului, ieșind într-o zi din casă dichisit din cap până-n picioare și plimbându-se prin fața lui Fat cu umerii ridicați, cu spatele drept și cu capul țeapăn, ca un păun care își arată penele. Cu altă ocazie, nu păru deloc rușinat să facă unele comentarii în gura mare, trecând pe lângă cine avea urechi să-l audă, mărturisindu-și, în timp ce îi făcea cu ochiul unui prieten, vocația de îngrijitor de grajduri. Fără îndoială, băiatul era isteț. Și se arăta dispus să intre în vorbă cu străinii.

Gardianul Fat, înțelegând imediat că flăcăul părea promițător și că nu ducea lipsă nici de talent, nici de istețime, se hotărî să îi prezinte oferta. După patru zile de observare atentă, consideră că a venit momentul potrivit pentru o discuție între patru ochi.

– Vino aici, băiete, îi spuse, punându-i o mână pe umăr.

– Porunciți-mi, îi răspunse Jack, fără să stea pe gânduri.

Bătrânul Fat surâse discret și apoi, adoptând o figură serioasă, autoritară, îi făcu semn să-l urmeze. Merseră o bună bucată de drum fără să scoată niciun cuvânt, Fat înainte, Jack în urma lui, la doi pași distanță. În cele din urmă intrară într-o cârciumă, se așezară la o masă lângă fereastră, iar Fat îl chemă pe cârciumar.

Gardianul îi oferi tânărului ceva de băut. Jack ceru o bere și o bău încet, ca un adult, salutându-i pe târgoveții pe care îi cunoștea, care, spre surprinderea lui Fat, nu erau puțini la număr. Pe gardian îl mulțumiră popularitatea băiatului, vioiciunea lui naturală și acea privire pătrunzătoare, ascuțită. Și, mai ales, vesela dispoziție cu care se pregătea să asculte ceea ce, fără îndoială, urma să i se ofere. La început păstră o tăcere respectuoasă, dar, la a doua bere, Fat începu să îi vorbească fără ocolișuri.

— Cum te numești, băiete?

— Jack, la dispoziția dumneavoastră.

— Bun. Numele meu este Fat Sheldon și lucrez în închisoarea comitatului.

— Domnia-voastră este gardian?

— Da.

— Regret nespus... se hlizi Jack. Propria lui glumă îl făcu să surâdă și, ca să se ascundă, își acoperi gura sorbind din halba de bere. Dar ochii îi râdeau într-un mod inconfundabil.

— N-ai de ce să regreți, neobrăzatule, i-o tăie Fat, cu un ton care voia să pară serios și indispus. Și nici nu trebuie să regreți pentru că, uită-te bine la mine, sunt șansa ta pentru viitor, dacă accepți ce am de gând să îți ofer.

— Vă ascult, spuse Jack, fără să miște din pleoape și fără să își șteargă surâsul de pe buze.

Fat privi în fundul cănii, apoi îl fixă pe băiat, trase aer în piept și începu să vorbească tărăgănat.

— Voi fi cât mai sumar și mai direct cu putință. Fii foarte atent. În închisoarea comitatului este încarcerată o persoană importantă, foarte importantă: lordul Lewis Jeremy Dodgson. *Seniorul* de Cheshire - ăsta-i titlul nobiliar al domniei sale - este un om de

treabă și are grijă de toți cei care se poartă frumos cu el. Munca mea de gardian constă în a-l supraveghea și a fi atent la nevoile domniei sale. E drept că îmi îndeplinesc cu mai multă plăcere datoria de a-l îngriji decât cea de a-l păzi, pentru că niciodată nu a dat semne de revoltă față de condamnarea pe care o are de îndeplinit. Mai mult decât atât, îmi oferă niște bani foarte frumoși pentru serviciile pe care i le aduc. Dacă mă gândesc la cât câștig de pe urma domniei sale, aș putea să jur că are o pungă fără fund și că împărțeala aurului în dreapta și-n stânga este felul domniei sale de a-și arăta recunoștința. Ceea ce vreau să îți propun este să mă ajuți să îi golesc punga...

— Cu dragă inimă, surâse larg băiatul. Dacă de asta-i vorba, sunt un ucenic de ispravă. Ce trebuie să fac?

— Să te arăți disponibil pentru domnia sa, nimic altceva.

Băiatul dădu pe gât o sorbitură de bere și îl privi mirat, fără să înțeleagă nimic. Cum adică să se arate disponibil? Disponibil să ce?

— Stai oleacă, stai oleacă... Jack se șterse la gură cu mâneca. Îi cunosc mult prea bine pe bogătanii ăștia ca să știu că niciunul nu împarte aur pentru o simplă reverență, pentru trei vorbe frumoase sau pentru cine știe ce servicii neînsemnate. Ce înțelegi dumneata, mai precis, când zici că ar trebui să mă arăt disponibil? Sau mai bine, ca să o luăm de la-nceput, pentru ce a fost închis domnia sa?

— *Seniorul*, cum să zic... simte o atracție irezistibilă față de unele domnișoare.

— Nu-nțeleg, sorbi Jack din halbă. Dacă nu-mi explici mai clar...

– Îi plac tare mult fetele tinere, şi cu cât sunt mai tinere, cu atât mai bine, nătărăule! Fat ridică vocea, fără să îi pese că unii muşterii întorseseră ochii către el. Da, da, cu cât sunt mai fragede, cu atât mai bine, înţelegi acum? Problema este că... sărmanul păcătos a nesocotit voinţa uneia dintre ele...

– Violatorul, vrei să spui...

– Nu! Este vorba despre un bun creştin care a făcut o mică greşeală, atâta tot, pe care şi-o va ispăşi cu umilinţă după douăzeci de ani de închisoare.

– Nu mi se par aşa de mulţi.

– Foarte bine, băiete, înţeleg ce vrei să spui. Fat se şterse la gură cu batista şi dădu de înţeles că întrevederea s-a încheiat. Îl chemă pe cârciumar, ridicând mâna, pentru a plăti băuturile. Apoi spuse: Bag de seamă că principiile tale morale sunt mai importante decât propriul tău interes.

– Nici vorbă, nici vorbă! Pentru prima dată, tânărul Jack se înspăimântă, gândindu-se că norocul o să îi zboare printre degete. Nici vorbă de aşa ceva... Pe toţi dracii, văd că nu prea îţi merge mintea! Una este că-s de părere că toţi bogătanii ar trebui să putrezească în puşcărie, dar cu totul altă treabă-i să fiu mai prost ca o găină... Principiile mele, domnule, se pot modifica după nevoie, dacă recompensa este plătită în aur.

Fat se simţi oarecum confuz. Acel pungaş era un adevărat diavol şi cinismul lui îi displăcea profund. Dar se întrebă dacă era mai bine să se bazeze pe un băiat ager la minte sau pe un tont şi ajunse la concluzia că marile afaceri au un final fericit numai atunci când te bucuri de un partener inteligent, căci de la oamenii nătângi nu te poţi aştepta decât la neplăceri şi influenţe nefaste.

– Bine, atunci să vorbim deschis, continuă Fat. Cred că sunt în măsură să îți garantez că, dacă te oferi să îi satisfaci nevoile *seniorului* de Cheshire, nu numai că, pentru moment, nu vei mai avea grija banilor, ci și că, pentru viitor, pot să pun o vorbă bună pentru a lucra în casa domniei sale, cu o simbrie îndeajuns de mare ca să nu mai ai necazuri financiare pentru tot restul zilelor tale. Afacerea pe care ți-o propun pentru o anumită perioadă, până când voi reuși să dau peste o femeie căreia să i se permită să pătrundă în închisoare ca iubită a lordului, constă în înlocuirea și substituirea unei domnișoare, acceptând jocurile cu care *seniorul* va dori să se delecteze. Nu este o muncă chinuitoare și nu-i nici vreuna dintre muncile alea în care puți a brânză pentru tot restul vieții. Este vorba despre...

– Cu un bărbat?! îl întrerupse băiatul, mai degrabă contrariat decât dezaprobator. Adică... vrei să zici că ar trebui să mă las pipăit, pupat și să mi se înfigă în cuptor cine știe ce păsăroi o avea bărbatul sau ce dracului o fi poponarul ăsta al tău?!

– Fii respectuos, neobrăzatule! *Seniorul* nu-i nicidecum poponar! se trezi strigând Fat și, de îndată, temându-se să nu fie auzit de ceilalți mușterii ai cârciumii, își drese vocea. Vei fi luat în brațe cu drag și vei fi răsfățat din cale-afară, la asta mă refer. Și multe alte jocuri, firește, toate jucate cu multă căldură sufletească.

Jack căzu pe gânduri. Îi ceru lui Fat o țigară și cârciumarului o bere proaspătă. Începu să dea din cap și să miște buzele într-un mod care părea să spună că este prins într-o discuție contradictorie cu sine însuși, făcând socoteli pentru a-și da seama dacă acceptă sau

nu oferta. După un timp, se încruntă și se scărpină la ceafă, întrebând:

– Despre cât bănet ar fi vorba? Zi-mi o cifră, să calculez...

– Așa mai vii de-acasă! răspunse Fat euforic. Intermediarul este deja mulțumit, acum nu mai trebuie decât să ne punem de acord asupra prețului. Să bem pentru asta!

– Eh! Nu te grăbi, nu te grăbi! îl întrerupse tânărul Jack, pufnind. Nu vreau să crezi că mă voi vinde ieftin...

– Dacă mă iei așa, încep să am îndoieli. Trebuie să îi ofer întotdeauna *seniorului* meu tot ce este mai bun...

Băură în tăcere, Fat mulțumit de sine însuși și Jack burzuluit, dar dispus să se sacrifice pentru un preț bun. Cârciuma începuse să se golească; se apropia ora mesei, iar clienții porniră la drum spre casele lor. Fat privi fără grabă în jur, observând cenușiul monoton al localului, în timp ce Jack nu izbutea să își dea seama dacă este pe punctul de a încheia cea mai bună sau cea mai proastă afacere a vieții lui. Se gândi însă că timp să își ia tălpășița va exista întotdeauna și că, dacă lucrurile nu vor sta atât de rău, beneficiul ar putea fi cu adevărat remarcabil. Ar putea măcar să încerce... nimeni nu avea nimic de pierdut și, în orice caz, era preferabil să ajungă servitor într-o casă nobilă decât muncitor într-o fabrică de brânzeturi sau pe o corabie care transportă pește.

Așa stând lucrurile, rămaseră amândoi pentru o vreme fără să spună niciun cuvânt. Și când deschiseră gura din nou, căzură de acord ca, pentru început, să aștepte ca lordul să fie de acord cu băiatul

și, apoi, să accepte să îl primească în slujba sa cu o simbrie convenabilă. După aceea, tariful pentru fiecare vizită în închisoare urma să fie stabilit între cei doi, la bună înțelegere între deținut și oaspetele său.

Pentru serviciile oferite, Fat promise să nu pretindă nici comision, nici dijmă, spunând că recompensa cea mai plăcută este satisfacția de a ști că a slujit așa cum se cuvine cauza *seniorului* de Cheshire.

Și așa bătură palma.

§

Între timp, lady Harrod își petrecea zilele și nopțile la căpătâiul surorii sale Jane, alături de doctorul Linz, care nu cedă rugăminților celor două doamne de a merge acasă pentru a se odihni nici măcar după ce i se promise că va fi anunțat de urgență de îndată ce ar fi apărut cea mai mică modificare a stării de sănătate a pacientei.

Erau sfaturi femeiești, sfaturi aproape materne, pentru un bărbat care, din punctul de vedere al celor două doamne, își irosea puterile în zadar; însă doctorul era încăpățânat ca un catâr și foarte dornic să își respecte obligațiile de medic.

Așadar, doctorul Linz nu înceta o clipă să o vegheze pe sărmana bolnavă, fie zi, fie noapte. Lady Harrod sfârși prin a o întreba pe sora ei dacă nu cumva doctorul și cu ea aveau și un alt tip de relație, pe lângă cea pur profesională. Jane, roșind ușor, neagă în șoaptă.

— Nu cumva...

— Cum te poți gândi la așa ceva, surioară?!

— Păi eu nu aș spune nu...

— Vai, ce vorbe... Ce vorbe... La vârsta noastră...

— Ce importanță are vârsta? Deci, dacă nu îl vrei pentru tine...

Lady Harrod și sora ei duseră mâna la gură și chicotiră strengărește.

— Bine, fie, acceptă Jane. Ca să nu te mai plângi că sora ta nu ține la tine... Îți dau voie să ai grijă de el atâta timp cât sunt bolnavă; ți-l cedez pentru că nu vreau să îi lipsească nimic. Dar, între timp, să nu faci nicio potlogărie, bine? Te cunosc prea bine, surioară: după ce te întorci la Londra va rămâne al meu și numai al meu, de acord?

— Ce nerușinată ești, Jane, se îmbujoră lady Harrod. Spui lucrurilor pe nume într-un mod atât de... superficial...

— Să înțeleg că târgul nu-ți este pe plac?

— Dacă așa stau lucrurile...

— Așadar?

— De acord, de acord... acceptă miss Harrod, încântată.

III

Sir William James Harrod, străin de ceea ce se punea la cale în îndepărtatele dormitoare din Liverpool între mult-iubita lui nevastă şi cumnata lui suferindă, asistă la prima zi de lucru a maestrului Whiteman în atelierul său din West River, în suburbiile Londrei. Se dusese pentru a-i înmâna zece lire ca plată iniţială pentru fabricarea păpuşii care urma să fie realizată pentru tânărul său amic întemniţat, iar artistul îl rugă să rămână pentru a-şi da cu părerea asupra unor schiţe trasate în cărbune pe hârtie cerată, care constituiau punctul de pornire pentru executarea chipului şi bustului manechinului.

Maestrul Whiteman avea un asistent, un băiat pe nume Nick, care era logodit cu tânăra Elizabeth. Cei doi urmau să se căsătorească două luni mai târziu, în prima duminică a lunii iulie. Poate că din pură întâmplare, dintr-o fericită întâmplare, tânăra Elizabeth îi făcu o vizită la atelier asistentului Nick chiar în dimineaţa în care Whiteman îi prezenta lui sir Harrod schiţele pe care le întocmise. Erau câteva mâzgăliturі care, deşi plăcute ochiului, nu îi mulţumeau pe deplin pe niciunul dintre cei doi.

Căutau un chip vesel, proaspăt şi atrăgător, un mijlocel delicat, dar ferm, un bust generos, dar bine aşezat... iar desenele păreau să reprezinte nişte figurine frumoase, însă lipsite de viaţă. Într-un cuvânt, neînsufleţite.

Acesta fu momentul în care Elizabeth intră în atelier. Nick îi sări în întâmpinare, primind din

mâinile ei o caserolă care, cu siguranţă, conţinea o tocană pe care aleasa inimii i-o pregătise pentru prânz.

Sir Harrod îşi îndreptă privirea asupra fetei şi se văzu nevoit să îşi ţină respiraţia pentru a masca un spasm inadecvat pentru sângele său albastru. Maestrul Whiteman, absorbit de hârtiile pe care încercase să imagineze chipul mult-dorit, remarcă totuşi mişcarea bruscă a clientului său şi întoarse capul pentru a vedea motivul unei asemenea cutremurări. Aha, îşi spuse, despre dumneaei era vorba. Şi surâse strengăreşte.

— Îi place domnului ceea ce vede? îl întrebă artistul.

— Hm... Păi... Da, da... Firește, firește... răspunse sir Harrod, bâlbâindu-se.

— Bănuiesc că domnia-voastră se gândeşte că de aşa ceva am avea nevoie pentru sarcina noastră. Mă înşel cumva?

— Ceva de genul ăsta, da... nu te înşeli deloc.

— Cred că aveţi toate motivele să gândiţi aşa, răspunse maestrul Whiteman, euforic. Cap sec ce sunt! O aveam în faţa ochilor şi n-am văzut-o de nas! Problema este însă că... mi-e teamă că ne va costa destul de scump. Nu mă-ndoiesc totuşi că orice cheltuială va fi la îndemâna excelenţei-voastre.

— Firește, firește...

Artistul şi sirele se întoarseră nestingheriţi pentru a o studia cu atenţie pe tânăra Elizabeth şi o dezbrăcară din priviri, fără pic de ruşine. Atât de evident îi se citea acest lucru pe faţă, încât tânăra le simţi ocheadele ca o lovitură de ghiulea şi se îmbujoră. Asistentul Nick, privind dezorientat întreaga scenă, se îndreptă nedumerit către patronul lui.

— Pot să vă ajut cu ceva, maestre? întrebă el, uşor iritat.

— Este vorba despre viitoarea ta nevastă, Nick, spuse Whiteman, fără să îşi ia ochii de la fată. Sir Harrod şi cu mine ne gândeam că poate v-ar cădea bine câteva lire în plus pentru căsătorie. Logodnica ta... în sfârşit... Vreau să spun că figura alesei tale este exact ceea ce căutam pentru manechinul pe care trebuie să îl fabricăm pentru sire.

— Nu înţeleg, gângăvi asistentul. Vă gândiţi cumva...

— De fapt, interveni sir Harrod, ne întrebam dacă domnişoara ar fi amabilă să ne împrumute perfecţiunea trăsăturilor dumneaei şi să ne fie model. Ar fi o onoare pentru mine şi un ajutor de nepreţuit pentru domnul Whiteman. Nu-i aşa, maestre? Te asigur, tinere, că recompensa nu va fi nicicum dezagreabilă pentru voi.

— Nu ştiu ce să spun... tânărul îşi privi logodnica şi rămase câteva clipe pe gânduri. Tu ce zici, Eli?

Tânăra deveni aproape stacojie şi lăsă privirea în jos. Dar prin măruntaie o străbătu un fior care nu ieşi la iveală decât în ochi, expresivi şi albaştri, când reuşi să ridice capul din pământ. Un fior care nu îi trecu neobservat lui sir Harrod.

— Cum zici tu, răspunse ea, coborând din nou privirea şi aplecând capul într-o parte, cuminte. Vei fi bărbatul meu şi astfel de treburi trebuie să fie hotărâte de tine.

— Păi habar n-am... Nick se scărpină grosolan în vârful capului. Nu ştiu ce să zic...

Maestrul Whiteman îl apucă pe sir Harrod de braţ şi îl conduse în partea opusă a atelierului.

— Haideți cu mine, să îi lăsăm să hotărască singuri. Sunt ferm convins că am găsit modelul perfect pentru proiectul nostru.

— Și ce model splendid, Whiteman! Ce model splendid! Ce n-aș da eu să...

— Domnia-voastră nu trebuie să se impacienteze. Dacă sunteți atât de entuziasmat, voi face eu însumi cele necesare pentru a vă aranja o întâlnire cu ea. Bazați-vă pe mine...

Sir Harrod zâmbi ușor, dădu din cap aprobator și ieși din atelier cu mulțumirea celui care este pe cale să încheie o afacere excepțională.

Până la urmă, își spuse, nenorocirea nepotului doctorului urma să aibă beneficiile ei... Ca orice nenorocire.

Între timp, gardianul Fat trase sforile necesare pentru ca băiatul să îl poată vizita cât de curând pe *seniorul* Dodgson în aripa persoanelor de vază din penitenciarul din Cheshire.

Adevărul este că nu îi fu deloc greu să pună la punct formalitățile birocratice pe care le impunea o asemenea vizită. Scuza oficială era că lordul dorea să își angajeze un asistent personal, slujbă care nu presupunea nicio cheltuială din partea închisorii (în realitate, personalitățile se bucurau de aceste privilegii fără să fie nevoiți să implore pe cineva pentru ele), dar ceea ce era cu adevărat dificil era să îl pregătească pe *seniorul* de Cheshire pentru surpriza pe care avea de gând să i-o facă și să se arate dispus să primească un zilier căruia nu îi acordase nicio audiență.

Dar șiretul Fat era un om înțelept, metodic, care avea soluții pentru orice problemă, așa că nu era

dispus să scape o ocazie care l-ar fi ridicat în ochii binefăcătorului său. Fără să se străduiască prea mult, găsi o formulă de al cărei succes fu convins de îndată. Printre puţinele lui lecturi şcolare, în cei doi ani în care mersese la şcoală pentru a învăţa să citească, să scrie şi cele patru operaţii aritmetice de bază, se număra o cărticică care îi stârnise interesul şi care îi rămăsese în minte: era vorba despre biografia regelui Filip al II-lea al Spaniei, în care erau povestite peripeţiile secretarului personal al regelui, don Antonio Pérez, care, căzut în dizgraţie şi, prin urmare, ajuns în închisoare, avusese ca întreţinut un băieţel care avea sarcina de a-i aduce mâncare în celulă şi pe care îl poseda zilnic, nu neapărat pentru că secretarul regal ar fi avut tendinţe romane, ci pentru că apetitul sexual al tânărului era atât de greu de satisfăcut, încât descoperise şi această metodă de a-şi potoli foamea, lăsându-se confundat cu animalul vânat. Fat îşi amintea faptele în detaliu, exact aşa cum erau povestite în cartea care îi căzuse în mână în copilărie, aşa că îi trecu numaidecât prin minte soluţia ideală.

— Excelenţă, astăzi mi-am permis să vă aduc această carte care, fără îndoială, va fi pe gustul domniei-voastre, îi spuse el într-o zi lordului Dodgson. Vă place să citiţi?

— Adu-o şi vom vedea, răspunse nobilul, cu o moacă posomorâtă şi oarecum dezinteresat.

— Vă recomand cu căldură capitolul dedicat secretarului regelui spaniol, don Antonio Pérez, excelenţă... Ca şi domnia-voastră, a fost întemniţat...

— Ah, da?

Două zile mai târziu, într-o conversaţie degajată cu gardianul său, *seniorul* de Cheshire recunoscu că lectura i se păruse interesantă şi remarcă cu jovialitate

găselnița secretarului, pe care se jură că îl înțelege. Adăugă un singur lucru, că ar trebui să vadă comportamentul băiatului în chestiune pentru a pricepe pe de-a-ntregul atitudinea lui don Antonio Pérez, chiar dacă în acele timpuri îndepărtate, ca și în epoca lui Iulius Cezar, frumusețea era, fără discuție, un atribut masculin.

– Din întâmplare, cunosc un tânăr despre care nimeni nu ar spune că-i mascul dacă nu s-ar numi Jack și dacă părinții lui nu ar garanta pentru asta. Tânăr atât de frumușel nu cred c-am văzut vreodată.

– Nu te cred, Fat.

– Ar trebui să îl vedeți și să judecați singur, întinse momeala gardianul.

– Da, bineînțeles... Când ies de-aici... se plânse sir Dodgson. Și până atunci prietenul dumitale va ajunge la vârsta la care o va putea sluji pe Maiestatea Sa pe mările Indiei...

– Ei bine... nici chiar așa... Fat se scărpină în cap și, pentru câteva clipe, se prefăcu absorbit de gânduri. Apoi, ca pentru sine, murmură: Poate că totuși... Categoric, nu... Ideea-i că, zic eu...

– Vorbește odată, netrebnicule, că mă scoți din pepeni! strigă prizonierul, sărind din pat.

– Mă gândeam că, cine știe, aș putea să pun la cale o vizită. Dar ar trebui ca domnia-voastră să îi acorde o audiență, iar guvernatorul...

– Să fie atât de simplu? Lordul Lewis J. Dodgson înghițise momeala în întregime. De emoție, ochii i se umpluseră de lacrimi. Haide, Fat, știu că poți să o faci...

– Voi vedea, domnule...

– Pe toți dracii, o faci sau nu? strigă furios prizonierul.

— De acord, de acord, dădu afirmativ din cap Fat. Mâine sau poimâine, în cel mai rău caz, veți primi o vizită. Dar vă previn, domnule: veți fi păcălit de frumusețea lui...

— Vom vedea, vom vedea, încheie discuția lordul Dodgson, nerăbdător. Sper să-ți respecți promisiunea chiar mâine dimineață...

Și, fără să mai adauge niciun cuvânt, se întinse în pat, visând la nenumăratele posibilități care i se deschideau în viitor.

Atât de modestă fu suma solicitată de Elizabeth pentru a poza ca model pentru păpușa mecanică, încât maestrul Whiteman și sir William J. Harrod avură sentimente de compătimire în fața privirilor timide ale cuplului de îndrăgostiți. Naivitatea lor îi provocă atâta milă lui sir Harrod, încât dublă oferta, cu singura condiție de a i se permite să asiste la modelare și la luarea măsurilor de care mai era nevoie. Tânăra nu avu nicio obiecție, iar asistentul Nick avu senzația că este pe punctul de a face cea mai bună afacere din viață.

— Nu e nicio problemă, excelență, fu de acord tânărul. Și, întorcându-se către fată, îi șopti galeș la ureche: Nu trebuie să îți fie teamă. Voi sta cu tine permanent ca să fiu sigur că nu te va deranja nimic.

— Nici vorbă de așa ceva! se revoltă ea, indignată. Nici nu mă gândesc! Când vei fi bărbatul meu mă vei vedea despuiată, dar nu înainte! Iar dacă ai de gând să mă vezi acum, plătește, așa cum face domnia-sa!

Hohotele de râs ale maestrului Whiteman și ale lui sir Harrod nu o intimidară pe tânăra Elizabeth, dar

îl ruşinară pe Nick, care o zbughi afară din atelier, disperat.

— Mizerabilă afacere! blestemă el printre dinţi. Mizerabilă afacere am făcut!

Fata se întoarse către artist, ţintuindu-l cu o privire înfumurată.

— Ei bine, deci, când începem?

— Mâine dimineaţă la prima oră, micuţo, răspunse artistul Whiteman, aşteptând aprobarea sirelui, care încuviinţă cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului. Chiar mâine...

Sir Harrod îi scrise în aceeaşi seară o scrisoare lui sir Lewis J. Dodgson. Scrisoarea era trimisă din Londra, pe data de 2 mai 1907.

Dragul meu Lord Dodgson, cred că pot să vă informez, fără ca vorbele mele să vi se pară deşarte, că am descoperit materialul perfect care ne va servi drept model pentru confecţionarea produsului pe care îl dorim. Vă asigur că nu veţi fi dezamăgit. Cred într-o asemenea măsură în ceea ce vă spun, încât, dacă atunci când îl veţi vedea nu vă va fi pe plac, nu m-ar deranja deloc să îl păstrez pentru propria mea delectare, rambursându-vă, firește, toate cheltuielile şi costurile pe care le-aţi suportat.

În două luni veţi avea produsul la dispoziţie. Puteţi începe să vă bucuraţi de darul generos cu care măiestria artistului va veni în întâmpinarea nevoilor domniei-voastre.

Cu respect şi cu afecţiune, bunul dumneavoastră prieten,

Sir William James Harrod.

Pe 8 mai 1907, în ziua în care primi scrisoarea, lordul Dodgson îi trimise prietenului său următoarele rânduri:

Dragul meu sire, nu vă grăbiți peste măsură și aveți grijă ca păpușa să iasă perfect. Deocamdată am anumite preocupări care îmi vor umple timpul și este posibil să nu mă pot bucura de ea așa cum se cuvine. În orice caz, sunt convins că, sub atenta supraveghere a domniei-voastre, vom obține o piesă excepțională.

Sunt fericit să fiu prietenul domniei-voastre și să vă consider, de asemenea, prietenul meu, și încă unul foarte afectuos. Doresc din tot sufletul să vă cunosc, dar mi-e teamă că vor trebui să treacă mulți ani până când voi putea să vă sărut mâinile și să vă îmbrățișez cu multă căldură. Chiar și în aceste condiții, mă bazez pe domnia-voastră și sper să nu vă provoc neplăceri cu rugămintea mea.

Lordul Lewis Jeremy Dodgson

În acea noapte, *seniorul* din Cheshire visă o copilă îmbrăcată în ciobănaș care mergea cu oile la păscut pe pășunile înverzite din Chester, cântând și râzând, cum o făcuse însăși Alice Liddell, cea pentru care unchiul lui scrisese o poveste care îi adusese celebritatea, trimițând-o în ficțiunea Țării Minunilor. Visă acea tânără fetișcană îmbrăcată în ciobănaș și, datorită ei, la mijlocul nopții, se împrăștie în toate direcțiile, ca și cum izvoarele lumii s-ar fi hotărât să țâșnească împreună în același timp pentru a anunța minunata veste a iminentei sale fericiri.

În dimineaţa următoare, când îl văzu pe Fat însoţit de acel adolescent strălucitor ca o stea în plină noapte, lordului Dodgson nu îi veni să-şi creadă ochilor copleşitorul noroc pe care soarta i-l scosese în cale.

Îl invită să se apropie, nerăbdător; asistă cu un aer solemn, lăsându-i gura apă, la prezentarea pe care Fat i-o făcu tânărului şi îl invită în grabă să intre în celula sa pentru a se aşeza alături de el.

În timp ce gardianul se retrăgea discret pentru a-i lăsa singuri, îl auzi pe lord zicând:

— Ah, fiul meu. Nu îţi poţi imagina ce chinuitoare este singurătatea. Nici nu-ţi imaginezi! Ce chin, ce chin!

— Domnule...

Înţeleptul Fat îl lăsă pe lord în celulă împreună cu Jack şi plecă să caute ceva de mâncat şi de băut, pentru ca şederea între pereţii leproşi ai acelui bârlog slinos, absolut nepotrivit pentru un asemenea nobil, să devină cât mai agreabilă. Era cazul să îşi pună mintea la contribuţie, îşi spuse el, ca să lumineze cumva acea peşteră şi să o transforme într-un salon confortabil în care să se poată oficia ritualuri nupţiale.

Se gândi şi se tot gândi, mergând în căutarea unor merinde îndestulătoare, şi, fără să îşi dea seama, se întoarse cu întârziere. Când ajunse înapoi, avu parte de un spectacol care îl ului: tânărul Jack atârna aproape leşinat pe umărul lui sir Dodgson, cu ochii ieşiţi din orbite, imobili, şi cu gura deschisă, iar Fat nu reuşi să îşi dea seama dacă băiatul era doar îngrozit sau pur şi simplu mort. Între timp, lordul, cu ochii pierduţi în zare, îi vorbea fără încetare la ureche, spunându-i lucruri pe care, din când în când,

le însoţea cu mişcări bizare ale mâinilor şi picioarelor, ca şi cum ar fi făcut un soi neobişnuit de gimnastică.

Iar părul tânărului era făcut măciucă.

Fat nu îndrăzni să îl întrerupă. Se dădu în spate şi, ascuns vederii lordului, încercă să îşi dea seama dacă băiatul era deja mort sau dacă mai dădea încă unele semne de viaţă. Nu putu să ştie cu siguranţă până la orele şase ale serii, când băiatul ieşi din celulă rostogolindu-se, fără să fie capabil să deschidă gura până în clipa în care ieşi pe poarta penitenciarului, când simţi aerul curat lovindu-i faţa. Apoi dădu pe gât o înghiţitură generoasă de vin ieftin pe care i-l oferi gardianul.

– Niciodată! Nu mă mai întorc niciodată! Niciodată, niciodată...

– Dar ce s-a întâmplat? se interesă Fat, din ce în ce mai nedumerit.

– Niciodată!

– Unde fugi, băiete?

Jack, nebăgându-l în seamă, o rupse la fugă, nesocotind rugăminţile şi promisiunile financiare ale gardianului, renunţând să mai ceară plata cuvenită şi nedorind altceva decât să se îndepărteze de acea clădire cât mai repede cu putinţă.

În ziua următoare, aşa cum căzuseră de acord, miss Elizabeth îşi făcu apariţia în atelier.

Erau orele nouă fix ale dimineţii.

Maestrul Whiteman îi dăduse o zi liberă asistentului Nick pentru a nu-şi intimida logodnica prin prezenţa lui şi pentru a putea lucra în linişte. Fără să stea pe gânduri, îi făcu semn fetei să îşi arate

trupul așa cum fusese creat de natură, pentru a trece la treabă.

Dar, cum era ușor de presupus, în acea primă zi de neuitat petrecută împreună cu tânăra Elizabeth avură parte de orice în afară de liniște. Sir William James Harrod și maestrul Whiteman, tremurând din toate mădularele, o contemplară pe Elizabeth în timp ce se dezbrăca, încetul cu încetul, scoțându-și în ordine fiecare articol de îmbrăcăminte în fața lor, fără să se arate în vreun fel rușinată. O asemenea frumusețe nu putea fi descrisă: gâtul era mlădios, ca al unei lebede de un alb imaculat care plutește pe apele liniștite ale unui lac într-o zi senină, pieptul abundent și ferm, ca un miracol imposibil, o sfidare a legilor naturii, mijlocul rotunjit și subțire, pântecul neted, imperceptibil pătat de perișori fini și rari care dădeau strălucire pielii și care indicau intrarea în raiul plăcerilor, fără să creeze perdeaua care ar fi putut să împiedice privirile pătrunzătoare, fesele rotunde și perfecte, încoronate cu două gropițe delicate și adânci care parcă doreau să aducă zâmbetul pe buze, picioarele fără cusur, cu coapse mătăsoase și bine proporționate, genunchi delicați, călcâie ferme și glezne semețe, făcând trecerea către niște picioruțe de copilă cu degete scurte, dolofane și albe ca neaua, ca niște mieluței culcați în iarbă. Dacă perfecțiunii greu de descris a trupului tinerei îi adăugăm un chip frumos ca niciun altul, cu ochi ca-n vis, cu păr ca al Mariei Magdalena, cu un surâs firesc, desenat anume pentru a oferi plăcere și cu buze moi ca de mătase, nu este de mirare că atât sir Harrod, cât și maestrul Whiteman se cutremurară, fără să clipească.

Elizabeth nu fu deranjată de privirile celor doi cavaleri și nu dădu niciun semn că s-ar simți rușinată. Se dezbrăcă parcimonios, redefinindu-se în dansul fiecărei haine pe care o dădea jos și astfel, ca o adevărată Venus, rămase goală în fața lor, satisfăcută de ceea ce vedea reflectându-se în ochii tulburați ai celor doi spectatori.

– E bine așa? întrebă ea.

– Pfui... artistul Whiteman nu știu ce să răspundă.

Sir Harrod cu atât mai puțin, dar, din cauza fierbințelii necunoscute care îi cuprinsese pântecele, se întrebă pentru prima oară în viață dacă nu cumva are vreo problemă cu prostata.

§

Departe de soțul ei, lady Harrod reuși fără mare dificultate să intre în intimitatea doctorului Linz. Cei doi deveniră prieteni atât de apropiați, încât, la finele primelor trei zile de schimburi reciproce de priviri și de păreri despre febra constantă a bolnavei, serveau deja ceaiul împreună și, într-un delir al nerușinării, ajunseră să își atingă ușor mâinile când le întinseră după zaharniță.

Această atingere păru accidentală și, firește, sărmana Jane nu o sesiză, însă descoperi, în schimb, chipul îmbujorat al surorii sale și înțelese că ceva se petrecuse între cei doi. Când Linz se retrase pentru câteva clipe la toaletă, nu putu să nu o întrebe:

– Ce s-a întâmplat între voi, micuță adulterină?

– Nimic, Dumnezeule sfinte! Cum poți să gândești așa ceva?

— Eşti sigură?

— Acea uşoară atingere a fost o întâmplare, Jane. Îţi jur.

— Ce atingere?

— Mâinile noastre... când le-am întins după zaharniţă...

— Şi ce aştepţi, neroado, ca lucrurile să se petreacă din întâmplare?

— Jane!

În acea noapte, Jane se prefăcu adormită foarte devreme şi sforăi exagerat pentru ca amanţii să poată conversa între patru ochi, fără martori. Şi astfel putu să asiste la punerea în scenă a unei piese de teatru în care medicul interpreta rolul unui păun regal, iar dama pe cel al unei păuniţe sfioase...

IV

Într-un sfârşit, cerberul Fat îl prinse din urmă pe tânărul Jack din fuga sa dezlănţuită, la vreo două sute de metri depărtare de porţile penitenciarului.

Băiatul, după ce se împotrivi, se revoltă, protestă, se văicări, se lamentă şi, ulterior, după ce îngurgită, în conformitate cu lista prezentată în meniul cârciumii, şapte halbe de bere, două porţii duble de cârnăciori, o pulpă, două pâini proaspete şi un sfert dintr-o bucată de brânză uşor uscată şi slab afumată, povesti de-a fir a păr conversaţia avută cu nobilul deţinut. Vorbele lordului îi dădeau în continuare frisoane, motiv pentru care fu nevoit să dea pe gât încă două pahare de vin, ca desert, ca să alunece brânza mai bine.

Jură de mii de ori că nu se va mai întoarce niciodată în celulă, văitându-se ca un copil, înecat în lacrimi, neînduplecat ca un amiral la prova corăbiei în timp ce nava se scufundă. După câteva minute de consolare, fiecare administrându-le cum se pricepu mai bine, Fat îl linişti asigurându-l că nu va mai trebui să treacă printr-o asemenea corvoadă, dar îl imploră, pe toţi dracii, să îi povestească ce se petrecuse în celulă, ca să nu facă infarct.

— Bine, atunci, începu băiatul, încă abătut, suflându-şi nasul şi trăgându-şi sufletul. Cum spui tu. Dar dacă îmi stă inima-n loc, a ta şi numai a ta va fi vina.

— Începe odată, ce mai aştepţi?

— Fie. Tânărul Jack își îndreptă părul cu mâna și trase aer în piept. Păi nici nu intrasem bine, după ce făcurăm cunoștință așa cum se cuvine, când îmi zise: „Vai, fiul meu. Nici nu-ți poți imagina tortura singurătății mele. Nici nu-ți poți imagina. Ce tortură!" „Ei, n-o fi chiar așa de rău, domnule!", i-am răspuns eu. Nu știu de ce i-am spus asta, dar i-am spus-o. Normal, trebuia să zic și eu ceva, blestemată să-mi fie soarta...

Băiatul își acoperi fața cu mâinile, de parcă ar fi vrut să alunge o imagine îngrozitoare sau ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Își reveni însă într-o clipă și continuă:

— „Într-adevăr, poate că ai dreptate", răspunse lordul, ridicând ochii în sus. Și apoi, fără să mai răsufle, începu să îmi povestească lucruri despre care, vai, nu mi-aș dori să-mi mai amintesc vreodată... Dar îmi amintesc tot, cuvânt cu cuvânt. Mi-a spus: „Ai dreptate pentru că, de-a lungul istoriei, torturile, ceea ce se cheamă torturi adevărate, au fost multe la număr și din ce în ce mai rafinate. Știai asta? Odinioară, persanii, fenicienii, grecii, romanii, babilonienii și egiptenii foloseau cele mai sofisticate metode de tortură împotriva celor care erau condamnați și oricărui dușman, provocându-le uneori moartea. Să nu crezi că astfel de lucruri se petreceau numai în Antichitate... După aceea, de-a lungul secolelor, italienii, nemții, francezii, austriecii, spaniolii, rușii, turcii și englezii le-au practicat și ei, la rândul lor, ca să nu mai pomenim de metodele aplicate de chinezi și de japonezi, autentici sibariți ai torturii. Chiar așa stau lucrurile, fiul meu, chiar așa... Și atunci de ce să mă plâng tocmai eu? Înțelegi? Acelea erau adevăratele suplicii. Ai perfectă dreptate. Păi... știi tu oare în ce constă lapidarea? Să-ți spun eu, este extrem de simplă

şi uşor de înţeles: se arunca cu pietre într-un condamnat până când îşi dădea duhul, apoi era aruncat în foc, aşteptând ca trupul să i se mistuie în întregime. Slavă Domnului că era incinerat când era deja mort, pentru că există şi supliciul focului, minuţios gândit, după cum bine presupui: se îngrămădesc lemne lângă condamnat, sau chiar sub el, şi se aprind, lăsându-l pe nenorocit să ardă de viu; sau, mai bine, o altă variantă, mult mai sofisticată, se topeşte plumb şi i se varsă în gură, până când se sufocă şi moare în chinuri groaznice. Iată torturi adevărate, nu-i aşa? Cum este decapitarea, ca să nu spun mai multe... Gâtul poate fi secerat cu sabia, cu securea sau cu ghilotina... Şi chiar nu ai auzit despre supliciul strangulării? Of, cât de tânăr şi de lipsit de experienţă eşti... Strangularea constă în punerea unei frânghii în jurul gâtului condamnatului, trăgând de capete până când sărmanul moare, lent, delicat, aproape ca un răsfăţ... O treabă... uf. Înspăimântătoare! Şi ce părere ai despre smulgerea cărnii cu cleştii? Să-ţi explic: se smulge carnea deţinutului cu cleşti înroşiţi în foc, după care se varsă plumb sau sulf topit pe înfiorătoarele răni. Ce spectacol trebuie să fie să-l priveşti pe bietul om cum zbiară, cum urlă, zvârcolindu-se în dureri insuportabile!.. Nu mai spun nimic despre ruperea în bucăţi, care, firesc, după cum îi spune şi numele, se sărbătoreşte rupându-l pe deţinut în bucăţi din ce în ce mai mici... Acum un picior, pe urmă un deget, iată şi limba, smulge-i şi penisul... Sau tortura înecului, când condamnatul este aruncat în mare sau în râu cu o greutate atârnată de picioare, făcându-l să se sufoce lent, trăindu-şi agonia pe îndelete. Apoi există alte torturi, ceva mai cunoscute, cum ar fi crucificarea, foarte pe placul

romanilor, care rupeau membrele condamnaţilor, îi ţintuiau de o cruce şi îi lăsau să moară acolo sau, după câteva zile, le treceau o lance prin inimă. Dar ce pot să îţi spun: pentru mine, tortura care m-a emoţionat dintotdeauna este mutilarea. Chestiunea asta cu smulgerea membrelor sau cu scoaterea ochilor unui deţinut mi se pare o minunăţie a sadismului, de ce să te mint... O veritabilă trufanda pentru iubitorii de tortură. Iar lucrurile nu se sfârşesc aici, nicidecum, pentru că nici supliciul ciopârţirii nu este rău deloc. ?i-l voi descrie, pentru că văd că eşti peste măsură de atent: victima se aşază între două scânduri şi se taie cu ferăstrăul de vie, aşa, membru cu membru, în feliuţe, ca şi cum ar fi o bucată de slănină nesărată. Îţi place, nu-i aşa? Ochii tăi îmi zic că îţi place, privirea ta fixă îmi dă de înţeles cât de mult te încântă aceste lucruri. Dar închide ochii, puiule! Clipeşte, căci vei fi uluit! Ca să continuu, îţi voi aminti un supliciu care nu estenici el de ici de colo: zdrobirea cu drugul. Aşa-i că-ţi place? Se folosea foarte mult în Evul Mediu. Nu? Nu ai auzit de aşa ceva? Nu ştii despre ce e vorba? Vai, fiule... Cum se poate ca un tânăr atât de frumuşel ca tine să nu cunoască aceste lucruri? Păi să-ţi povestesc eu: condamnatul era aşezat pe o cruce în formă de X, i se legau mâinile şi picioarele, apoi era lovit cu un drug de fier cu care i se zdrobeau membrele, aşa, ţac, ţac, după care era lăsat să zacă acolo până când murea în chinuri oribile. Apoi vine la rând sfârtecarea, care constă în legarea condamnatului de doi arbori aplecaţi cu forţa unul către celălalt. Arborii erau eliberaţi din strânsoare şi, într-o clipă, trupul nefericitului era complet sfâşiat. Sau îngroparea de viu, o moarte care poate surveni lent sau foarte iute, după cum ţi se permite să respiri sau nu... Este mult mai interesant

să ţi se dea voie să respiri niţel, firește, pentru că agonia va dura mai mult. Ah, şi tortura cărămizii, care se efectuează legându-l pe deţinut de o bârnă cu o frânghie, după care este ridicat în aer, i se încătuşează mâinile la spate şi i se leagă picioarele, apoi este forţat să le ţină pe o cărămidă rece timp de douăzeci şi patru de ore. După aceea, cărămida îngheţată este înlocuită cu una înroşită în foc, iar deţinutul este obligat să calce pe ea ore în şir, până când îşi mărturiseşte păcatele. Ştii că spaniolii erau extrem de îndrăgostiţi de această tortură, dar şi de altele, cum ar fi tortura scripetelui, cea a vasului cu jeratic sau cea a scândurilor, prin care condamnaţii erau lăsaţi să atârne, erau incineraţi sau li se distrugeau oasele? Nici nu vreau să îţi mai povestesc despre *knut*, care era folosită de ruşi... Dar respiră, fiule, mă auzi? Aşa... Cum îţi spuneam, *knut* se făcea cu un bici dintr-o piele foarte aspră care smulgea, la fiecare lovitură, bucăţi întregi de carne. Asta era plăcerea ruşilor, evident, mai grosolani din fire, spre deosebire de francezi, care au fost întotdeauna un neam mai civilizat, dragul meu. Trebuie să afli că în Franţa se practica o anumită formă de tortură în fiecare tribunal al regatului, iar în Paris, mai concret, nu erau permise decât tortura fiarelor şi cea a apei. Prima consta în prinderea labelor picioarelor deţinutului într-un soi de menghine până când, din cauza presiunii şi prin introducerea unor fiare, i se zdrobeau oasele de se-auzea trosc, trosc... în schimb, tortura apei se aplica înfigându-i-se bietului deţinut o pâlnie pe gâtlej, forţându-l apoi să înghită cantităţi uriaşe din acest lichid, până când îşi recunoştea vina sau se asfixia. Eh, aşa am putea să continuăm la nesfârşit... Există atâtea suplicii! Acum îmi amintesc, de pildă, că,

în Turcia, în genunchii condamnaților erau bătute cu ciocanul niște cuie uriașe. Nenorociții erau apoi scăldați în ulei, înainte de a fi aruncați în foc. Ce barbarie! Ardeau ca niște torțe! Turcii ăștia... Fără îndoială că te întrebi, în tăcerea atentă cu care văd că îmi sorbi cuvintele, ce tip de tortură era populară aici, în Anglia, în caz că ar fi fost vreodată vorba de așa ceva... Ba bine că nu, copile, nici noi nu ne-am lăsat mai prejos. Din cele mai vechi timpuri până în vremea domniei reginei Elizabeth am avut parte neîncetat de cele mai variate și mai demne de respect tipuri de tortură, una mai lăudabilă ca cealaltă, firește... Știi la ce mă refer? Păi uite atunci: cea mai răspândită era tortura în care deținutul era prins cu spatele de o placă de stejar ridicată la trei picioare de pământ. I se legau încheieturile cu frânghii, la fel și picioarele, după care, încetul cu încetul, era strâns din ce în ce mai tare, până când i se dislocau oasele. O treabă rafinată și delicată, îți dai seama prea bine... Dar stai că tocmai mi-am amintit! Printre cele mai cunoscute torturi nu există niciuna comparabilă cu supliciul inventat de marele Falaris, tiranul din Agrigent, care a trăit în Persia cu șase secole înaintea erei noastre!.. Ce minunăție! Ce dezmăț al imaginației! Vrei să îți povestesc în cele mai mici amănunte? Chipul tău extaziat îmi spune că arzi de nerăbdare... Privirea ta uluită, imobilitatea ochilor tăi, atât de ieșiți din orbite, atât de... Da, fiule, da... Îmi dau seama cât de fascinat ești. Păi să nu te mai fierb: bunul nostru Falaris a poruncit să se construiască un bivol de bronz, gol pe dinăuntru, în care își așeza victima; după ce bivolul era bine înroșit pe foc, condamnatul scotea niște zbierete asemănătoare mugetului animalului cu

coarne care era reprezentat de acea figură... Îți imaginezi? Ce spectacol!..."

Tânărul Jack nu mai putu continua și izbucni în plâns. Gardianul Fat îl privi îndurerat și îi trecu un braț după umeri, compătimindu-l. Rămase tăcut, respectându-i zbuciumul, până când Jack, sughițând, încheie:

— Când a ajuns aici, domnule Fat, nu am mai putut să rezist, vă jur, și, după ce am scos un urlet tare asemănător cu cele pe care trebuie să le fi scos victimele tiranului Falaris, am rupt-o la fugă din celulă. Mă înțelegeți acum? Mă înțelegeți? Jack îl privi înspăimântat pe Fat, care își îndrepta din când în când părul făcut măciucă.

— Perfect, băiete. Te înțeleg perfect...

— Atunci toarnă-mi încă o cană cu vin, că altfel leșin.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Fat îl strigă pe cârciumar.

— Meriți din plin vinul ăsta, îi spuse el. În sfârșit, uite, primește această generoasă pungă cu monede și acum bea și odihnește-te... pentru că mâine te așteaptă o zi grea.

— Nici vorbă de așa ceva!

— Haide, haide... Fără văicăreli... Nu mai vreau să te aud! Oare nu știi că bărbații nu plâng niciodată?..

§

În acea noapte, la Liverpool, nimeni nu se îngriji de sănătatea sărmanei Jane. Încredințați de somnul profund al pacientei, doctorul Linz și lady Harrod se lăsară în voia unor clipiri din gene atât de

fluşturatice şi a unui festival atât de uşuratic al mâinilor şi al gesturilor, încât, fără îndoială, cei doi ar fi ocupat un loc privilegiat în oricare dintre concursurile desfăşurate în timpul Zilei Iubitorilor Circului, care se sărbătoreşte în fiecare an în comitatul Lancaster.

La miezul nopţii părăsiseră deja încăperea pacientei, iar în zorii zilei încă nu se întorseseră. Doctorul Linz, un bărbat matur, chipeş şi austriac, era un expert în anatomie, iar lady Harrod, tulburată, jucăuşă şi cu mintea în vacanţă, deveni o specialistă a acestei discipline din clipa în care unele dintre articolele ei de îmbrăcăminte căzură ca prin minune la pământ, fără ajutorul nimănui.

Când Jane consideră că sosise ora micului dejun şi trase de două ori de cordonul care făcea să sune un clopoţel în bucătărie, în dormitor intrară gâfâind cei doi amanţi, pe jumătate îmbrăcaţi, ruşinaţi, dar cu chipurile luminate de soarele primăvăratic de care se bucuraseră întreaga noapte. Jane nu trebui să pună nicio întrebare, iar ei nu fură obligaţi să dea nicio explicaţie. Era limpede; cei trei adulţi înfometaţi aveau nevoie cât mai repede de un mic dejun copios.

— Poate că ar trebui să te odihneşti oleacă, îi spune Jane surorii ei, în timp ce sorbea un pahar de lapte fierbinte.

— Oleacă, poate, acceptă lady Harrod.

— Pentru că veghea asta neostoită la capul meu, noapte după noapte, trebuie să fie tare istovitoare, nu-i aşa, doctore?

— Fără îndoială, fără îndoială, spuse acesta, netezindu-şi mustăţile cu voluptate.

— Şi acelaşi lucru vi-l spun şi dumneavoastră...

— Eu, hm... nu cred că am nevoie.

— Adevărul este că doctorul este atât de rezistent... surâse lady Harrod, privindu-l.

— Știu, știu... Jane scutură din cap, ca și cum sora sa abia și-ar fi venit în fire, uitând cu cine stă de vorbă.

V

— Eşti cu adevărat splendidă, îi spuse sir Harrod tinerei Elizabeth, în tăcerea captivată a maestrului. Niciodată nu s-ar fi gândit că domnul Whiteman, artist fiind, ar fi putut să fie într-un asemenea hal impresionat în faţa unei manifestări a frumuseţii feminine, chiar dacă, fără doar şi poate, se putea spune că în cazul de faţă frumuseţea era excepţională.

— Da, da, splendidă... bolborosi în cele din urmă maestrul sculptor, dregându-şi glasul şi înghiţind în sec. Ehem, eu cred... în sfârşit, că putem să începem... să începem să lucrăm. Nu sunteţi de aceeaşi părere, sir Harrod?

— Oh, da, da, firește, afirmă lordul.

— Firește, da, da... repetă artistul.

Tânăra îi privea surprinsă, aproape perplexă, în timp ce domnii din faţa ei îngăimau *da, da, firește, firește* şi o luau de la început cu aceeaşi poezie. Dar cum cei doi o priveau înlemniţi, fără să mişte un deget pentru a începe să lucreze, indiferent ce ar fi însemnat treaba asta sau în ce ar fi constat ea, amânând-o prin da, da şi foarte mulţi *firește,* fata sfârşi prin a-i întreba:

— Se simt bine domniile voastre?

— Da, da, îi răspunse Whiteman.

— Firește, firește, confirmă sir Harrod, nu foarte convins.

— Păi păreţi atât de... nu ştiu cum să spun... impresionaţi...

Sir William James Harrod, datorită vârstei sau poate dintr-un spirit cavaleresc mai pronunţat, înţelese pe dată că se fac de râs în faţa tinerei şi îşi veni în fire, sări în picioare, tuşi şi, cu mare aplomb, izbuti să rostească printre firişoare de salivă răspândite cu generozitate prin atelier:

— Ehem, ehem... Uitaţi cum stau lucrurile, domnişoară: prima şi cea mai importantă activitate a unui artist care reproduce un model constă în observarea atentă şi amănunţită a trăsăturilor care... În sfârşit, aşa cum îl vedeţi, domnul Whiteman studiază cu rigurozitate proporţiile dumneavoastră pentru lucrarea care i-a fost însărcinată, iar eu verific cu mare atenţie dacă nu cumva există vreun defect care ar trebui avut în vedere sau vreun aspect concret care ar putea fi corectat, deşi trebuie să mărturisesc, văzând ceea ce văd, cât se poate de sincer...

— Vă rog să nu mă speriaţi, domnule... se răsfăţă tânăra Elizabeth, privindu-l cu ochi de căţeluş.

— ... că superbul dumitale fizic nu are niciun cusur care ar putea fi corijat, domniţa mea! Firește! Oh, da! Absolut niciunul!

Sir Harrod fu atât de impresionat, încât se repezi să facă plecăciuni şi să îi sărute mâna. Maestrul Whiteman îşi imită clientul şi sări să îi sărute cealaltă mână, printre suspine, în plină criză de tahicardie, cu fruntea acoperită de nenumărate broboane de sudoare care ameninţau să îi provoace o febră capabilă să îl pună la pat pentru multă, foarte multă vreme.

După ce trecură aceste prime clipe de euforie, în care tânăra rămase cât mai nemişcată şi mai

zâmbitoare cu putință, în ciuda agitației generale, sir Harrod spuse:

— Poate că ar fi cazul să vă puneți pe treabă, domnule Whiteman.

— Oh, da, da, firește, firește... artistul se dădu înapoi câțiva pași, tremurând ca o floricică la venirea toamnei, și începu să caute creioane și hârtie pentru a trage primele crochiuri.

— Firește... insistă sir Harrod, sărutându-i din când în când mâna tinerei Elizabeth, fără să îi dea drumul încă.

— Cred că... spuse dintr-odată fata, întorcându-se către sir Harrod, cu privirea abătută și dându-și la iveală partea interioară a coapsei drepte. Problema-i că am impresia că am un pistrui aici, priviți, domnule... Este atât de urât...

— Să văd, să văd... Sir Harrod holbă ochii și se aplecă (sau, mai bine zis, încercă să își țină echilibrul) ca să privească îndeaproape.

— Un pistrui! Maestrul Whiteman se prefăcu ultragiat, apropiindu-se în grabă. Un pistrui ai zis, micuțo?

— Cred că vă puteți întoarce să vă căutați creioanele, domnule Whiteman, i-o tăie scurt sir Harrod. Nu vreau să vă îngrijorați și nici să vă supărați prea tare, dar eu însumi, personal, mă voi ocupa de această problemă...

— Oh, da, firește, firește, acceptă artistul, întorcându-se pe taburetul său. Mă apuc să salive... îmi cer scuze, voiam să zic că mă apuc să desenez într-o clipă.

Whiteman, emoționat ca un copil care a primit un cadou de ziua lui, cu inima mai înflăcărată ca un cârnat uitat pe grătar într-un club de dependenți de

jocuri de noroc, se duse în grabă să adune laolaltă câteva creioane şi mai multe foi de hârtie, aşezându-se pe taburetul său pentru a începe desenele cu câteva linii pe care, cum era de aşteptat, nu le consideră potrivite pentru Concursul de Primăvară care urma să se desfăşoare, în duminica ce urma să vină, în cortul numărul şaptesprezece al Bienalei Artistice din Soho.

În timp ce în atelierul de modelism din partea estică a Londrei se petreceau aceste fugare şi neînsemnate întâmplări, în penitenciarul din oraşul Chester din comitatul Cheshire lordul Dodgson stătea întins pe pat, cu privirea pierdută, visând la acel înger care aterizase în celula sa şi care îşi luase deodată zborul, cu un chip care spunea că parcă s-ar fi îmbolnăvit subit, ca şi cum acest lucru ar fi fost posibil, iar îngerii nu ar fi fost pe de-a-ntregul spirit şi nicidecum materie. De fapt, atât de absent se pierduse în închisoarea sentimentelor sale, încât nici măcar nu îl observă pe gardianul Fat oprindu-se în faţa gratiilor celulei, cu mâinile în şolduri şi cu o grimasă severă, pus pe harţă ca o guvernantă care şi-a prins pupilul cu urechile puţin murdare.

Seniorul de Cheshire privea tavanul lepros al celulei sale, iar priveliştea i se părea o boltă cerească acoperită de stele. Îşi frecă mâinile şi surâse, apoi, dintr-odată, începu să fredoneze Marşul Regal.

— Înduioşător, spuse Fat, profitând de o pauză de respiro din cea de-a doua strofă.

— Ah! Tu eşti, Fat? Bunul Fat, prietenul meu Fat? întrebă repetând lordul Dodgson, întorcându-se. Intră, intră dacă doreşti.

Gardianul deschise poarta şi pătrunse în celulă, fără să îşi schimbe grimasa aspră de pe chip.

— Cred că niciodată nu ar mai trebui să îmi asum riscuri pentru dumneavoastră, milord, spuse el, oprindu-se în fața *seniorului*, lângă pat. Sunt... dezolat... Aș putea să aflu ce a făcut domnia voastră ca să înspăimânte într-un asemenea hal o păsărică atât de fragedă?

— Nu te înțeleg, bunule temnicer, spuse lordul, ridicându-se și așezându-se pe patul vechi, cu privirea unui îndrăgostit luat la trei păzește de iubita lui. Ce vrei să spui?

— Că băiatul a fugit năucit și îngrozit, domnule! spuse Fat, frecându-și mâinile nervos. Pe toți dracii, la ce a folosit istorisirea amănunțită a atâtor decapitări și trageri în țeapă?

— Eu...

— O făptură atât de fragilă, de plăpândă, de ingenuă și de inocentă să afle cum poate fi înfundat gâtlejul unui nenorocit cu plumb topit și cum pot fi confundați genunchii amărâților cu pereții pe care se atârnă tablouri... În numele păcătoșilor care ard în iad, vă spun că nici dacă i-ați fi povestit despre fundamentele gândirii republicane n-ar fi rupt-o la fugă atât de înfricoșat! Dacă îmi permiteți să vă spun, domnia voastră este inegalabilă în arta de a oripila și de a băga groaza în om...

— Îți mulțumesc, Fat, surâse lordul Dodgson, satisfăcut.

— Nu este un compliment, domnule!

— Ah, nu? Prizonierul îl privi mirat pe gardian și se scărpină în bărbie. Trebuie să deduc, în cazul ăsta, că nu îmi acorzi respectul cuvenit, Fat?

Gardianul Fat se grăbi să nege scuturând din cap și coborî privirea, rușinat. Și imediat ridică din nou ochii și explică, folosind cele mai prudente cuvinte:

– Domnule... Acel băiețel a venit la domnia voastră dispus să primească afecțiune și singurul lucru de care a avut parte a fost o prelegere de tehnici criminologice. Fat se apropie de lordul Dodgson și îi vorbi răspicat, ca să se facă bine înțeles. Am discutat cu el și ideea de a mai participa la un al doilea curs nu îl încântă în mod deosebit, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Te înțeleg perfect, Fat. Și acum spune-mi: am primit vreo scrisoare de la sir Harrod? Ar trebui să fi sosit deja.

– Nu ați primit nimic, milord.

– Înțeleg, răspunse lordul Dodgson, întinzându-se în pat. Dacă tot veni vorba, Fat, ți-ar plăcea să-ți zic o poveste?

– Nu știu ce să spun, domnule.

– Îmi dau seama că abia așteptați, spuse lordul, apucând o carte ce se odihnea pe raft, lângă capul patului. Vreau să îți citesc o povestioară scrisă de un marchiz, habar nu am dacă e rudă cu mine sau nu, un francuz extrem de interesant, pe numele lui Sade, care se cheamă *Păcălește-mă întotdeauna în același fel.* Zice așa, ascultă.

Și fără să aștepte începu să citească cele ce urmează...

„Eminența sa are o învoială cu una dintre acele muieri a căror îndeletnicire este aceea de a oferi desfrânaților obiectele trebuincioase pentru a-și hrăni pasiunile; în fiecare dimineață i se aduce o copilă de cel mult treisprezece sau paisprezece ani, de care monseniorul nu se bucură altfel decât în acea manieră nepotrivită cu care italienii se desfată de obicei, datorită căreia vestala iese din mâinile eminenței sale

la fel de fecioară precum intrase, putând fi vândută ca nouă, pentru a doua oară, unui libertin cu apucături mai cuviincioase. Într-o zi, matroana, pe deplin înțelegătoare față de năravurile cardinalului și neavând la îndemână obiectul pe care se înțelesese să i-l pună la dispoziție în fiecare dimineață, se gândi să îmbrace în copilă un drăgălaș băiețel de cor din biserica celui mai mare dintre apostoli. Îi aranjară părul, îi puseră o bonețică, un jupon și toate celelalte amăgiri menite să îl înșele pe sfântul slujitor al Domnului. Nu izbutiră să îi dăruiască ceea ce i-ar fi asigurat cu adevărat o asemănare desăvârșită cu sexul pe care-l imita, dar această socoteală nu o neliniști peste măsură pe codoașă... Niciodată nu a pus mâna acolo, îi spuse ea uneia dintre fetele care o ajutau să ducă la bun sfârșit matrapazlâcul, sunt încredințată că nu-și va petrece mâinile decât pe-acolo unde acest băiețel se-asemuiește cu toate fetițele universului; n-avem de ce să ne temem...

Cumătra se păcălea, nesocotind faptul că un cardinal italian are simțurile din cale-afară de delicate și gusturile mult prea bine exersate pentru a fi tras pe sfoară cu astfel de înșelătorii: victima se ivește, marele sacerdot o jertfește, dar la al treilea asalt...

– *Per Dio Santo,* exclamă omul lui Dumnezeu, *sono ingannato, questo bambino é ragazzo, mai no fu putana!*

Și verifică... Cu toate acestea, negăsind nimic în această pățanie care să îl supere prea tare pe un locuitor al sfântului oraș, eminența sa își văzu mai departe de treabă, zicându-și în sinea lui, poate, ceea ce și-a zis acel țăran căruia i se serviseră trufe drept cartofi: păcălește-mă întotdeauna în același fel. Dar după ce operațiunea fu dusă la bun sfârșit...

– Doamnă, spuse el, nu vă învinovățesc pentru greșeală.

– Vă rog să mă iertați, Luminăția Voastră.

– Ei nu, nu, vă spun că nu vă învinovățesc pentru această greșeală, dar dacă se întâmplă din nou, să nu care cumva să nu îmi dați de știre, pentru că... ceea ce nici nu am băgat de seamă prima oară, voi vedea atunci."

Seniorul de Cheshire închise cartea, îl privi pe Fat și surâse malițios.

– Înțelegi, bunul meu temnicer? Și acum lasă-mă singur, vreau să mă gândesc la lucrurile mele.

Gardianul Fat clătină din cap dezgustat, gândindu-se că nu-i deloc sigur că stăpânul în slujba căruia se află este zdravăn la minte, apoi spuse cu asprime:

– Noapte bună, domnule.

– Noapte bună, Fat. Și, firește: la ce oră zici că va veni mâine acest băiat? Impresia pe care mi-a lăsat-o este excelentă.

Gardianul Fat, fără să răspundă, ieși din celulă respirând adânc și lăsându-l pe deținut întins în pat, privind în tavan, cu ochii pierduți, ca și cum ar fi dorit să viseze și singurul lucru pe care îl putea întrezări în clarobscurul penumbrei din celulă era imaginea persoanei iubite...

§

Chiar în acea dimineață, lady Evelyn Harrod redactă o scurtă scrisoare către soțul ei.

Dragul meu William,

Acestea ar putea fi rândurile unei deținute, legată de patul de suferință al bietei sale surori. Contemplu neputincioasă înfiorător de lenta ei convalescență, întreruptă uneori de recidive ale bolii, ceea ce mă împiedică să îți garantez data exactă la care mă voi întoarce alături de tine, lucru pe care mi-l doresc cu atâta ardoare.

Dar Dumnezeu este cel care decide aceste lucruri, iar nouă, sărmani muritori, nu ne rămâne decât să îi acceptăm hotărârile. Din fericire, starea lui Jane se îmbunătățește, însă atât de lent, încât ceea ce la început credeam că se va termina în mai puțin de două săptămâni este posibil să se prelungească pentru o perioadă mai lungă. Am încredere că servitorii nu îți dau niciun fel de bătăi de cap și că nu suferi în mod exagerat din cauza absenței mele, absență provocată de aceste nefericite împrejurări.

Cum îți dai prea bine seama, mă plictisesc înfiorător, dacă înțelegi la ce mă refer. Dacă nu ar exista cele câteva partide de cărți pe care le joc cu Jane, până când sărmana osteneşte, și dacă nu aș deprinde anumite cunoștințe de anatomie în serile și în nopțile petrecute în compania manualelor și a altor instrumente culturale, zilele mi s-ar părea nesfârșite. La fel de nesfârșite precum mi se pare timpul care se scurge fără să te văd.

Ai grijă de tine și bagă de seamă să nu te molipsești de vreo răceală de primăvară, știi deja cât de anevoios se vindecă.

A ta iubită,

Evelyn.

Când primi misiva, sir Harrod răspunse de îndată printr-o telegramă.

Nici nu-ţi dai seama cât de dor îmi este de tine Stop Dar surioara ta este mult mai importantă Stop Nu suferi din cauza mea e de ajuns cât mă chinuie pe mine absenţa ta Stop William

Şi, în grabă, porunci ca aceste rânduri să fie trimise la poştă, pregătindu-se apoi să îi compună *seniorului* de Cheshire o epistolă cu un conţinut mult mai suculent.

V

Londra, 13 mai 1907

Dragul meu lord Dodgson:

Chiar și unchiul dumneavoastră, sir Lewis Dodgson, celebru sub pseudonimul Lewis Carroll, ar fi entuziasmat în fața apariției lui miss Elizabeth, extrem de tânărul model care ne împrumută chipul și celelalte părți ale trupului pentru crearea unei păpuși mecanice care să vă ajute, în dificila dumneavoastră situație, la depășirea lungilor și friguroaselor nopți de temniță pe care soarta și Justiția au vrut să vi le hărăzească.

Ar fi entuziasmat, poate chiar s-ar îndrăgosti, insist, deoarece niciodată nu am văzut o mai mare frumusețe în întreaga Londră, nicio asemenea armonie a trăsăturilor în toată Anglia. Tânăra Eli, căci așa îi spunem, este o făptură delicată – prin calitatea pielii, prin impresia de ingenuitate pe care o lasă și prin libertinismul obiceiurilor ei, care ne ușurează sarcina, pare mai degrabă franțuzoaică decât fiică a acestei țări. Dacă maestrul Whiteman ar izbuti să reproducă măcar a zecea parte din ceea ce mi-a fost dat să contemplu, șederea domniei-voastre în penitenciarul din Cheshire va fi în anii care vin așa de agreabilă, încât, cu timpul, vă va fi greu să părăsiți o pensiune atât de confortabilă.

Munca de fabricare a manechinului a început astăzi printr-o intensă inspecție oculară a terenului care trebuie explorat, folosind tehnici de observare și de măsurare, în adevăratul sens al acestor cuvinte.

Utilizând instrumente de mare precizie şi alte maşinârii potrivite pentru operaţiunile de cântărire, măsurare şi calibrare, am obţinut rezultate care, după părerea specialiştilor, pot fi considerate optime. Suntem convinşi că, aplecându-ne cu atenţie asupra muncii noastre şi folosind temperatura adecvată pentru ca materia primă să nu aibă de suferit în decursul operaţiei, recolta va fi excepţională.

Deocamdată este prea devreme ca să discutăm despre un termen exact, dragul meu lord, însă calculăm cu aproximaţie (mai bine zis maestrul este cel care calculează) că vom fi capabili să ne îndeplinim sarcina pe la jumătatea lunii iunie. Totul depinde de climă, care sperăm să fie prielnică, de potriveala desăvârşită dintre model şi proiect şi de opera finală obţinută, de a cărei perfecţiune nu mă îndoiesc. Dar ştiţi şi dumneavoastră cum merg aceste lucruri. Uneori pornim cu atât de multă bunăvoinţă în căutarea perfecţiunii, încât Necuratul conspiră împotriva intenţiilor noastre nepătate. Să ne ajute Domnul să nu se întâmple aşa de această dată.

Domnia-voastră nu trebuie să se îndoiască de faptul că materialele utilizate vor fi de cea mai bună calitate, aşa cum este şi modelul care ne stimulează şi ne dă avânt în munca noastră. Mărturisindu-vă că ne dedicăm însărcinării noastre cu toate simţurile şi că muncim cu neţărmurită tragere de inimă, am spus totul.

De-a lungul zilelor de muncă, domnul Whiteman şi cu mine clocotim de satisfacţia lucrului bine făcut. Nu cred că exagerez dacă vă asigur că, uneori, pe măsură ce proiectul avansează, hainele încep să ne stânjenească, atât de aţâţaţi suntem.

Pe de altă parte, să nu creadă domnia-voastră că munca nu este chinuitoare. Atât de mare fu zelul meu în această după-amiază, încât în primele momente ale inspecției oculare am început să gâfâi. Tânăra Elizabeth, ingenuă și modestă, ne obliga să ne oprim pentru a ne arăta imperfecțiunile sale, despre care, după ce le-am văzut, ca să vă liniștesc, pot spune că sunt nesemnificative și ușor de trecut cu vederea. Totuși, chiar dacă încercăm să ajungem la o echivalență perfectă, aceste micuțe neajunsuri nu vor fi reproduse în copie, eliminând astfel criticile discutabile. Așadar, un pistrui pe care fata îl are pe partea internă a coapsei nu va fi reprodus, așa cum vom trece cu vederea și ușoara protuberanță de pe interiorul areolei sânului ei stâng. Oricum, chiar dacă era minusculă, m-am văzut obligat să o detectez personal, atingând-o cu vârful unuia dintre degete și, ulterior, să mă scuze domnia-voastră dacă vă par grosolan, cu vârful limbii umezite, ca să îmi dau seama cu adevărat dacă existența ei este scuzabilă sau nu. Să nu vă faceți griji: abia este perceptibilă și, chiar și așa, opera de artă finală va fi oricum șlefuită.

Tânăra Elizabeth are niște buze groase, cărnoase, umede și proaspete. Am verificat acest ultim aspect cu ajutorul unor tehnici de fricțiune pe care mi le-a arătat unchiul domniei-voastre într-o după-amiază în care, servind în liniște ceaiul în biroul său de la Universitatea din Oxford, după ce am discutat pe îndelete despre diferitele tipuri de sărutări, a chemat o cameristă care se afla în slujba domniei sale pentru a-mi face o demonstrație și pentru a mă lăsa, la rândul meu, să experimentez cele învățate. Descriu buzele modelului cu atâta precizie pentru că nu știu dacă domnia-voastră

doreşte astfel de buze sau ar prefera orice alt model, lucru care, firește, este perfect posibil. Vă transmit rugămintea domnului Whiteman de a ne lămuri în ceea ce privește această chestiune.

Şi, în cele din urmă, în aşteptarea unor veşti noi, am fi recunoscători pentru părerea domniei-voastre legată de cheltuielile presupuse de angajarea modelului, care se ridică la modesta sumă de douăzeci de lire.

Cu multă afecţiune, prietenul domniei-voastre,
Sir William James Harrod.

Răspunsul, care nu se lăsă mult aşteptat, fu următorul:

Chester, 22 mai 1907
Dragul meu sir Harrod,

V-am recitit scrisoarea de câteva ori şi nu am izbutit să înţeleg cu exactitate dacă încercaţi să mă informaţi, pur şi simplu, sau dacă doriţi să aflaţi modalitatea prin care pot suferi un atac de cord. Cu toată prietenia, vă mărturisesc că aş fi mai mult decât recunoscător dacă v-aţi rezuma la a mă înştiinţa în legătură cu evoluţia proiectului şi nimic mai mult, deoarece trebuie să înţelegeţi în ce situaţie mă aflu. Alimentaţia precară de care am parte îmi poate deteriora, în cele din urmă, sănătatea.

Continuu scrisoarea. După câteva minute de meditaţie profundă, din care m-am întors mult mai obosit, dar şi mai relaxat, trebuie să vă spun că nu trebuie să luaţi în seamă vorbele scrise adineauri. Vă rog să îmi scrieţi cu mai multă frecvenţă şi să nu vă zgârciţi la detalii, oricât de neînsemnate vi s-ar părea. Ar fi indecent din partea mea dacă v-aş solicita

o fotografie a splendidei Elizabeth, pentru a căpăta o idee despre modul în care va arăta produsul final? Nimic nu mi-ar putea face mai multă plăcere.

În ceea ce privește cheltuielile, nu vă faceți niciun fel de griji și continuați conform standardelor dumneavoastră, pe care mi le asum și eu.

Iar referitor la buzele tinerei Elizabeth, nu pot să vă spun decât un singur lucru: nu mi se par rele deloc. Dumneavoastră le aveți la îndemână, așa că hotărâți în locul meu. Și dacă este obligatoriu să repetați toate probele pentru a avea o confirmare definitivă, depuneți toate eforturile necesare până când sunteți sigur că lucrurile stau așa cum se cuvine.

Iar acum sunt nevoit să închei această scrisoare. S-a ivit o nouă problemă extrem de urgentă de care trebuie să mă ocup și nu doresc să amân trimiterea rândurilor de mai sus, motiv pentru care pun punct aici. Vă rog din tot sufletul să îmi răspundeți cât mai iute cu putință.

Sinceră afecțiune și nesfârșită recunoștință din partea Lordului Lewis Jeremy Dodgson.

Sir William Harrod nu aștepta să primească răspunsul amicului său pentru a lua inițiativele care i se părură oportune, printre care și cea de a folosi câteva lire suplimentare, plătind-o pe tânăra Elizabeth pentru entuziasmul și buna ei dispoziție. Fata își demonstră recunoștința cu prisosință chiar în aceeași noapte, acceptând să urce după cină într-o trăsură care o luă din fața casei și o conduse la conacul aristocratului pentru a împărți un păhărel de sherry. Conacul era situat la o oarecare distanță de

atelierul artistului Whiteman, distanță care i se păru o eternitate lordului măcinat de nerăbdare.

Când tânăra intră în casă, trecuseră deja câteva ore de când sir Harrod se lamenta că nu poruncise să i se confecționeze niște pantaloni mai încăpători. Astfel că lordul desconsideră proverbialul sânge rece anglo-saxon, cumpătatul laconism englez și celebra indiferență britanică și îi spuse, sărutându-i mâna:

— Dezbracăte numaidecât, copilă, că am de gând să îți arăt culorile paradisului.

Tânăra Elizabeth își duse mâna liberă la gură, deschise ochii mari și scăpă un „Oh!", prin care, în acele momente, nu încerca să spună absolut nimic. Sir Harrod nici măcar nu sesiză interjecția fetei și se-apucă să îi desfacă nasturii de la cămașă, spre surpriza ei, care își observa albeața pieptului dezvăluindu-se cu repeziciune.

— Dar, domnule...

— Haide, haide, spuse lordul fără să se oprească din manipularea textilelor. Nu mai rezist...

— Oh!

Salonul conacului lui sir William James Harrod era slab luminat de flăcările enormului șemineu construit în fundul încăperii. Alte lumini nu existau, martori nici atât: slugile casei primiseră instrucțiuni să se culce devreme și să închidă urechile la orice zgomote s-ar fi auzit din salon. Și adevărul este că cincizeci de lire bine plasate sunt extrem de capabile să producă o epidemie de surzenie fără precedent în Commonwealth. Situație, până la urmă, mai mult decât favorabilă pentru ca sir Harrod să nu se expună riscului de a fi descoperit în lenjerie intimă.

— Oh! Oh! repetă tânăra Elizabeth, când se văzu complet dezbrăcată în mijlocul marelui salon, fără să

știe ce să facă, uluită și de echilibristica lordului, care sărea într-un picior, străduindu-se să se debaraseze de pantaloni.

— Haide, haide, insistă el, trăgând de un crac, încercând să nu pice pe jos, ceea ce era gata-gata să se întâmple de cel puțin șase ori.

— Oh! perseveră ea.

Fără alte *haide, haide* sau *oh! oh!*, sir Harrod o întinse pe canapeaua de piele și o acoperi cu sărutări pe întreaga față și pe gât, lăsând urme abundente de salivă, ca și cum ar fi încercat să deseneze o hartă hidrografică. Atât de mari fură însuflețirea și pasiunea lordului, încât, în scurt timp, se văzură întinși pe covorul din fața șemineului, schimbând ghionți reciproci și giugiuleli de mâțe otărâte, ca doi adolescenți. Fata se obișnuise să repete *oh!*, așa că o făcu încă o dată atunci când observă că sabia intrase în teacă, iar lordul, ca să nu mai o țină cu ale lui *haide, haide*, murmură ceva de genul:

— Și acum o să îți dau...

— Cât? îi scăpă fetei.

— Orice dorești, comoara mea!

— Mă gândeam la vreo zece lire...

Sir Harrod se opri stupefiat. Cum era posibil ca o ființă atât de celestă să se gândească la câțiva bănuți nenorociți în acele momente sublime, chiar în clipa în care erau pe cale să atingă extazul copulației orgasmice? Atât de mare fu consternarea din ochii lui, încât tânăra, dându-și seama, redresă situația în stilul ei propriu.

— Vă rog să mă iertați, sire... Știu că a fost... din partea mea... Oh! Îmi pare atât de rău...

— Eli...

– Da, domnul meu... Cinci lire sunt mai mult decât suficiente...

Cu mare hărmălaie de bolboroseli şi icnete, băiatul intră în celula lordului Dodgson, tras de ureche de bunul Fat, care îi dădu un brânci şi un ultim îndemn în şezut, arzând-i un şut cu cizma ţeapănă de gardian.

Văzându-l trântit pe jos, la picioarele nobilului, paznicul surâse satisfăcut. Jack nu spuse niciun cuvânt, ridică privirea şi, când lordul i se iţi în faţa ochilor, izbucni într-un plâns sfâşietor. Părul i se făcuse măciucă, îndreptat înspre toate cele patru puncte cardinale.

– Vă vine să credeţi, domnule? Puşlamaua nu avea chef să vină. Prefera să rămână cu amicii dumnealui şi să joace jocul ăsta nou cu mingea de-i zice *football*.

– Cu toate lucrurile minunate pe care o să ţi le povestesc astăzi? îl mângâie pe cap lordul Dodgson. Puiule...

– Un nerecunoscător, domnule, insistă Fat.

– Păi... de ce să nu vrei să afli cum îşi scalpau indienii duşmanii? se aplecă *seniorul* de Cheshire asupra lui Jack.

Băiatul scăpă un zbieret de groază şi începu din nou să se văicărească, scufundându-se într-un ocean de lacrimi îndurerate.

În acea clipă, Fat se apropie de băiat, îl plesni peste ceafă şi îi spuse:

– Dacă nu te comporţi cum se cuvine, te ţin închis aici o lună încheiată.

– Aici? Chiar în celula asta? întrebă Jack, înspăimântat.

— Chiar aici.

Auzind aceasta, băiatul, trăgând aer în piept, își reveni în fire și îi surâse lordului de parcă ar fi avut-o în fața ochilor pe iubitoarea lui mamă. Înghiți în sec, deschise gura ca și cum ar fi fost extrem de curios să asculte ceea ce aristocratul avea de povestit și îi spuse, cu o privire interesată:

— Indienii, așa spunea domnia-voastră? Indienii, pe bune? Povestiți-mi, povestiți-mi...

§

Pe timpul zilei, Evelyn juca bridge sau canastă cu sora ei Jane, însă pe timpul nopții cu totul altele erau jocurile pe care le învăța de la doctorul Linz, astfel că lady Harrod se transformă într-o jucătoare expertă și într-o incredibilă contorsionistă.

Poate că nu ar fi decent să reconstituim activitățile desfășurate în timpul orelor de veghe din salonașul care servea drept anticameră dormitorului bolnavei sau, în anumite ocazii, în dormitorul pentru oaspeți care o găzduia pe lady Harrod, dar, cu riscul de a cădea în obscenitate, se poate spune că nu a mai rămas niciun centimetru din corpul iubitei neexaminat medical și nici un mușchi al doctorului care să nu fie cântărit așa cum se cuvine de către agilele și nerăbdătoarele mâini ale damei londoneze.

O altă chestiune era simfonia de sunete guturale sau vocale care era compusă în fiecare noapte, din care până și marele Listz ar fi strâns îndeajuns de mult material ca să compună o necuviincioasă misă în re minor. Ai-ai-ai-urile, ui-ui-ui-urile, maimult-maimult-urile, nuteopri-nuteopri-urile și ce

faci acum, hoţomanule? nu fură nimic în comparaţie cu gâfâielile astmatice, cu suspinele scandaloase şi cu ţipetele de plăcere care ieşeau din gura lui Evelyn Harrod şi, alteori, din cea a vraciului, care se bucura de aceste seminarii cu un zel care, dacă ar fi fost demonstrat în perioada sa de studenţie, l-ar fi adus în postura de a fi cel puţin director al Marelui Spital General din Londra.

Sărmana Jane, bolnavă coaptă, dar din ce în ce mai predispusă la insomnie, se mulţumea să facă lecţii de pian pe melopeea ce se-auzea prin pereţi, încercând să reproducă în obscuritatea discretă a cearceafurilor sale acea simfonie neobişnuită, mai întâi cu buricele a două degete, apoi cu toate laolaltă, ba chiar, uneori, într-o demonstraţie spectaculoasă de virtuozitate, cu ambele mâini.

Cu atâtea melodii şi interpretări la pian, faptul că bolnava nu îşi revenea nu era deloc de mirare, dar faptul că dimineaţa nu avea febră mai mică decât seara, cum ar fi fost normal, îl lăsa pe doctorul Linz într-o stare de confuzie totală. Asta până când Jane însăşi îi mărturisi la ureche adevărul, avertizându-l că aşteaptă noutăţi din partea lui când se va înzdrăveni. Şi când spunea noutăţi nu se referea la acele activităţi superficiale pe care le efectuase până atunci. Medicul, îmbujorat, îi dădu perfectă dreptate şi, ca să o mulţumească, o anunţă că a izbutit să deprindă câteva tehnici noi care urmau să o surprindă în mod plăcut. Şi aşa rămaseră lucrurile, fără niciun cuvânt în plus.

În aceeaşi dimineaţă, lady Harrod spuse că durata absenţei sale de acasă i se pare exagerată şi remarcă în trecere că era cazul să înceapă să se gândească la întoarcerea la Londra.

Dar Jane şi doctorul Linz se arătară a fi atât de mâhniţi la auzul acestor vorbe, încât lady Harrod se hotărî să îşi amâne decizia pentru câteva zile.

VII

Ca niciodată, pajiștile din Chester înfloriră în acea primăvară a lui 1907 într-o exuberanță voluptuoasă de flori sălbatice în cele mai variate culori. Soarele inunda câmpiile cu o afecțiune neobișnuită, dezmierdând plantele rănite de iarna cea aspră. Cerul, de un albastru mai potrivit coastelor Mediteranei decât zgârceniei britanice, trimitea cu gândul la o vară lungă și sufocantă și la o toamnă ploioasă, cu adevărat binefăcătoare pentru agricultură. În asemenea circumstanțe climatice, fabricanții de brânză se pregăteau să-și lase vacile, oile și caprele să colinde pășunile pentru a se hrăni cu ierburi, înainte ca țăranii să considere că a venit clipa potrivită pentru a curăța terenurile și a începe semănatul. Iar deținuților din penitenciarul din Cheshire — și în special lordului Lewis Jeremy Dodgson — această primăvară, dar al naturii, li se păru o perioadă ideală pentru amor.

Tânărul Jack era cea mai la îndemână referință ludică a lordului, prada pe care nu era dispus să o scape din lat până la sosirea cadoului din Londra care se fabrica sub oblăduirea lui sir Harrod. Din acest motiv nu stătu prea mult pe gânduri și cheltui atâta bănet cât fu necesar pentru ca Fat să nu îi permită băiatului să dispară sau să se lase pe tânjeală în timpul vizitelor.

Și, astfel, dorințele sale deveniră realitate. În câteva zile, puștamaua era îmbrăcat aidoma unui valet din Palatul Buckingham, cu jambiere roz, pantaloni bufanți din postav negru, camizol alb cu jabouri și

mâneci scrobite şi, firește, pantofiori de lac. În acest fel părea un paj cu păr lung, strălucitor şi îngrijit, cu un chip ambiguu de fetiţă, cu ochi albaştri ca marea, ieşiţi din orbite (şi care aruncau priviri îngrozite în fiecare dimineaţă), şi cu buze rubinii şi umede ca fructele pârguite.

Peste toate, băiatul mirosea delicat a apă de colonie care răspândea arome de nufăr de primăvară, iar în jurul lui pluteau sunete de coarde de lăută.

Pentru a salva aparenţele în faţa membrilor familiei băiatului, Fat izbutise să îl convingă pe *seniorul* de Cheshire să îl angajeze pe domeniul său ca ucenic de băiat de grajduri, petrecând astfel nopţile în conacul lordului Dodgson şi evitând eventualele vizite ale tatălui sau mamei tânărului, care, dată fiind condiţia lor socială, ar fi putut pune multe întrebări indiscrete. Adăugă la toate acestea o soldă de ucenic îndeajuns de mare ca să astâmpere orice frământări şi să înlăture orice bănuială, deoarece, în acest fel, Jack însuşi ar fi preţuit mai mult indemnizaţiile pe care le băga în buzunar cu prilejul vizitelor în penitenciar.

Seniorul de Cheshire socoti că reflecţiile temnicerului sunt foarte înţelepte şi făcu totul aşa cum i se indică, înmânându-i personal chiar şi bacşişul zilnic care trebuia oferit tânărului la lăsarea serii, când Fat îl însoţea până la poarta închisorii. Singurul lucru despre care lordul Dodgson nu avea habar era faptul că şirengarul nu vedea decât jumătate din recompensă, întrucât cealaltă jumătate se strecura în buzunarele lui Fat, drept compensaţie pentru serviciile prestate.

Încetul cu încetul, cu trecerea zilelor, tânărul Jack se obişnui cu felul de a fi al deţinutului şi începu

să descopere un anumit farmec în conversaţiile cu acesta. Chiar dacă subiectele preferate ale lordului nu îi trezeau o deosebită plăcere, ca să zicem aşa, băiatul participa la discuţii cu întrebări stârnite de curiozitatea lui aproape copilărească. Astfel, într-o zi Jack se interesă:

– Şi cum făceau cu deţinuţii zidiţi de vii ca să nu moară mult prea repede?

– Vai, fiul meu... se gudura lordul Dodgson, încântat de dorinţa de învăţătură pe care o arăta tânărul. În acest caz lăsau o mică deschizătură prin care intra aerul, pentru ca torturaţii să crape de foame şi de sete după câteva zile de calvar.

– Ce minunăţie. Dar n-ar fi fost mai amuzant să îi îngroape de vii?

– Nu s-au păstrat mărturii în acest sens... lordul făcu o pauză şi priză pe nas o doză de tutun. Mărturii ale îngropaţilor de vii, se înţelege.

Băiatul se distra atât de bine cu aceste lecţii ale maestrului Dodgson încât sfârşi prin a nu mai fi deranjat de faptul că, în timp ce vorbea, nobilul îi mângâia pulpele şi spatele. E drept, ceea ce i se părea mai greu de îndurat erau sărutările, iar dacă pe cele primite pe conturul gâtului şi pe faţă le mai trecea cu vederea, când se apropia de buze încerca orice mişcare posibilă pentru a le evita, scornind aproape întotdeauna o altă întrebare care să îl zgândărească pe lord şi să îi distragă atenţia.

– Îmi place la nebunie povestioara cu nefericiţii care erau îngropaţi de vii, cu capul la suprafaţă şi care erau unşi cu miere ca să fie devoraţi de furnici. Dacă domnia-voastră ar fi atât de amabilă şi mi-ar spune-o încă o dată...

– Firește, fiul meu... Cu dragă inimă...

În atelierul domnului Whiteman, lucrările de construcţie ale păpuşii prinseseră vânt în pupă.

Munca se desfăşura domol, sub privirea atentă a lui sir Harrod şi, cum era şi normal, în prezenţa zilnică a tinerei Elizabeth, uneori însoţită de logodnicul ei Nick, alteori singură şi despuiată, aşteptând momentele în care cei doi domni aveau nevoie să verifice sau să compare o anumită trăsătură anatomică. Sir Harrod petrecea mult mai mult timp admirând-o pe tânără decât studiind opera lui Whiteman, solicitând uneori permisiunea acestuia de a folosi toaleta, sub pretextul unei urgenţe. Lordul ieşea din sală în compania modelului, care, chiar dacă era limpede că pleca spre serviciile sanitare scrâşnind din dinţi, se întorcea, dimpotrivă, extrem de satisfăcută, jucându-se cu monedele câştigate în timpul atât de profitabilei ei absenţe.

Maestrul Whiteman ignora ceea ce se petrecea cu adevărat în spatele pereţilor toaletei, deşi bănuia. Şi ajunse să presupună cu atâta aviditate deliciile care se puteau obţine în intimitatea acelor camere încât, într-o seară, îndrăzni să ceară o informaţie pe care o considera extrem de utilă pentru domolirea dorinţelor sale.

Aşa că se apropie de sir Harrod şi îi şopti la ureche:

— Ar fi o neobrăzare de neiertat din partea mea să vă cer să îmi dezvăluiţi, dacă nu exact, măcar cu aproximaţie, contravaloarea pe care domnişoara o capătă ţinându-vă companie în timpul absenţei din acest atelier, când rezolvaţi extrem de importantele urgenţe ale domniei-voastre?

— Nu, nu ar fi, răspunse sir Harrod, fără să clipească.

— Bine, acceptă artistul.

— Bine, încheie lordul.

Maestrul Whiteman se întoarse la daltă și la manechin, fără să își piardă nicio fărâmă de demnitate. Pentru o bună bucată de vreme continuă să sculpteze fără să se arate tulburat câtuși de puțin, fredonând o melodie în surdină, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar un gând contrariant îl măcină în continuare, deoarece nu trecură mai mult de cinci sau șase minute până când, lăsându-și cu un zgomot înfundat ciocanul pe masa de dulgher, dalta lângă ciocan și bucata de ghips pe banchetă, își șterse mâinile cu o cârpă uriașă, își potrivi ochelarii și îl privi pe nobil cu înfumurare.

— Foarte bine, domnule. Aș putea să aflu cât o plătiți pe această țiitoare pentru a vă bucura de farmecele ei în closetul atelierului?

— Oh, asta voiați să știți? întrebă lordul, ca și cum ar fi fost trezit din somn.

— Chiar asta, într-adevăr, domnule.

— Întrebare foarte îndrăzneață, pe toți dracii, se scărpină în creștetul capului sir Harrod, gânditor. Și, cu toate acestea, nu aș putea să afirm că este neobrăzată din cale-afară...

— Absolut deloc neobrăzată, chiar domnia-voastră a recunoscut.

— Da, da. Îndrăzneață, poate...

— Indiscretă pentru domnia-voastră, vreți să spuneți?

— Nu. Indiscretă pentru ea. Pentru mine, îndrăzneață.

— Nu înţeleg. Whiteman îşi potrivi cu un singur deget ochelarii pe nas, fornăind din nări.

— Tu presupui că aş cheltui câteva lire pentru unele necesităţi, dragă Whiteman, suspină sir Harrod, şi ăsta este un lucru urât...

— Înţeleg. După cum vă daţi seama, nimic nu este mai departe de intenţiile mele decât a vă jigni, sire. Dar, după părerea mea, nu este nevoie să ai o diplomă de Oxford pentru a remarca mai întâi şi pentru a trage ulterior concluzia...

— Ah, artiştii aştia! zâmbi cu blândeţe sir Harrod, deschizându-şi braţele şi desenând cu mâinile un cerc uriaş în aer. Întotdeauna sunt atât de predispuşi să fabuleze!

— Adică, spuse maestrul, începând să se irite, trebuie să înţeleg că nu există nicio înţelegere economică...

— Oh, nu, Whiteman, categoric nu. Poate generozitate... Asta da: oleacă de generozitate...

— Pecuniară.

— Să-i zicem aşa.

— Cam cât de mare, Dumnezeule Sfinte? Maestrul duse crispat pumnii strânşi la spate, încercând să îi împiedice să reflecteze pe cont propriu şi să înceapă să se izbească de mandibula lordului. Aş putea să aflu cifra exactă a obolului?

— Ai putea, firește, oftă din nou sir Harrod şi privi în sus, ca şi cum ar fi devenit dintr-odată interesat de casetele inexistente ale tavanului şi de evidentele pete de igrasie răspândite ici şi colo. În realitate da, ai putea să afli...

Whiteman fu pe punctul de a izbucni în plâns, dar i se păru o atitudine de un prost gust desăvârşit. Aşa că respiră adânc de trei sau de patru ori, se

întoarse cu spatele, apucă uneltele de pe banca de lemn şi îşi continuă munca, lovind cu dalta şi cu ciocanul fără să mai pronunţe niciun cuvânt. Rămase aşa mai multe clipe până când, cu aroganţa unui pictor florentin, aruncă din nou uneltele cât colo, se apropie de miss Elizabeth cu paşi mari, o apucă de braţ şi o târî la toaletă. Sir Harrod surâse binevoitor, în timp ce o auzi pe tânără spunând şi repetând extrem de nervoasă, de pe cealaltă parte a peretelui despărţitor:

– Câteva monede, vă jur, domnule; doar câteva monede. Uneori o mână de penny, alteori o liră. Dar niciodată o sumă exagerată, domnule.

– Atunci eu îţi dau două lire! mugi Whiteman, fără niciun fel de pudoare.

– Ah, nu, domnule, răspunse cu demnitate fata, ridicând bărbia. În niciun caz! Eu sunt femeia unui singur bărbat! Drept cine mă luaţi?

§

– Ştii... Şi eu care credeam că sunt femeia unui singur bărbat... îi spuse lady Harrod surorii ei, într-o confidenţă de amiază. Habar n-am ce se petrece cu mine...

– Doar n-ai de gând să îmi spui că te apasă conştiinţa? se minună Jane, întinsă în pat, apucându-şi cu tandreţe sora de mână.

– Mă apasă, mă apasă... admise lady Harrod. Dar îi voi aduce ofrandă această povară lui Dumnezeu, Domnul nostru...

Jane schiţă un mic surâs. Lady Harrod, cu ochii în jos şi cu figura sobră, cu o atitudine sfioasă, aruncă iute două ocheade înspre surioara sa, încercând să

observe efectul pe care îl provoacă aceste cuvinte asupra ei. Când își dădu seama că Jane zâmbește, izbucniră într-un hohot de râs contagios, până în clipa în care doctorul Linz se repezi grăbit în încăpere, speriat de gândul că acele chiuituri nu erau strigăte de veselie, ci semn al unei nenorociri.

— Am hotărât... izbuti să rostească Jane, când se potoliră. În sfârșit, am hotărât că vom avea nevoie în continuare de serviciile dumitale, doctore, pentru o perioadă nedeterminată. Nu știu dacă dumneata dispui de...

— Bineînțeles, se frecă doctorul pe frunte cu degetele, nereușind să își dea seama dacă este obiectul unei farse sau dacă bolnava avea cu adevărat vreo problemă gravă. Bineînțeles. Puteți să apelați la serviciile mele, orice ar însemna acest lucru. Rămân la dispoziția domniilor-voastre...

— Atunci să terminăm cu pălăvrăgeala, încheie Jane. Surioara mea mi-a mărturisit că suferă din cauza unei ușoare indispoziții în zona pântecelui. Poate că ar trebui să o consultați chiar acum...

— Jane! protestă miss Harrod, prefăcându-se scandalizată. Nu este o indispoziție atât de supărătoare!..

— Să vedem. Niciodată nu trebuie să treceți cu vederea astfel de probleme, lady Harrod, spuse doctorul, nescăpând din mână ocazia. Vă deranjează dacă mergem chiar acum în camera dumneavoastră pentru o examinare amănunțită?..

VIII

În cea de-a treia duminică din luna mai a anului 1907 se ţinu în Chester Sărbătoarea Anuală a Porcului, un concurs animalier cu o lungă tradiţie la care participau diverşi competitori şi nenumăraţi spectatori. Evenimentul era un motiv de încântare pentru o bună parte a populaţiei britanice în general şi pentru întregul district Cheshire în special, ai cărui locuitori erau mari iubitori ai porcilor, râmătorilor, râtanilor sau gliganilor, oricum li s-ar spune acestor animale.

Acea splendidă sărbătoare se repeta în fiecare an pe esplanada din faţa fermei fraţilor Storm, celebra *Big Farm*, despre care toţi vorbeau, pe bună dreptate, cu admiraţie. Era, fără îndoială, una dintre cele mai importante şi mai invidiate petreceri din Regatul Unit, iar capacitatea de convocare a fraţilor îşi demonstra puterea şi în acest an, atrăgând concurenţi din întreaga insulă.

Fraţii Storm, pe nume lor Tony şi George, erau îndrăgostiţi de porci până peste cap şi aveau turme cu scroafe atât de frumoase, încât, pentru cei cât de cât perspicace, ei înşişi sfârşiseră prin a avea fizionomii porcine destul de bătătoare la ochi: capete rotunde, nasuri cârne, boturi ca nişte râturi şi urechi blegi, ca să nu mai pomenim faptul că, împreună, cântăreau aproape cât campionul Sărbătorii Anuale precedente, care, după cum spuneau cei care asistaseră la concurs, fusese un exemplar cu adevărat excepţional. Tony şi George Storm erau,

aşadar, amfitrionii unui festin care se sărbătorea de atât de multă vreme, încât sfârşitul de săptămână al preaslăvirii porcine era deja, cum umbla vorba, o tradiţie adânc înrădăcinată în Chester, în comitatul Cheshire şi în întreaga Anglie – aici se înfiinţau cei mai scrupuloşi crescători de porci din ţară, împreună cu cele mai frumoase şi mai impresionante exemplare ale lor.

Chiar dacă e să facem o comparaţie cu antecedentele greu de surclasat ale sărbătorilor din 1906 şi 1905, festivalul din acel an începu într-un mod spectaculos. Mii de vecini, veniţi din cele mai îndepărtate colţuri ale regatului, şi populaţia din Chester, prezentă practic în totalitate, se adunară la festin cu atâta interes, încât pe esplanada din faţa *Big Farm* sau în împrejurimi nu ar mai fi încăput niciun cetăţean şi niciun porc în plus. Sute de chioşcuri serveau mâncăruri şi băuturi, reci şi calde. Iar tarabele de iarmaroc, cu cele mai variate jocuri, se aliniau pe toată lungimea târgului, formând un al doilea oraş care nu rămânea viu decât în timpul sâmbetei şi al duminicii, pe timpul desfăşurării concursului porcin, în care se alegea Porcul Anului. Mai multe formaţii muzicale englezeşti, o orchestră galeză, zece trupe de cimpoieri scoţieni şi zeci de jongleri, înghiţitori de flăcări, şarlatani, jucători de jocuri de noroc şi amatori de pariuri se foiau în mulţime cu neaşteptată dezinvoltură, dacă luăm în considerare miile de blocaje ale traficului. În sfârşit, un vacarm care dură întreaga sâmbătă şi o bună parte din duminică.

De la bun început, toţi cunoscătorii pariară pe un exemplar ce aparţinea fraţilor Storm, pe nume Lucy, care cântărea mai mult de jumătate de tonă: o

scroafă uriașă ca un piton și masivă ca un hipopotam. Începând cu sâmbătă seara însă, când un fermier necunoscut venit de la o gospodărie din împrejurimile Londrei traversă incinta însoțit de porcul său negru, lucrurile începură să sufere anumite variații în ceea ce privește rămășagurile puse, creându-se o atmosferă mai degrabă tensionată. Adevărul este că porcarul se plimba țanțoș ca un duce, iar animalul ca un cal arab. Astfel că pariurile asistenței începură să se împartă, iar tensiunea urcă până la un nivel neatins în edițiile precedente, atât în rândul publicului, cât și în cel al Juriului.

Dar, mai mult decât orice, se instală stupoarea pe chipul fraților Storm, amfitrionii, care se văzură copleșiți de o teamă de nestăvilit pe care nu o putură disimula. Un gest sibilin al lui Tony Storm, care își trecu unghia degetului mare peste gât, fu semnalul care anunță drama.

Firește, frații Tony și George știau multe lucruri despre porci; nu numai despre porci, ci și despre obiceiurile lor. De aceea, exemplarul venit de curând îi impacientă: niciodată nu văzuseră o scroafă atât de atrăgătoare, pleznind de sănătate, atât de înnoroiată și de sobră. Era așa de spectaculoasă încât cei doi frați nu cutezară să dea niciun semn de optimism în fața animalelor prezentate în timpul concursului. Comentară alături de rudele lor, cu voce joasă și jenată, neplăcerile provocate de participarea noului porc, schimbară ocheade contrariate, păliră nițel și, la lăsarea serii, nu doriră nici să bea un păhărel, nici să se bucure de îmbelșugata cină la care obișnuiau, în fiecare an, să ia parte alături de cei mai iluștri invitați.

Atât de mari le fură temerile încât, la miezul nopții, bănuind că, în mod categoric, nu numai cele o

mie de lire ale premiului cel mare urmau să le scape printre degete ci şi, mai ales, gloria învingătorului, hotărârâ să îi trimită un mesaj veneticului, solicitându-i să ceară un preţ pe splendidul său exemplar. Cum era de aşteptat, fermierul refuză să îşi pună în vânzare scroafa şi, întorcând spatele, puse capăt discuţiei cu fermitate.

Şi chiar în această atitudine constă tragedia necunoscutului. În zorii zilei de duminică, fără ca cineva să poată găsi o explicaţie, fermierul reapăru complet mort. Trupul lui era întins într-o poziţie bizară lângă un copac, în locul în care îşi petrecuse noaptea, cu un cuţit de dimensiuni obişnuite instalat convenabil la nivelul celui de-al treilea spaţiu intercostal, acolo unde instrumentele ascuţite, dacă ating o profunzime confortabilă, obişnuiesc să provoace neplăceri consistente şi, în anumite ocazii, cum se întâmplă şi de această dată, decesul receptorului.

Mai mult decât atât, de parcă situaţia nu ar fi fost suficient de stânjenitoare, frumosul lui porc dispăruse.

Cum este uşor de bănuit, alarma fu generală. Toată lumea făcu cele mai diverse supoziţii legate de mobilul crimei şi, observând agitaţia provocată şi groaza care se răspândi la gândul existenţei unui ucigaş printre spectatorii prezenţi la Sărbătoare, comisia de fermieri veterani care constituiau Juriul din acel an luă în calcul posibilitatea de a suspenda Concursul, dar, în cele din urmă, ajunse la concluzia că tradiţiile nu trebuie întrerupte pentru incidente atât de nesemnificative şi, după ce predă cazul în mâinile poliţiei, hotărî să continue deliberările

regulamentare. Firește, cu excepția faptului că cea de-a Cincea Mențiune Specială fu lăsată vacantă pentru a fi oferită răposatului și pentru a aduce un omagiu, în acest mod, fermierului și splendidului său porc, dispărut ca prin minune în timpul nopții.

Mai mult ca sigur, incidentul nu ar fi luat amploare dacă nu ar fi existat insignifiantul amănunt că fermierul decedat nu era proprietarul de drept al porcului, ci un simplu angajat al unui aristocrat, mai exact al lui sir William James Harrod, stăpânul fermei în care se născuse, crescuse și se îngrășase animalul. Astfel că, în dimineața acelei duminici, aflând despre cele întâmplate cu administratorul său și despre șterpelirea porcului, sir Harrod încetă să se mai gândească la iubita lui, Elizabeth, și porunci în graba mare să i se pregătească cea mai ușoară birjă, deplasându-se în împrejurimile orașului Chester pentru a conduce personal investigațiile.

La amiază, în timp ce se sărbătorea acordarea Marelui Premiu, câștigat pe bună dreptate de scroafa *Lucy*, cel mai voinic animal al fraților Storm, sir Harrod pătrunse pe alee cu un chip transpirat, cu un rictus serios, cu spatele încordat și cu o privire nervoasă. Prezența lui reflecta indignare și mânie. De ce să ne ascundem după degete: acei pași hotărâți ai lui sir Harrod treziră o sinceră admirație în rândurile celor care îl văzură intrând în incinta târgului.

Englezul nu se opri niciun moment: întrebă unde se găsește postul de poliție, se îndreptă spre el, intră ca un taifun în încăperile forțelor de securitate și ceru cu o voce ridicată să i se predea cadavrul fermierului său și să i se prezinte ultimele informații legate de locația porcului furat. Hărmălaia produsă fu

atât de mare încât comisarul însuşi ieşi să vadă ce se petrece, iar sir Harrod profită de ocazie pentru a-l încolţi cu întrebări la care, aşa cum era logic, nici măcar poliţistul nu ştia să răspundă.

Dar experienţa, care este, după cum se ştie, mama tuturor ştiinţelor, se impuse în acea situaţie specială, iar lordului îi fu de ajuns să arunce o privire înspre trupul neînsufleţit al angajatului său pentru a descoperi cine îl asasinase. Aşa că se proţăpi furios în faţa comisarului şi, fără să îl lase să îşi tragă răsuflarea, îi ceru socoteală până îi veni de hac.

— Unde mi-e scroafa? se interesă lordul, clocotind de mânie.

— Încă nu ştim, domnule... dădu din umeri comisarul.

— Cine mi-a ucis angajatul? continuă sir Harrod.

— Nu ştiu, răspunse poliţistul, reţinut. Suntem în faza cercetărilor, domnule.

— Foarte frumos, acceptă aristocratul. Foarte frumos. Dar ştiţi, cel puţin, cine a câştigat concursul, nu-i aşa?

— Firește, domnule. Învingătorii sunt fraţii Storm, domnule.

— Ah, zău? Şi cine organizează acest Concurs?

— Fraţii Storm, domnule... se încruntă poliţistul.

— Aha. Şi cui i-ar fi folosit dispariţia porcului meu? ridică sir Harrod degetul arătător, cu un gest care spunea foarte puţine lucruri despre binecunoscutele lui toane.

— Nu ştim, domnule... răspunse comisarul, din ce în ce mai încordat. Era o întrebare directă care avea un răspuns la mintea cocoşului. Se mărgini să bolborosească: Poate, zic poate, fraţilor Storm...

— Prin urmare așa stau lucrurile, nu? Atunci totul este suficient de limpede, dragul meu comisar, spuse sir Harrod, într-un sfârșit, așezându-se pe un scaun și răsuflând ușurat. Asasinul angajatului meu și hoțul scroafei sunt, firește, aceeași persoană. Nu-i așa?

— Da, da, polițistul nu avu ce să facă decât să se încline în fața evidenței. Acest lucru pare destul de limpede, domnule.

— Ah, da? Limpede? Și de unde știți dumneavoastră că-i un lucru limpede?

— Habar n-am... Dar așa mi se pare logic...

— Aha!

Comisarul șovăi. Nu știa cum să interpreteze cu exactitate acel *aha* atât de arogant. Ezită o bună bucată de vreme înainte de a relua conversația cu aristocratul, scufundat în gânduri care oscilau între dovezile logice de vinovăție a fraților Storm și modul în care se putea debarasa de acel lord înfumurat, trecându-i prin cap chiar și posibilitatea de a-l aresta, în cazul în care ar fi putut să descopere un oarecare cap de acuzare împotriva lui. Care nu exista. În cele din urmă, își drese glasul și întrebă:

— Păi nu așa este cel mai logic, domnule?

— Dumneavoastră sunteți polițist, nu eu, oftă sir Harrod. În acest caz... la cine vă gândiți?

— Păi eu aș spune că cel mare dintre frații Storm...

— Cel mare, domnule? îl întrerupse lordul, surprins de lipsa de perspicacitate a omului legii.

— Sau cel mic...

— Ah! Asta e cu totul altceva, comisare...

— Da, cel mic, concluzionă acesta. Încep să bănuiesc că...

— Mai bine zis, dumneavoastră sunteți convins că vinovatul este cel mai mic dintre frații Storm. L-ați arestat deja?

— Nu, domnule... comisarul își tamponă fruntea cu o batistă, ștergându-se de sudoarea care îi inundase întreaga suprafață frontală. Problema-i că nu știu dacă... Aș avea nevoie de niște dovezi, de ceva...

— Dovezi? sir Harrod se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere, părând deodată liniștit. Din întâmplare, inițialele lui sunt „T.S."?

— Da... domnule... bănuiesc... dacă îl cheamă Tony Storm...

— Atunci arestează-l, prietene, se așează din nou pe scaun sir Harrod, satisfăcut. Poți fi cu adevărat sigur: fără îndoială, el este vinovatul. În cadavru este înfipt în continuare cuțitul crimei, iar inițialele lui sunt gravate pe mâner, după cum poți vedea și dumneata.

— Păi nu se poate așa ceva... se scărpină polițistul în vârful creștetului, fără niciun dram de bună creștere. În plus, toată lumea știe că fratele lui, George, este cel care ia hotărârile în această familie, domnule...

— Atunci este cu atât mai limpede, afirmă lordul. Arestează-l și pe el, detective, pentru că a poruncit crima.

— Eu... domnule... Nu știu dacă... Și care-i acuzația?

— Asasinat, fără doar și poate. Cred că există motive mai mult decât suficiente ca să îi bagi la zdup pe amândoi pentru asasinat. Dar, mai degrabă, dacă pot spune așa, eu i-aș aresta pentru tembelism.

– Înţeleg. Cred că voi face ceea ce spuneţi, domnule...

Sir Harrod se lăsă cu spatele pe scaun şi privi în tavan, zâmbind cu un aer euforic. Apoi oftă.

– Îmi imaginez chipul fericit al Maiestăţii Sale la auzul veştii că dumneavoastră, un comisar atât de vrednic, aţi rezolvat cazul cât ai zice peşte, spuse el cinic. Poate chiar veţi fi recompensat cu o avansare... Dacă mă întrebaţi pe mine...

– Zău, chiar aşa credeţi, domnule? Ochii poliţistului se luminară.

– Sunt absolut convins de acest lucru.

În timpul nopţii următoare, cei doi fraţi Storm fură arestaţi. Cum era de aşteptat, porcul cel negru fu găsit scurmând tacticos în cocina cea mare a fermei. În continuare, se descoperi faptul că din cabinetul cu arme aflat în curtea în care se sacrificau animalele lipsea cel de-a doisprezecelea cuţit din dreapta. Şi, cum era normal, toate cuţitele purtau iniţialele T.S. pirogravate pe mâner.

În zori, Tony Storm îşi mărturisi crima, iar fratele său George admise că el fusese capul răutăţilor. Sir Harrod află vestea inculpării celor doi din gura aceluiaşi comisar, în camera sa de la Middletown Hotel, în timp ce servea o omletă cu şuncă, o ceaşcă de ceai şi câteva gogoşi cu zahăr, citind cu un interes studiat şi exagerat prima ediţie a cotidianului *Times*.

La amiază, înainte de a se întoarce la Londra, unde îl aşteptau probleme stringente de care trebuia să se ocupe, precum şi micul şi dezagreabilul amănunt al înmormântării angajatului său, sir Harrod ceru permisiunea de a-l vizita pe lordul Dodgson în

celula acestuia din penitenciarul din Cheshire, însă, cum era de presupus, solicitarea fu refuzată, deoarece, fără excepție, deținuții nu aveau dreptul la vizite. Din acest motiv, redactă în camera din hotel o scrisoare care îi fu înmânată amicului său în aceeași zi.

Stimate lord:

Aflându-mă din întâmplare în orașul Chester și fiindu-mi refuzată solicitarea de a vă vizita, vă trimit aceste rânduri pentru a vă informa că afacerea noastră merge de minune și că exact acum mă întorc la Londra pentru a nu afecta câtuși de puțin sarcina de care mă ocup, sper, spre maxima satisfacție a domniei-voastre.

Vinerea trecută, domnul Whiteman mi-a spus că în două sau trei săptămâni vom fi capabili să vă trimitem obiectul. Nu îmi doresc decât ca dedicația absolută a artistului față de o lucrare atât de umanitară și grija mea pentru realizarea desăvârșită a operei să merite aprobarea domniei-voastre.

Tânăra despre care vă vorbesc, miss Elizabeth, este chemată chiar în această noapte la reședința mea pentru a lămuri unele detalii minore, lipsite de importanță, referitoare la fizicul dumneaei; niște bagatele, dragul meu lord, niște fleacuri despre care vă voi povesti în următoarea mea epistolă.

Sper ca sănătatea să nu vă joace feste și că, în măsura posibilităților, vă îngrijiți cum se cuvine, pentru că, dacă doriți să vă bucurați de rezultatul muncii noastre așa cum mă delectez eu în timpul procesului de producție, veți avea mare nevoie de ea.

Cu multă afecțiune, al dumneavoastră

Sir William James Harrod

Seniorul de Cheshire, în mizerabila sa celulă, primi scrisoarea lordului în aceeaşi seară şi începu să îşi imagineze scene atât de tulburătoare din timpul întâlnirii prietenului său cu miss Elizabeth, încât abia reuşi să aţipească. În dimineaţa următoare, înainte de micul dejun, redactă un bilet urgent pe care îl trimise nobilului său amic.

Sir Harrod, iubitul meu prieten:

Încerc. Jur că încerc, dar nu pot să mai rezist. În numele Imperiului! Nu ar fi posibil să îmi trimiteţi modelul însuşi în locul unei copii din carton şi lemn, chiar dacă mi l-aţi trimite pentru o scurtă inspecţie oculară? Cuvintele domniei-voastre mă epuizează şi mă fac să ard de dorinţa de a o cunoaşte pe făptura care îşi pune trupul la dispoziţie pentru o cauză atât de nobilă. Vă cer oare prea mult? Pe toţi dracii, atât de mult vă cer? Sfinte Dumnezeule!

Cred că inima este pe cale să îmi joace o festă cu adevărat neplăcută.

Încrezător şi recunoscător, Lordul Lewis Jeremy Dodgson.

Răspunsul nu se lăsă aşteptat, fiind trimis printr-o telegramă care spunea succint:

Răbdare Stop Multă răbdare Stop Sir Harrod

Nu ar fi fost elegant să i se povestească deţinutului ce s-a petrecut în acea noapte în conacul lordului fără un avertisment prealabil în privinţa consecinţelor posibile, atât din cauza ridicatului conţinut pasional al activităţilor desfăşurate, cât şi din cauza tulburărilor nervoase pe care aceste

activități le-ar fi putut produce asupra fragilei sănătăți a lordului Dodgson. De aceea, spre binele lordului, numai spre binele acestuia, sir Harrod nu își informă amănunțit prietenul și mușamalizâ anumite detalii. Să amintim în treacăt că dacă totul începu lângă un șemineu în care lemnele ardeau molcom, finalul se desfășură în penumbra camerei interzise de la etajul al treilea, acolo unde familia Harrod păstra din timpuri imemoriale o colecție de instrumente de dominație și tortură pe care strămoșii lordului le smulseseră din mâinile regelui Henry al VIII-lea în bătălia de la Lessingroad ca pradă de război, în ciuda rugăminților aprinse ale monarhului de a i se lua orice, absolut orice, mai puțin aceste unelte.

Sir Harrod nu îi povesti nimic lordului Dodgson, nu. Și bine făcu. Nu ar fi fost prudent din partea lui...

§

Totul începu cu atingeri neîndemânatice și priviri surprinse în fața fiecărei noi descoperiri. Ea acceptă, în cele din urmă, să se întindă pe patul cel dur și să își scoată, una câte una, hainele înlănțuite pe trup, începând cu pantofii, continuând cu micuța vestă, urmată de cămașă, de fustă, de combinezon, de ciorapi și toate celelalte...

După ce femeia fu dezbrăcată complet, erecția sfârcurilor și un fior imperceptibil dădură de înțeles că alianța frigului cu epuizarea fizică îi afecta temperatura corporală. El înțelese imediat și,

grijuliu, se apropie de şemineu şi scoase o bucată de lemn, scurmă cenuşa şi adăugă două trunchiuri de grosime considerabilă. Femeia îi mulţumi, fără să zâmbească, şi se supuse atunci când bărbatul, delicat, îi mângâie pulpele, cerându-i să-şi desfacă picioarele. Apoi extrase dintr-o valiză masivă uneltele potrivite şi începu pregătirile pentru ceea se prefigura a fi o explorare seducătoare.

Cu îndemânare şi mult tact, apropie fiecare dintre labele picioarelor femeii de braţele patului şi le legă cu o sfoară delicată, ce părea de mătase. De îndată ce picioarele fură fixate de ancora lor, meşteşugul fu repetat în privinţa mâinilor, ţintuite de încheieturi de braţele exterioare ale capului patului cu bucăţele din aceeaşi sfoară, pe cât de inflexibilă, pe atât de drăgăstoasă. Crucificând-o în acest fel, bărbatul observă un vag licăr de spaimă în privirea ei sclipitoare şi îi legă ochii cu un bandaj făcut dintr-o cârpă îndoită de mai multe ori, împiedicând pătrunderea luminii şi oglindirea oricărei străluciri.

Îşi strânse prada cu străşnicie, amuţindu-i privirea îngrijorată, pentru a nu-i stârni nici murmure de aprobare, nici mişcări de nesupunere care ar fi pus, de la bun început, procesul în pericol. Flăcările din şemineu se înteţiră într-atât, încât încăperea începu să se încălzească, fapt de care bărbatul profită pentru a-şi scoate jacheta şi vesta, îşi aruncă cravata la o parte şi, deja în cămaşă, îşi suflecă mânecile până la cot pentru a manevra instrumentele cu mai mare dezinvoltură. Din aceeaşi valiză extrase un clondir de cristal, acoperit convenabil cu un dop, şi îi agită conţinutul lichid. Apoi scoase dopul şi eliberă gura flaconului, vărsă câteva picături din lichidul oleaginos în palmă, puse

clondirul pe masa din apropiere şi îşi frecă ambele mâini cu acel unguent, care, la atingere, părea o cremă înviorătoare. De îndată ce palmele îi fură bine lubrifiate, bărbatul începu să dezmierde domol întregul trup al femeii imobilizate, acoperindu-i pielea cu o mantie de ulei care, contopindu-se cu sudoarea, reflecta miile de steluţe căzătoare ale scânteierilor trunchiurilor de lemn şi ale licăririlor flăcărilor care se mistuiau alături, în cămin.

Ea simţi delicata mângâiere a mâinilor ca pe un sărut interminabil şi apăsarea palmelor pe trup ca pe o invitaţie la pierderea controlului. Excitaţia deveni de bronz acolo sus, la piept, şi apă jos, în zona sudică a pântecelui, unde îşi deschide drum diavolul atunci când se află în căutarea porţilor iadului. Cele o mie şi una de atingeri, extrem de lente, îi zbârliseră pielea şi o transformaseră în stâncă şi lavă, iar îndepărtata teamă de ceea ce urma cooperă, sporindu-i excitaţia până la contorsionare. Şoldurile femeii începură un dans arab, un balet al pântecelui în care mijlocul se îndoi impacientat, mişcându-se aidoma valurilor care izbesc nisipurile unei plaje.

El, după ce mânji dama cu scântei şi înţelese flăcările care îi ardeau sub piele, dori să încheie un nou pact cu diavolul şi apucă de pe masa învecinată un candelabru pe care se înălţa, străveche şi rigidă, o lumânare turnată din lacrimi mari, de multă vreme uitate. Scoase lumânarea din locaş, o apucă de minusculul ei capăt, înmuie ceara, o încălzi şi, după ce stinse flacăra, petrecu terminaţia dogoritoare prin preajma acelui sud al pântecelui, transformat ca prin minune într-un splendid amfitrion, de cât de multe vizite primise.

Odată cu trecerea lumânării, excitația deveni exagerată, pielea se pietrifică, dansul coapselor nu își mai găsi rival, iar cataractele intrării demoniace fură imposibil de ținut în frâu. Bărbatul observă cu ușurință reacțiile produse și surâse mulțumit. Și, pentru a încheia prefața plăcerilor de care începea să se bucure femeia, atinse fulgurant buricul damei cu un sărut laconic, apoi, fără să scoată vreun cuvânt, se îndepărtă, ieși din încăpere și închise ușa după el, lăsând-o singură, răpusă de dorință.

Se așeză liniștit într-un fotoliu din camera alăturată, fumând un trabuc și imaginându-și gândurile damei, imobilizată și devastată de uraganul poftelor care îi mătura măruntaiele. O auzi chemându-l, mai întâi șoptit, apoi cu voce tare, o auzi întrebându-l care sunt motivele neașteptatei sale dispariții, apoi îngânând o simfonie de scâncete deloc dureroase. Când se așternu din nou tăcerea și stinse trabucul, bărbatul se întoarse în încăpere.

Auzindu-l, ea suspină ușurată, iar el murmură, apropiindu-se:

— Liniștește-te. Abia acum începe totul...

Coapsele nu îi mai tremurau, iar pântecele se potolise, dar protuberanțele sânilor căutau zadarnic cerul. El începu să îi dezmierde iarăși corpul cu nespusă lentoare și infinită răbdare, oprindu-se pentru o bună bucată de vreme asupra părților interioare ale coapselor, expuse cu generozitate. Vaierul șoldurilor ce se frământau se auzi ca o amenințare. Iar mânerul rece al unui bici de piele îi străbătu frontierele pieptului și ale mijlocului, marcându-și teritoriul.

Femeia scăpă două gemete. Apoi încă unul.

Şi, în cele din urmă, un strigăt sufocat de durere când cozile biciului, abia întărâtate, căzură asupra pântecelui, ca nişte picături de ploaie înviorătoare care se lipeau de pielea femeii aşa cum se lipeşte muşchiul de copac.

Cerul începea să îşi arate adevărata strălucire.

Cozile, şapte la număr, începură să se despartă şi să se întâlnească cu pântecele şi coapsele damei, din ce în ce mai frecvent şi din ce în ce mai ferm. Ceea ce ar fi putut să se transforme într-o serie de şfichiuiri dureroase deveni, în mod inexplicabil, un cutremur de mângâieri desfătătoare. Nu avea nicio importanţă faptul că trupul răspundea îmbujorând pielea în locurile în care biciul se desfăşura cu vehemenţă. Ea nu simţea decât o plăcere din ce în ce mai mare, aşa cum îi crescu şi pofta ca acele lovituri aproape electrice să nu se mai oprească niciodată.

Sudul pântecelui era deja inundat. Nordul trupului era deja de granit. Iar conturul gurii, care la început părea sobru, apoi relaxat şi, în cele din urmă surâzător, se transformase într-o strâmbătură greu de reprodus; dama îşi muşca buzele, încercând să evite orice schimonoseală, netezindu-le cu limba pentru a culege nectarul care nu se forma decât în imaginaţia ei.

Atunci când, fără să se mai poată împotrivi, bărbatul se întinse cât era de lung alături de ea şi începu să se agite, strigătul de plăcere se auzi în întreaga clădire.

După ce se termină totul, doctorul Linz îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi, în timp ce se îmbrăca, spuse cu severitate:

— Nu, nu cred că este ceva grav, dragă lady Harrod.

— Sunteți sigur, doctore?

— Bineînțeles, afirmă acesta, dezlegând laturile care țineau legate mâinile și picioarele femeii de brațele patului. Sunteți ca un trandafir. Și totuși, mâine...

— Da, doctore?.. ochii lui lady Harrod părură să se topească în miere și lacrimi. Spuneați că mâine, totuși...

— Spuneam că mâine, totuși, ca să fiu convins pe deplin, am putea să repetăm investigația... În primul rând, mai mult decât orice, pentru ca sora dumneavoastră să poată sta liniștită, firește...

— Pentru sărmana Jane, da...

— Pentru ea. De aceea spuneam...

IX

Într-o mai mică sau mai mare măsură, sir Harrod avea de gând să facă aceleaşi lucruri cu tânăra Elizabeth în străfundurile palatului său, în acea noapte de ceaţă londoneză, dacă nu ar fi trebuit, din mers, să îşi schimbe subit planurile şi să fie nevoit să opteze spre a-i prezenta cu lux de amănunte în ce consta, în mod concret, desăvârşita şi extrem de elaborata tehnică a datului chix: o artă menită pentru a fi arătată acelor fetişcane sofisticate care, acceptând să se alăture unui bărbat tomnatic, ca să spunem aşa, aveau isteţimea de a trage din asemenea conjuncturi învăţăturile care le vor fi utile în viaţă.

Chiar dacă fu limpede că sir William James Harrod, care începu să se fâţâie pe lângă trupul superbei Elizabeth, era cufundat într-o excitaţie fără seamăn şi era dispus să practice absolut toate activităţile pe care unui bărbat îi este dat să le pună în slujba unei femei tinere şi bine dispuse, cum era cazul de faţă, la capătul câtorva încercuiri, după două încercări sobre şi după multă osteneală lăudabilă şi nelipsită de îndemânare, lucru pe care oricine l-ar fi recunoscut, lordul nu avu de ales decât să pună stavilă năvalei, cu capul ridicat semeţ, dar cu moralul prăbuşit la nivelul gleznelor, încercând să salveze aparenţele cu o prelegere magistrală, mai potrivită clasicului De Quincey decât unui profesor emerit al Universităţii din Oxford, cum era el; o prelegere despre frustrări, neputinţe şi eşecuri cauzate de excesul de pasiune, care, să spunem drept, nu păru să

o convingă pe deplin pe Elizabeth, deoarece tânăra îl privea cu aceeaşi expresie cu care ar fi contemplat deplasarea molcomă a unui păianjen pe tavanul unei camere într-o noapte de insomnie.

Sirele dori să fie convingător şi articulă un discurs excelent structurat din punct de vedere metodologic, din care nu lipsiră trimiterile la sofiştii greci, la tradiţiile normande, la capricioasele procese biologice şi la cele mai noi teorii ale unui tânăr medic al minţii, pe nume Freud, despre care puţini sau aproape nimeni nu auzise vorbindu-se, dar care spunea ceea ce se potrivea perfect acelui moment, explicând că organele bărbăteşti se supun uneori poruncilor creierului şi patimilor trupului, dar nu întotdeauna, şi că din cauza acestei autonomii funcţionale apăreau situaţii asemănătoare cu cea pe care tocmai o experimentase tânăra Eli.

În timp ce lordul, cu privirea pierdută în tavan, îşi freca mâinile rezervat, ca şi cum şi le-ar fi spălat pe muţeşte, discursul se încheie, mai mult sau mai puţin, în următorul mod:

– Adică, draga mea copilă: ceea ce ţi-a fost dat să observi în acest caz nu semnifică decât o demonstraţie evidentă a faptului că, deşi doresc din belşug să mă desfăt cu tine, încercând să îţi satisfac înflăcărarea juvenilă, arătându-ţi cât de mult jinduiesc după frumuseţea ta şi plăcerea pe care mi-o oferă farmecele tale nenumărate, natura este uneori încăpăţânată ca o faleză abruptă care retează valurile mării, iar ceea ce ar fi putut fi o duritate de cremene saxon s-a preschimbat într-o moliciune de cârnăcior nemţesc, sau chiar şi mai rău decât atât, nu ştiu dacă mă fac bine înţeles; oricum, de ce să ne ascundem după degete, nici tu nu ai dat dovadă de multă

vitalitate. În orice caz, eu deduc din tot ce s-a întâmplat că nu trebuie să fim necăjiți, ci predispuși să învățăm lecții de viață pe care viața ni le oferă încă din clipa în care a început să fie viață. E adevărat ce spun, draga mea?

— Sau, concluzionă tânăra Elizabeth, profitând de această pauză a predicii, putem zice că anii nu trec de pomană și trebuie să recunoaștem că excelența voastră nu mai este bun decât pentru câte-o supică ș-un păhărel de vinuleț nobil...

— În numele lui Dumnezeu, dragă Eli, nu mai fi atât de prozaică... scutură din cap sir Harrod. O asemenea treabă i se poate întâmpla oricui.

— Dar logodnicului meu nu i s-a întâmplat niciodată, se răzvrăti Eli, cu năduf. Iar Nick, învățătura și gologanii... n-aș prea zice că au mare legătură...

— În sfârșit, oftă sir Harrod. Pentru că nu te văd extrem de dispusă să tragi învățămintele necesare din lucrurile pe care ți le spun, să încercăm ceva mai vulgar. Purcede ex novo și dezechipează-ți camizolul...

— Ha?

— Dezbracă-te din nou în curul gol, fetițo!

— Ah, bine.

Tânăra se arătă iarăși așa cum era Eva în Grădina Raiului. Dintr-odată, însă, chipul i se întunecă, îl privi pe sir Harrod și îi spuse:

— N-aș vrea să interpretați greșit ceea ce vă spun, dar mi-ar plăcea să știu de ce crede domnia-voastră că fac toate aceste lucruri: din dragoste sau din interes?

Întrebarea, de ce să nu spunem adevărul, îi luă pe sir Harrod prin surprindere. O privi îndelung și se scărpină în cap, gânditor. În cele din urmă, fără să își

schimbe tonul şi fără să izbutească să ascundă balele care i se formaseră în gură, răspunse bâlbâindu-se, nu foarte convins de veridicitatea spuselor sale:

— Păi aş spune că din dragoste. Din dragoste, da. Pentru că de interes, adică din cale-afară de mult interes, nu s-ar spune că dai dovadă...

Bunul Fat, care îl îngrijea pe *seniorul* de Cheshire cu atâta sârguinţă, înlesnindu-i compania tânărului Jack şi punându-i la dispoziţie mic-dejunuri din ce în ce mai copioase şi mai suculente, aduse în fiecare dimineaţă din propria sa casă, constată, la capătul a câtorva săptămâni, că şi buzunarul lui ieşea în câştig de pe urma nobilelor acţiuni întreprinse. Prin jumătatea pe care o rechiziţiona în fiecare seară din stipendiul lui Jack şi prin indemnizaţia sub formă de monede de aur pe care o primea din când în când de la prizonierul Dodgson, începuse să acumuleze un mic capital care, de ce să nu o spunem, dacă ar fi continuat să crească în ritmul actual, i-ar fi permis cât de curând să îşi părăsească mizerabila slujbă de temnicer şi să schimbe uniforma de gardian cu hainele de fermier, tolănindu-se pe prispa noii sale case în melancolicele ceasuri ale înserării pentru a contempla diferitele modalităţi în care ziua ştie să se transforme în noapte.

Băiatul se arăta cu fiecare zi mai entuziasmat de istorisirile povestite de lordul Dodgson, plăsmuiri înspăimântătoare foarte pe placul vârstei şi generaţiei sale. *Seniorul* de Cheshire, neobosit, trecea de la o nouă modalitate de tortură la o legendă cu îngropaţi de vii şi morţi umblători cu uşurinţa orbului care nu mai are decât viziuni ale trecutului,

oprindu-se pentru a descrie condițiile groaznice de trai ale Contelui de Monte Cristo în temnița sa, așa cum le prezentase Dumas, precum și pentru a parcurge cu voce tare un pasaj din *Asasinatul privit ca una dintre artele frumoase*, de Thomas de Quincey, lucrare de mici dimensiuni care îi căzuse în mâini în urmă cu câteva zile, prin amabilitatea bunului Fat.

Și pentru că, pe de altă parte, lordul Dodgson nu se arăta a fi excesiv de desfrânat, fără să îl pipăie în mod exagerat și fără să încerce măcar să treacă mai departe de câteva mângâieri sporadice, unele sărutări fugare și câte o atingere regulată în partea de jos a spatelui băiatului, tânărul Jack nu își simțea deloc virilitatea diminuată. Dimpotrivă, se înfoia în pene și își dădea frecvent la iveală dresurile de o frumusețe impecabilă, purta o cămășuță nouă în fiecare săptămână, precum și pantaloni de catifea pe talie, fălindu-se de mama focului în fața amicilor săi, pe care, pe de altă parte, îi frecventa din ce în ce mai rar, pentru că prizonierul și minunatele sale povestiri îi lăsau extrem de puțin timp liber la dispoziție.

Așa stând lucrurile, slujba sfârși prin a fi cu adevărat pe placul lui Jack, iar sarcina sa nu-i mai păru nicidecum ingrată. Nu mai punem la socoteală cele trei mese zilnice și certitudinea faptului că în fiecare noapte va dormi între cearceafuri curate și plăpumi călduroase. Datorită acestor lucruri, tânărul îi era foarte recunoscător lui Fat, astfel că faptul că trebuia să împartă cu el, fără nicio urmă de ranchiună, bacșișul zilnic cu care era omenit nu îl deranja câtuși de puțin.

Dar viața este o cutie cu surprize care nu are haz întotdeauna. Mai mult, în cele mai frumoase

momente, când totul pare să meargă pe un drum cu trandafiri şi să plutească pe ape liniştite, trebuie să apară mereu ceva întortocheat. Altfel spus, atunci când viaţa pare să fi intrat pe un făgaş liniştit şi drept, Lucifer are tendinţa de a face vizite neanunţate. Iar diavolul nu este niciodată silenţios în vremurile tihnite, se ştie.

Chiar aşa stătură lucrurile: în acele zile se petrecu un lucru pe care nimeni nu ar fi putut să îl prevadă — demisia subită a guvernatorului comitatului Cheshire şi numirea unuia nou, ceea ce aduse după sine destituirea fulminantă a directorului penitenciarului din Chester, desemnarea unui nou director, precum şi incertitudinile pe care un asemenea tip de schimbări obişnuieşte să le semene printre gardienii din subordinea acestuia şi, într-o mai mică măsură, printre deţinuţii din jurisdicţie.

Incertitudini care sporiră după ce noul director, numit Flowers, efectuă o primă vizită de inspecţie în închisoare şi ceru să i se prezinte detaliile legate de funcţionarea instituţiei a cărei conducere i se oferise şi de al cărei bun mers trebuia să se ocupe.

Nici nu trebuie să mai amintim faptul că numele oamenilor par să le condiţioneze personalitatea. Sau cel puţin aşa se întâmplă în cazul noului director, deoarece, în conformitate cu sensul exact al numelui său, nu este de mirare că mersul lui extrem de delicat, dulcea tonalitate a glasului, gingăşia comportamentului şi un anumit joc al mâinilor care nu trecu neobservat puseră în evidenţă faptul că, dacă vreunul dintre rezidenţi ar fi putut să aibă dificultăţi în timpul mandatului său, cel care stătea cu sabia deasupra capului, în mod paradoxal, nu era

un deținut, ci un vizitator care frecventa celula lordului Dodgson, pe nume Jack.

Spre nefericirea tânărului, inspecția coincise cu una dintre șederile sale în închisoare, amuzându-se de minune cu groaznicele povești ale *seniorului* de Cheshire. Astfel că, de îndată ce directorul Flowers își îndreptă privirea asupra lui, acesta se îmbujoră, începu să se bâlbâie și, emoționat până peste poate, se îndreptă către Fat pentru a-l întreba cine este acea făptură angelică de lângă lord care îi ascultă cuvintele cu atâta luare-aminte.

Temnicerul Fat nu îndrăzni să mistifice adevărul și îi relată cu lux de amănunte povestea lordului Dodgson, descrise slujba tânărului Jack și motivația prezenței sale cotidiene în penitenciar. Când Flowers auzi despre ce este vorba și, mai ales, când își imagină cum stau lucrurile, își creionă de îndată propria sa teorie despre această situație.

În aceeași seară îl chemă pe Fat în biroul său. Și tot în aceeași seară, gardianul Fat se văzu obligat să poarte o nouă conversație cu tânărul Jack în cârciuma din apropiere, în fața unui număr considerabil de ridicat de halbe de bere, deoarece viața îl punea din nou pe flăcău în dilemă, obligându-l să ia o decizie extrem de dificilă.

§

Faptul că lady Harrod se plânse zi după zi de dureri și tulburări din ce în ce mai neverosimile pentru a se supune unor noi investigații ale doctorului Linz nu o surprinse deloc pe sora ei Jane. Nici doctorul nu fu deloc nemulțumit, petrecând cele

mai frumoase zile ale vieții sale legănat în brațele unei femei pe cât de frumoasă, pe atât de nesățioasă, în ciuda vârstei, care, după cum se știe, conduce sau cel puțin evoluează înspre o aparentă seninătate a spiritului.

Dar suferințele doamnei se prelungiră până când Jane izbuti să se vindece de propriile ei neplăceri, și chiar dacă deja nu mai știa ce să inventeze pentru a simula recidive, permițându-i astfel surorii ei să își continue viața de huzur, veni o zi în care nu mai putu suporta să zacă în pat și, după un ultim consult exhaustiv, doctorul nu mai avu ce să facă și își declară misiunea încheiată, pregătindu-se de despărțire.

Nu mai exista niciun motiv, așadar, pentru ca lady Evelyn Harrod să mai rămână o zi în plus ca musafir al surorii ei. Și cum, pe lângă asta, Jane îi spuse cu cea mai mare naturalețe că pretinde să i se înapoieze ceea ce îi aparține de drept și pe care nu făcuse altceva decât să îl pună la păstrare sau să îl împrumute pentru o scurtă perioadă, splendidul rafinament cu care erau obișnuite surorile le conduse la o conversație clarificatoare, chiar dacă nu lipsită de o anumită tensiune.

— Mi-e teamă, dragă surioară, că sunt complet refăcută, o informă Jane.

— Chiar așa, dragă? Nici nu îți dai seama cât mă bucură să aud asta, răspunse lady Harrod.

— În orice caz, nu știu cum să îți mulțumesc pentru că ai petrecut atâta timp alături de mine.

— Meriți tot ce este mai bun, dragă Jane.

— O să regret nespus plecarea ta, spuse Jane, ducându-și batista la nas, prefăcându-se posomorâtă și creând astfel o imagine a durerii indescriptibile.

— În orice caz, ca să fim complet sigure, dacă dorești, pot rămâne câteva zile în plus... aruncă o vorbă lady Harrod, așteptând să i vadă efectul.

— Oh, nu! Nicidecum! Mulțumesc mult, dar nu este nevoie, draga mea, răspunse Jane, cu un chip inflexibil și implacabil.

— Din partea mea, știi foarte bine, insistă Evelyn. Orice nevoie ai...

— Nu, nu, i-o tăie scurt surioara ei. Soțului tău îi este dor de tine ca de ochii din cap, sunt convinsă. Poți pleca liniștită, iubita mea soră, pentru că aici, în compania doctorului, îmi va fi foarte bine, te asigur.

— Nu știu ce să spun, nu știu...

— Îți jur.

— Ești sigură?

— Bineînțeles.

— Dar mă îndurerează așa de mult să plec și să te las așa...

— Și pe mine. Dar obligațiile tale...

— Chiar nu știu ce să spun...

— Că pleci.

— Nu știu, zău...

— Zi că pleci, pe toți dracii!

— Bine, draga mea. Nu trebuie să te aprinzi așa. O ceașcă de ceai?

— Firește. Și când zici că pleci?...

— Eu...

— Voi porunci să ți se pregătească bagajele. La ora șapte avem un tren care pleacă spre Londra. Grăbește-te...

— Da, da...

— Vei vedea. Vei vedea ce surpriză îi vei face bunului nostru William...

X

Fără îndoială, fu extrem de chinuitor pentru Fat să fie nevoit să îi explice tânărului Jack că urmează să își schimbe slujba. Sau, mai bine zis, patronul. Cât de trist se complică lucrurile în casa omului amărât!

Întârziară în a deschide gura pentru câteva minute, îndurând tăcerea în compania unor halbe de bere, apoi petrecură mai mult de o oră păcălind-o cu un vin gros, cârnați lungi și mulți cartofi prăjiți, până când vestea fu pregătită pentru a fi digerată fără mari probleme. La sfârșit, prin parabole succinte și cuvinte puține la număr, Fat îl informă că noul director Flowers îi interzisese să îl mai viziteze pe *seniorul* de Cheshire; mai mult, emisese un comunicat în care spunea că vizitele lucrătorilor cu ziua, fără excepție, vor fi suspendate chiar din acea zi, dar, după multe rugăminți, nespus de multe, îl convinsese pe director, spre binele lui Jack, pentru a nu rămâne fără slujbă, să îi găsească un post de muncă în cadrul penitenciarului. Acesta-i adevărul adevărat, îi spuse Fat. Și, după câteva minute de tăcere încărcate de o splendidă intensitate dramatică, adăugă amănuntul că slujba obținută era cea de asistent personal al directorului Flowers, cu un salariu cu adevărat magnific și, fără doar și poate, niște condiții de muncă extrem de confortabile.

— Păi bine atunci, acceptă tânărul Jack, fără să aibă habar ce îl paște. Grozav!

– Grozav? spuse bunul Fat, deschizând larg ochii.

– Da, grozav, repetă băiatul. Excelentă treabă!

– Da, este o slujbă bună, confirmă Fat, vizibil posomorât.

– Deşi acum, că stau să mă gândesc niţel, Fat, nu mi-ai zis încă în ce constă exact slujba asta de asistent personal.

– Oh! O slujbă divină, divină... Fat se întoarse şi izgoni o muscă de proporţii generoase.

– Cât de divină? se interesă tânărul Jack, începând să îşi iasă din pepeni.

– Divină.

Conversaţia păru să se împotmolească. De aceea, Jack ridică din sprâncene şi îşi privi fix interlocutorul. S-ar fi putut spune că informaţiile legate de conţinutul înţelegerii contractuale cuprinse în acel „divin" nu îi satisfăceau tânărului pe deplin curiozitatea.

– Poate că o altă bere te va face oleacă mai vorbăreţ, Fat...

– Nu ştiu ce să zic...

– Ai putea să încerci, măcar, spuse Jack, strângându-şi pumnii şi punându-i pe masă, cu un gest ameninţător. Orice observator neutru ar fi înţeles că momentul în care băiatul îl va apuca pe gardian de reverul jachetei nu era deloc departe.

– Încearcă, altfel te plesnesc! vociferă Jack, într-un mod absolut inadecvat, date fiind vârsta şi condiţia lui socială. Ai de gând să îmi explici sau nu?

– Păi... cum să-ţi zic? Este o activitate asemănătoare celei pe care ai desfăşurat-o până acum pentru lordul Dodgson. Ce să mai vorbim, nişte fleacuri... N-ai de ce să-ţi faci griji.

Deşi tânăr şi neexperimentat, Jack nu era deloc idiot, absolut deloc. Înţelese într-o clipă despre ce este vorba, se înroşi, îşi frământă pumnii şi începu să respire adânc, de parcă era pe cale să sufere un atac de apoplexie. Fat observă şi nu ştiu ce să facă: să-i ceară cârciumarului un pahar cu apă sau să o rupă la fugă.

– Te simţi bine, băiete? gângăvi el, în cele din urmă.

– Cred că, în condiţiile astea, prefer fabrica de brânzeturi... răspunse tânărul, oftând din greu.

– Ai grijă ce spui, copile... îl avertiză Fat, încruntându-se şi ameninţându-l cu degetul.

– La fabrică! La fabrica de brânzeturi! De mii de ori mai bine printre brânzeturi!

– Habar nu ai ce vorbeşti, spuse Fat, scărpinându-se în creştet şi sorbind o înghiţitură sănătoasă de bere. Fă-mi pe plac, bine?

– Pe plac? Să îţi fac pe plac? Jack se aplecă peste masă şi îi aruncă aceeaşi privire pe care o aruncă un tânăr atunci când află că cel mai bun prieten îi ia logodnica de nevastă. Tu chiar nu îţi dai seama ce îmi propui! Dacă blestematul ăsta de Flowers este...

– Taci, nesocotitule! Ai cumva impresia că am de gând să îmi pun pielea la bătaie pentru tine? Fat privi în jur pentru a se asigura că nimeni nu le ascultă conversaţia. Uite, băiete: fă-o pentru mine. Nu vreau să îţi reamintesc cât ai avut de câştigat până acum de pe urma mea. Te avertizez foarte serios: dacă nu accepţi, o să fiu dat afară, iar tu te vei întoarce în mahala...

— Iar dacă accept, o să sfârşesc prin a nu mai putea să pun curul pe scaun! Căcat! Nici nu mă gândesc!

— Da, da... Aşa ai zis şi de lordul Dodgson şi uite acum...

— Urciorul nu merge de două ori la apă, scuturã Jack din cap.

Bunul Fat înţelese că de această dată puşlamaua nu va fi uşor de convins. Aşa că se hotărî să schimbe strategia, sperând să obţine rezultate mai bune. Îl privi cu ochi smeriţi şi îl imploră:

— Bine. Te înţeleg, cum să nu te înţeleg. Dar, uite, vreau să îţi cer un singur lucru: acceptă slujba pentru câteva zile, de probă, doar pentru câteva zile, şi dacă nu îţi place...

— Eşti dement!

— Câteva zile, Jack! O săptămână numai! Fă-o pentru mine, mi-eşti dator.

— Câteva zile?

— Şapte. Doar şapte. O săptămână. O săptămână amărâtă... Jack se scărpină în cap, gânditor. Apoi îşi goli halba de bere şi, după câteva clipe, care lui Fat i se părură nesfârşite, se şterse la gură cu antebraţul şi spuse:

— Fie. O săptămână de probă. De acord. Dar te previn: după săptămâna asta suntem chit.

— De acord, de acord, respiră Fat uşurat. Nu vei regreta, Jack, îţi promit...

Chiar în aceeaşi noapte, la aceeaşi oră, sir Harrod îi explica pe larg tinerei Elizabeth, stând tolăniţi în faţa şemineului, importanţa utilizării anumitor noduri marinăreşti aplicate la încheieturile şi gleznele damelor, un joc plin de ingenuitate care

precede sau care se desfăşoară simultan cu desfătarea senzuală. Deodată, în faţa porţilor micului palat se auziră tropăituri de copite şi scârţâitul unei trăsuri, iar bătăile în uşă îi treziră pe servitori. Lordul sări în picioare, gândindu-se de îndată la ce este mai rău.

Adevărul este că mult iubita lui consoartă se întorcea acasă pe neanunţate şi, dat fiind momentul sosirii, situaţia în care se găsea aristocratul era, ca să spunem aşa, uşor inconfortabilă.

Înainte de a lua în calcul în mod serios varianta sinuciderii sau cea a asasinatului, lordul se apropie de balconul marelui salon, alergând spre perdea pentru a arunca o privire şi pentru a înţelege despre ce este vorba. Bănuielile îi fură confirmate, aşa că se înfiinţă într-o clipă lângă Elizabeth, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu o agerime greu de bănuit, neadecvată unei personalităţi cum era lordul şi mai potrivită, fără doar şi poate, oricărui atlet în vârstă de douăzeci de ani.

— Nevastă-mea! urlă el, îngrozit.

— Oh! duse tânăra mâinile la gură, cu ochii mari ca nişte farfurii. Ce emoţionant! Ce încântare! Aş putea... aş putea să fac cunoştinţă cu domnia sa? Ar fi o onoare deosebită pentru mine...

Sir Harrod preferă să nu pornească o dezbatere amplă, complet improprie pentru situaţia în care se găseau. Astfel că, recuperându-şi într-o oarecare măsură demnitatea de care ar fi trebuit să dea dovadă, o apucă pe tânără de umeri cu fermitate, o privi părinteşte şi îi spuse:

— Nu, draga mea Eli. Sunt de părere că soţiei mele nu îi plac activităţile sociale desfăşurate după orele nouă ale serii. Aşa că îmbracă-te în zece secunde şi în alte zece secunde dispari din casa mea. Şi, firesţe, regret să îţi comunic faptul că vei fi constrânsă

să practici pe nedrept dispreţuita artă a săriturii pe fereastră.

– Dar...

– Au trecut cinci secunde! răcni sir Harrod. Încă cinşpe şi-ţi crăp capul!

– Dar... domnule! protestă zadarnic tânăra, culegându-şi hainele cu repeziciunea unui evadat, transformându-le într-un maldăr încâlcit de textile. Nu ştiu dacă...

– Haide, haide! ţipă din nou lordul.

– Da, da... Plec acum...

Elizabeth nu avu de ales şi sări pe o fereastră laterală, exact în momentul în care lady Harrod deschidea uşile mari ale salonului. Sir Harrod surâdea transpirat, în picioare, în mijlocul sălii, cu braţele larg deschise.

– Evelyn, iubita mea! se grăbi el să o sărute pe frunte.

– Termină, termină... îl împinse ea la o parte. Nici măcar nu-mi ieşi în întâmpinare şi acum...

– Iartă-mă, iubito. Ca să nu răcesc... Am un început de guturai...

– Şi ce te-ai gândit tu, hai să deschid ferestrele... spuse lady Harrod, ducându-se să le închidă. Te ramoleşti pe zi ce trece mai tare, William, zău aşa...

– Ei bine, mă apucase o fierbinţeală, se bâlbâi lordul. În sfârşit, draga mea, ai servit cina?

– Firește, răspunse lady Harrod, aşezându-se în faţa şemineului şi scoţându-şi pălăria, lăsând-o pe măsuţa învecinată. Un sandviş cu brânză şi gem de zmeure... Oh! Ia te uită ce avem aici, William: un corset! Lady Harrod îl ridică de jos şi îl privi îndelung, nedumerită, punându-şi ochelarii la ochi pentru a-l studia cu atenţie. Mâine trebuie să port o discuţie cu servitorii! Această neglijenţă este de neiertat!

– Da, hm... Firește, firește... Evident, mormăi nervos lordul, ducând mâinile la spate și începând să se plimbe frenetic prin încăpere, cu pași grăbiți.

– Ce faci, William? se interesă ea, privindu-l cu asprime pe deasupra ochelarilor.

– Exerciții fizice. Fac exerciții fizice. Medicul mi-a recomandat să merg mult pe jos.

– Să mergi pe jos?

– Da, cât mai mult... Din cauza guturaiului. Da, firește, din cauza guturaiului...

– Așa ți-a spus doctorul McNeill?

- Chiar el, da. Așa m-a sfătuit...

Lady Harrod zâmbi și se ridică în picioare în fața lordului, blocându-i trecerea.

– Știi ce zic eu, William? Nu îmi place deloc acest doctor al tău, McNeill. Chiar mâine dimineață o să iau legătura cu doctorul Linz, deoarece avem nevoie de un nou medic de familie.

– Linz? Doctorul Linz? Draga mea, eu îl cunosc?

– Este doctorul surioarei mele Jane. Un medic excepțional! O să vezi cu ochii tăi!

– Zău?

– Este formidabil, spuse lady Harod suroscitată, deschizând larg brațele. Un medic fenomenal. Chiar mâine voi lua legătura cu el!

Lady Harrod ieși din încăpere și se îndreptă spre camerele ei. Înainte de a închide ușa salonului, se întoarse către soțul ei și îi spuse:

– Ah. Și acel corset, oricui ar aparține el, este oribil. Oribil! Nu vreau să îl mai văd în această casă.

Și, fără să trântească ușa, ieși din încăpere cu mersul solemn al unui husar.

XI

Sosirea la conducerea penitenciarului a directorului Flowers avu un efect pervers asupra tânărului Jack, care din acea clipă fu condamnat să își petreacă restul zilelor în compania acelui funcționar, un fătălău cu mâini lungi și picioare scurte. Și, dimpotrivă, avu un efect din cale-afară de pozitiv pentru lordul Dodgson, care se văzu afectat de amnistia generală pe care o dictă noul guvernator al Comitatului și care fu pusă imediat în vigoare de șeful Flowers, gelos pe faptul că *seniorul* de Cheshire, dinăuntrul pereților închisorii, ar fi putut să își folosească influența pentru a-i smulge cu forța acel prețios giuvaier cu trup de îngeraș și chip efeminat.

În orice caz, ordinul de amnistie fu general, aplicabil tuturor deținuților de viță nobilă. Cu toate acestea, ca să respectăm adevărul, lordul Dodgson fu considerat un caz excepțional, așa că, din cauza naturii delictului său și prin nu se știe ce tertipuri care aveau la bază așa-zisa alarmă socială, dar și pentru a da un exemplu moralizator, amnistia sa personală se văzu limitată la obligația irevocabilă a exilului. În sfârșit, o altă subtilitate a directorului Flowers, care dorea să îl vadă pe prizonier cât mai departe posibil de captura sa.

Documentul primit la eliberare, așadar, îl împiedica deocamdată pe lord să locuiască în comitatul Cheshire și în zonele limitrofe, recomandându-i-se cu bunăvoință strămutarea în Londra,

unde avea de petrecut „o perioadă de cel puțin zece ani", până când extrem de gravul lui delict urma să fie uitat de către majoritatea membrilor comunității.

Nu trebuie să mai spunem că, în ciuda neplăcerilor pe care această pedeapsă le-ar presupune pentru oricine, pentru lordul Dodgson răul era minor, iar prejudiciile insignifiante. Această hotărâre îi furniza o scuză pentru a călători și pentru a schimba aerul, mai ales că la Londra avea un prieten pe care dorea să îl viziteze din motive lesne de înțeles.

Fără să stea prea mult pe gânduri, ieși din celulă și, în loc să meargă acasă pentru a-și pregăti cele necesare drumului, se îndreptă către cea mai apropiată cârciumă, împreună cu fidelul gardian Fat, și îi spuse:

— Te părăsesc cu mare durere în suflet, bătrâne prieten. Și îți mărturisesc că suferința pe care mi-o provoacă abandonarea casei și a tuturor proprietăților mele este cu atât mai mare. Dar pentru că, iată, se vede treaba că au putut să supraviețuiască și fără mine timp de nouă ani și pentru că tu ai fost un prieten loial, voi redacta chiar acum un document prin care te voi numi administrator general al tuturor caselor mele, dar și al pământurilor, fermelor și al celorlalte proprietăți, animale și servitori. Chiar acum voi da poruncile necesare. Îți încredințez tot ce am. Singurul lucru pe care ți-l cer este ca în prima zi a fiecărei luni să ai grijă să îmi parvină o cantitate de o mie de lire pentru aspectele de bază ale întreținerii mele și pentru celelalte mici cheltuieli pe care voi dori să le fac.

— Domnule... eu... Fat rămase stupefiat în fața generozității lordului. Nu știu ce să spun...

— Nimic. Nu spune nimic. Eu sunt cel care trebuie să fie recunoscător. Şi acum, în timp ce redactez documentul, cere altă halbă de bere.

— Într-o clipită, milord...

Devotatul Fat îl lăsă pe *seniorul* de Cheshire să redacteze cel mai important document al vieţii sale (al vieţii lui Fat, firește) cu instrumentele de scris pe care le găsi chiar în cârciumă şi merse la tejghea să ceară de-ale gurii. Dar, când se ridică în picioare, după câteva clipe de reflecţie, îi dădu un şiling unui flăcău dispus la alergătură şi îi porunci să îl cheme de urgenţă la cârciumă pe notarul Stevenson pentru a legaliza un mandat pe deplin satisfăcător, care, de la primul la ultimul rând, îl transforma într-un bogătan. Atât de mare era norocul care căzuse pe capul lui, încât nu putea să îşi creadă ochilor.

Astfel, câteva minute mai târziu, toate documentele necesare fură legalizate, belşugul bătu la poarta lui Fat, iar *seniorul* de Cheshire, după ce discută cu notarul Stevenson câteva probleme familiale care se iviseră în timpul acelor lungi nouă ani de închisoare, consideră protocolul încheiat, ceru notarului zecii mii de lire în avans care urmau să îi fie restituite în scurt timp de către Fat, porunci să i se pregătească o trăsură şi îşi luă rămas bun, îndreptându-se către Londra.

Înainte de a se sui in trăsură, ca şi cum ar fi avut un moment de nostalgie faţă de frumoasele timpuri de odinioară, se întoarse către Fat şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tânărul Jack?

— Nu vă faceţi probleme în privinţa lui, e pe mâini bune, spuse noul îmbogăţit, făcând o reverenţă exagerată. Directorul Flowers s-a angajat să facă din el un bărbat de ispravă.

– Un bărbat? întrebă sarcastic notarul, care asista la conversație.

– De ispravă spui? De ispravă pentru cine, mai exact? dori să afle lordul Dodgson.

– Păi... se bâlbâi Fat. Aceste lucruri... se știe deja că... O să îi fie bine, da, foarte bine, vă garantez.

– Mai bine decât la fabrica de brânzeturi, da, firește, firește... aprobă dând din cap notarul Stevenson, nu foarte convins.

– Sau decât să fie un marinar împuțit, clar, mai bine așa, acceptă lordul Dodgson.

– Exact asta voiam să spun și eu, într-adevăr... răsuflă ușurat bunul Fat.

– Atunci, toate bune și frumoase, încheie lordul, nedorind să se mai gândească la băiat. Și, ridicând privirea, îi porunci vizitiului să îi dea bice.

Nimănui nu îi mai păsă că la una dintre ferestrele zăbrelite ale penitenciarului, mai precis la cea a biroului directorului Flowers, la adăpost de cele patru vânturi locale, se iți printre barele de fier o fețișoară îngrozită, cu ochii înecați de lacrimi, pe punctul de a izbucni în plâns. Era chipul tânărului Jack, care crezuse cândva că și-a întâlnit norocul și care nu găsi decât o slujbă care îi provocă o iritație cronică, din cauza căreia nu mai putu niciodată să stea în șaua unui cal cu naturalețea cu care o făceau amicii lui.

Seniorul de Cheshire, străin de cele pe care le lăsa în urma sa, în spațiu și în timp, se îndeletnici în prima bucată a drumului, până ce înnoptă într-un han de provincie, cu întocmirea unei scrisori către sir Harrod, în care îi comunica evenimentele de ultimă oră și îl ruga să îl ajute să găsească o locuință în Londra, demnă de rangul său nobiliar. Răspunsul

lordului nu se lăsă aşteptat, venind sub forma unei telegrame.

Dragul meu lord casa mea este şi a domniei voastre Stop Vă aştept la mine la căderea nopţii Stop Atât soţia mea Evelyn cât şi eu însumi suntem încântaţi să vă avem ca oaspete Stop Nu este nevoie să căutaţi deocamdată o locuinţă demnă de domnia voastră Stop Avem suficient timp să găsim aşa ceva Stop Ştiţi deja adresa mea dar în caz că aţi uitat-o sau dacă vă rătăciţi puteţi întreba orice locuitor din împrejurimile Londrei Stop Sir William Harrod

Astfel că *seniorul* de Cheshire ajunse la Londra în ziua următoare, cu un bagaj încărcat de iluzii şi cu gura lăsându i apă.

William! William!

Vocea isterică a lui lady Harrod străbătu încăperile conacului familiei, urmată de chipul ei descompus, deschizând uşile ca şi cum ar fi izbucnit un incendiu masiv, iar situaţia ar fi devenit din ce în ce mai gravă. Asta pentru că la lăsarea serii în faţa conacului se oprise o trăsură, dar din ea nu coborâse doctorul Linz, pe care îl aştepta cu înfrigurare, ci un bărbat cu aspect ofilit, sever şi trist, care susţinea că venise pentru a nu mai pleca prea curând, invitat fiind de stăpânii casei.

— William!

Sir Harrod se afla într-unul dintre acele minunate momente în care se ocupa de cocină, împrăştiind coji de cartofi printre porci, cu cizmele îngălate şi cu furca în mâini, de parcă ar fi fost un ţăran oarecare. Auzi zbieretele stridente ale soţiei sale izbucnind prin ferestrele casei aşa cum ies liliecii din

peşteri la căderea întunericului, dar nici măcar nu tresări şi continuă să muncească, meticulos ca un grădinar care curăţă de buruieni un strat de flori.

— William!

După câteva minute, când lady Harrod se înfiinţă în şopron în faţa lordului, cu braţele încrucişate şi cu o figură buimăcită, sir Harrod îşi luă privirea de la turma de porci, o cercetă din cap până-n picioare şi o întrebă:

— S-a întâmplat vreun eveniment neprevăzut care impune prezenţa mea, dragă?

Lady Harrod se inflamă şi mai tare şi respiră mânioasă. Apoi, arătându-şi latura mai puţin plăcută, i-o trânti:

— Un cavaler doreşte să te vadă! Zice că a venit ca să rămână la noi! Aş putea să ştiu ce...

— Lordul Dodgson! strigă euforic sir William, aruncând furca în căpiţa de paie şi zbughind-o la fugă spre casă. În sfârşit! În sfârşit a venit lordul Dodgson!

— Şi aş putea să ştiu cine... William! Cu tine vorbesc! William!

Dar sir Harrod nu mai stătu să asculte cuvintele soţiei sale. Uitând de cocina sa dragă, ieşi cu paşi tinereşti din şopron şi alergă să îşi îmbrăţişeze cu afecţiune prietenul, fără să mai observe că lady Harrod rămăsese între porci, zbierând iritată:

— Şi doctorul Linz? Aş putea să ştiu unde este doctorul Linz?

În atelierul maestrului Whiteman, dulcea Elizabeth îşi petrecea amiaza într-o dispoziţie posomorâtă, în timp ce înserarea devora lumina unei zile splendide, chiar dacă tânăra nu îi remarcase

frumusețea. Întrebările repetate ale logodnicului Nick legate de starea ei fură inutile, la fel de zadarnice precum fură diferitele investigații pe care tânărul încercă să le facă, năucit de tăcerea persistentă a mohorâtei și demoralizatei lui iubite. Artistul, din depărtare, observă atitudinea taciturnă a fetei și zbuciumul tânărului care încerca să descopere motivul indispoziției frumoasei Eli și, chiar dacă își imagina ce se petrecuse și era convins de importanța minoră a evenimentului, preferă să nu se bage pentru ca din vorbele lui să nu poată fi trase concluzii care nici nu ar fi favorizat, nici nu ar fi convenit intereselor celui mai important client al său. Băiatul apuca din când în când mâna iubitei lui și o implora să îi dezvăluie motivele nefericirii sale. Ea, trăgându-și mâna de fiecare dată, întorcea capul și rămânea tăcută, ca și cum nu l-ar fi auzit sau ca și cum ar fi dorit să îi demonstreze că nu vrea să îi audă. Dacă Nick îi arunca priviri de cățel cuminte, rugătoare, fata îi răspundea cu gesturi tăcute de pisică înfumurată și capricioasă.

— Dar ce ai, dragostea mea? Nu vrei să îi spui puișorului tău?

— Of, exclama ea, întorcând capul. Cât ești de obositor!

Maestrul Whiteman sfârși prin a-l compătimi pe tânăr și se apropie de cei doi, dând un ocol atât de fals prin atelier, încât era limpede de la bun început care îi este adevărata destinație.

— Nimeni nu o mai înțelege, domnule, spuse Nick. Și cât aș vrea să știu ce îi trece prin căpșorul ăsta de fetiță răsfățată...

– Eu? Eu nu am absolut nimic, domnule Whiteman, vă asigur, protestă Elizabeth. Dar omul ăsta este atât de obositor uneori ...

– Ai vreo indispoziţie, poate? ăsta e motivul? vru să afle maestrul.

– Ei aş, auzi, indispoziţie! Iertaţi-mi tonul, maestre, se înfurie băiatul. Dar se poartă de parcă i-aş fi făcut eu vreun rău, şi martor mi-este Domnul că, în ceea ce mă priveşte...

– Adevărul este că Eli este foarte obosită, Nick, trebuie să o înţelegi, încercă artistul să fie împăciuitor. Lucrăm de foarte multă vreme împreună şi este limpede că tânăra ta logodnică este ostenită. Sunt sigur că despre asta e vorba, nu-i aşa, Elizabeth?

– Chiar aşa! sări fata în sus. Sunt al dracului de obosită! Nici nu ştiţi cât de obosită sunt, aţi nimerit-o la fix... Să tot pozez, să alerg, să sar pe ferestre...

– Poftim? se interesă maestrul.

– Pe unde sari? se încruntă dintr-odată Nick.

– Nu sunt convins că înţeleg pe deplin chestiunea asta cu ferestrele şi cu săriturile, Eli... insistă Whiteman.

– Păi v-am spus deja! strigă Elizabeth. Şi-acum mă duc la culcare! Dacă nu am voie să o cunosc pe „marea doamnă", nu mai vreau să văd pe nimeni! Aşa că plec. Şi tu! se întoarse ea către logodnicul Nick. Fă-mi plăcerea şi lasă-mă în pace! Nu te mai ţine după mine ca o potaie de pripas!

– Doamnă mare? Potaie de pripas? Mă ţin după tine? Dar... domnule Whiteman! Dumneavoastră înţelegeţi ceva din tot ce trăncăneşte nefericita asta?

– Nicio iotă, fiule... ridică artistul din umeri şi dădu din cap. Nici măcar o iotă. Dar sunt sigur că

totul are o explicație foarte simplă. Ne povestești mâine, nu-i așa, Eli?

— N-am nimic de povestit! răspunse fata, burzuluindu-se.

Spunând aceasta, ieși în trombă din atelier, cu bărbia ridicată, provocând un uragan care ridică în calea lui tot praful din atelierul maestrului Whiteman.

Cum este firesc, pe nimeni nu nedumeri telegrama lapidară pe care o primi lady Harrod din partea surioarei sale Jane în ziua următoare.

Ești o cățea Stop Să ții minte asta Stop Jane

Pe de altă parte, aceste rânduri nu sunt greu de descifrat dacă luăm în considerare faptul că în seara precedentă doctorul Linz îi comunicase lui lady Jane oferta primită de la sora ei Evelyn, care îi dubla salariul pentru a accepta să îi fie medic de familie, invitându-l să se mute de urgență în conacul ei din Londra, unde îi rezervase o cameră și îi promitea toate cele necesare traiului zilnic. Biata Jane, stupefiată, reacționă redactând o telegramă, lucru neobișnuit pentru cei care îi cunoșteau caracterul, în loc să facă rost de una dintre acele cutiuțe cu capsule albe care se folosesc împotriva rozătoarelor și să se asigure că iubita ei surioară le îngurgitează una după cealaltă, până la pronunțarea decesului. Dar, datorită efectului perioadei de convalescență, care o slăbise, al începutului de plictis pe care orice amant veteran îl stârnește și al rămășițelor de afecțiune care obișnuiesc să supraviețuiască în sufletele rudelor de primul sau al doilea grad din familiile britanice, se mulțumi de această dată cu redactarea misivei și cu expedierea ei prin

intermediul Serviciului Poştal al Maiestăţii Sale. Preferă să nu o ducă cu propriile mâini, deoarece, în acest caz, după ce s-ar fi asigurat că epistola a fost citită, şi-ar fi invitat surioara să o înghită fără să recurgă la procesul masticaţiei, proces recomandat de către toţi specialiştii în diete şi de către ceilalţi experţi în diversele aspecte ale digestiei alimentare.

Doctorul Linz, de fapt, ajunse la Londra în acelaşi timp cu lordul Dodgson, dar pentru a nu se prezenta în faţa damei cu mâinile goale, zăbovi într-un magazin din oraş, făcând anumite cumpărături care sporiră conţinutul servietei sale profesionale cu nişte corzi de mătase, o mască de piele neagră, trei bice de mărimi şi flexibilităţi diferite şi, ceea ce îi dădu cea mai mare bătaie de cap, un corset de mătase care se încheia cu noduri, obiect pe care nu îi fu deloc uşor să îl obţină la acea oră târzie din noapte.

Chiar şi aşa, nici nu apucase sir Harrod să îşi lase din braţe recent cunoscutul amic, lordul Lewis Jeremy Dodgson, *senior* de Cheshire, când lady Harrod trecu în fugă prin faţa ochilor săi şi, în loc să se oprească pentru a-şi saluta invitatul, aşa cum recomandă regulile bunelor maniere, îşi schimbă direcţia alergării şi continuă să gonească înspre o altă trăsură care intrase chiar în acel moment în grădină şi din care, la fel de grăbit, cobora pentru a o îmbrăţişa pe soţia lordului un bărbat înalt, cu aspect de austriac.

Sir Harrod continuă să îl strângă în braţe pe lordul Dodgson, fără să îşi dezlipească nicio clipă ochii de acea privelişte insolită. Şi, surprins de atâta efuziune sentimentală, îşi ceru scuze prietenului său şi se apropie de locul în care soţia sa se pipăia de mama focului cu acel vizitator necunoscut.

— Ehem, ehem... tuşi el, cât putu de discret.

Dar căldura sufletească împărtășită de tainicii îndrăgostiți, din câte putu observa el cu un început de iritare în pupile, nu suferi nici cea mai mică scădere de temperatură în fața glasului său răgușit.

— Ehem, ehem... își drese el glasul ceva mai apăsat, obținând o reacție identică din partea interlocutorilor. EHEM!

În acel moment, lady Harrod își veni în fire, fiind greu de crezut că la vârsta ei ar fi putut să sufere de surzenie într-o asemenea măsură, și se întoarse spre lord.

Dragul meu! Iată, el este doctorul Linz! strigă ea, veselă ca o liceancă.

Sir Harrod se apropie câțiva pași pentru a-i strânge mâna doctorului, studiindu-l din cap până în picioare, de parcă i-ar fi măsurat din ochi corpolența și ar fi cântărit posibilitățile de a l surprinde cu o scatoalcă peste mandibulă, în cel mai pur stil pugilistic. Dar se abținu.

Încân... încântat de cunoștință, bolborosi el cu greutate.

— Asemenea, strânse doctorul Linz mâna care i se oferea.

Dumnealui este noul nostru medic de familie, surâse lady Harrod. O eminență. A avut grijă de Jane pentru mai mulți ani, dându-i satisfacție totală. Veniți, doctore, vreau să vă arăt camerele dumneavoastră.

— După dumneavoastră, milady, acceptă zâmbitor austriacul. Îmi permiteți, domnule? îl întrebă el pe sir Harrod.

— Bine, bine... bodogăni lordul. Fiți binevenit în casa mea.

— Vă mulțumesc, replică medicul, plecând după lady Harrod. Dintr-odată o opri și se întoarse

spre lord: Totuşi... Tusea domnieivoastre nu îmi place deloc. Absolut deloc. Vă rog să îmi amintiţi să vă consult ceva mai încolo... Sau, dacă îmi daţi voie acum... spuse el, apropiindu-se de lord.

— După cină, doctore, spuse grăbită lady Harrod, apucându-l de un braţ. Cel mai bine după cină. După ce îmi acordaţi mie o consultaţie, firește... Pentru că simt ceva aici... în zona pieptului, cum să vă zic...

Cu toate acestea, cina nu fu deosebit de cordială. Sir Harrod nu îi adresă niciun cuvânt doctorului Linz, iar lady Harrod nu îi aruncă nicio privire lordului Dodgson. Dar, deoarece mâncarea de mazăre fu bine stropită cu unt, piureul de castane fu delicios, iar carnea de porc se găsi din belşug pe masă, seara trecu fără mari incidente. Cele două complicate conversaţii din timpul cinei fură atât de învăluite în cuvinte cifrate şi în fraze enigmatice, încât apariţia desertului, o budincă discutabilă din care nimeni nu fu doritor să guste, se transformă într-un oftat de uşurare al celor patru comeseni, care putură să se ridice de la masă şi să meargă în camerele lor, cu aceeaşi scuză mormăită a obositoarei zile prin care fiecare dintre ei trecuse.

Sir Harrod dormi bine, gândinduse la tânăra Elizabeth. Lordul Dodgson dormi şi mai adânc, răcorindu-se cu amintirile trăite împreună cu sărmanul Jack. Cât despre ceea ce se petrecu între lady Harrod şi doctorul Linz, nu există niciun fel de informaţii, chiar dacă toată lumea căzu de acord, la micul dejun din dimineaţa următoare, că pe timpul nopţii s-au auzit miorlăituri de pisici şi şuierături ale vântului care stârniseră o simfonie de zgomote şi de gemete pentru care nimeni nu fu în stare să găsească o explicaţie convingătoare.

XII

La şapte şi jumătate dimineaţa, când începea să se crape de ziuă, sir Harrod şi lordul Dodgson se plimbau cu mâinile încrucişate la spate prin grădina conacului, contemplând roua depusă pe trandafiri şi magnificul spectacol al porcilor râmând şi grohăind, luptându-se pentru prima masă a zilei.

Erau numai orele şapte şi jumătate ale dimineţii, dar cei doi erau deja impecabil ferchezuiţi, discutând despre floricele şi pulpe de porc cu priviri care denotau un viu interes, chiar dacă, în realitate, încercau să îşi ascundă cât mai bine posibil nerăbdarea — nobilii aşteptau ridicarea soarelui pe cer pentru a se îndrepta către atelierul artistului Whiteman, unde urmau să o întâlnească pe tânăra Elizabeth.

La şapte şi jumătate dimineaţa era răcoare, dar inimile le ardeau de nemăsurată dorinţă.

Pe de altă parte, lady Harrod şi doctorul Linz, purtând pe chipuri urmele evidente ale unei nopţi extrem de proaste, sau poate mult prea bune, luau micul dejun fără să scoată niciun cuvânt, aproape fără să respire. Iar prin ferestre îi puteau vedea pe cei doi bărbaţi plimbându-se printre trandafiri, nereuşind să înţeleagă ce anume ar putea să le stârnească atâta interes la acele ore nepotrivite.

Cele două angajate ale serviciului de bucătărie, gătite cu bonete şi cu ireproşabile şorţuleţe albe pe deasupra fustelor negre, strângeau resturile micului dejun, în timp ce şefa servitorilor dădea instrucţiunile

zilnice celorlalte slugi ale casei, cu voce joasă, pentru a nu o deranja pe doamnă şi pe invitatul acesteia.

Lătratul îndepărtat al unor câini care încercau să atragă atenţia stăpânilor pentru a primi o binemeritată scărpinătură pe spate se reverberă în casă ca un ecou al unei bătălii navale nicicând comemorată.

În sfârşit, căminul familiei Harrod se trezi la viaţă în acea dimineaţă într-un mod neobişnuit. Şi totul părea să spună că finalul urma să fie, la rândul lui, cu adevărat deosebit...

§

Departe de conac, la puţină vreme după aceea, în jurul orelor opt ale dimineţii, artistul Whiteman intră în atelierul său de modelaj, urmat de tânărul Nick, care imita paşii şefului său tăcând mâlc, respirând cu greutate, morocănos şi neconsolat. Având în vedere ceea ce se putea citi pe chipul băiatului, maestrul înţelese că discuţiile din noaptea precedentă purtate cu logodnica lui nu se încheiaseră cu niciun soi de pact demn de a fi comunicat presei. Nu era nevoie să fii un observator extrem de atent pentru a înţelege că, în seara care tocmai trecuse, tânăra Elizabeth nu avea, ca să spunem aşa, dispoziţia pe care ar trebui să o aibă amfitrioana unei petreceri pentru copii. Logodnicul ei sesizase acest lucru, fără doar şi poate, dar chiar şi aşa comisese frecventa greşeală masculină de a încerca să limpezească lucrurile în cel mai prost moment posibil. De aceea, atunci când maestrul îl întrebă la ce oră urma să vină Eli la atelier, tânărul Nick îl privi

ca şi cum ar fi avut în faţa ochilor o insectă burduhănoasă şi strălucitoare, aidoma celor care traversează strada cărând după ele resturi de rahat, apoi spuse:

— Mi-e teamă că miss Elizabeth nu mai consideră necesar să îmi ofere niciun fel de informaţii...

— Cum adică, puştiule?

— Pai... Am avut o discuţie... nu ştiu cum să spun... Nervoasă şi... Situaţia e groasă...

- Groasă?

Cum aţi califica dumneavoastră, maestre, reacţia regelui spaniol atunci când Maiestatea Sa britanică i a comunicat că preferă să păstreze Gibraltarul?

Groasă?..

Iată că mă înţelegeţi...

De fapt, în noaptea precedentă, înainte de a merge fiecare la casa lui, Nick şi Elizabeth căzuseră de acord să servească o băutură răcoritoare la cârciumă şi să clarifice, pe cât posibil, situaţia în care se găseau. Intrară în local şi luară loc la aceeaşi masă, lucru normal, având în vedere faptul că era vorba despre o conversaţie, pentru că, în caz contrar, dialogul ar fi devenit nu numai zgomotos, ci şi, date fiind caracteristicile discuţiei, mult prea puţin intim.

Ceaiul este o băutură ciudată. Este compusă din apă fierbinte şi câteva fire de iarbă care se aruncă în lichid pentru a-l murdări, colorându-l mai mult sau mai puţin intens, în funcţie de durata de timp în care buruiana este lăsată la înmuiat. Apoi se adaugă o picătură de lapte, pentru a înrăutăţi lucrurile, sau,

dacă se dorește, câteva picături de lămâie, probabil pentru a ascunde nedefinita aromă a poșircii.

Adevărul este că Nick nu încercase niciodată să deguste un ceai, dar, pentru că logodnica sa ceru unul, acceptă să i se aducă și lui o cană, pentru a ține pasul cu moda, nu de alta. Dar, după ce văzu ce le aduse cârciumarul, după ce studie cu maximă atenție ceea ce i se părea a fi apă împuțită, care se murdărește din ce în ce mai mult, începu să amestece cu lingurița în lichid, așa cum vedea că face Eli, gândindu-se că acea poțiune nu se bea, ci că este vorba, fără îndoială, de un simplu recipient în care se înmoaie degetele înainte de a le parveni adevăratul ceai solicitat.

Dar surpriza lui fu uriașă atunci când iubita lui îl întrebă:

— Lapte, zahăr, lămâie?

— Eu?

— Eu îl servesc cu o picătură de lapte... și adăugă un strop de lapte a cărui imagine nu făcu altceva decât să îi întoarcă mațele pe dos.

Dar lucrurile nu luară sfârșit aici. Ceremonia continuă până în punctul culminant, când fata dădu pe gât o sorbitură din acea poșircă!

Nick nu mai putut să suporte și simți un icnet de vomă. Cu un geamăt surd, ținându-și palma la gură, spuse:

— Dacă-mi dai voie...

Și o rupse la fugă în afara cârciumii, unde vomită cu generozitate de mai multe ori. Întorcându-se la masă, palid și transpirat, o găsi pe Eli terminând de băut conținutul ceștii sale și privindu-l cu ochi mari, pregătită să înceapă.

— Trebuie să discutăm, spuse ea. Şi îi porunci să se aşeze cu un gest ferm, arătându-i taburetul.

— Cum spui tu, acceptă Nick, luând loc şi dând la o parte ceaşca sa, pentru a nu mai simţi din nou vertijul aromei pe care o răspândea acea poşircă.

— Mi-e teamă... începu ea. Mi-e teamă că relaţia noastră, ca să zic aşa, nu are un viitor foarte strălucit, dragul meu. Mi se pare, şi iartă-mă că ţi-o spun într-un mod atât de direct, că există şi o altă lume şi că tu nu aparţii acestei lumi.

— Şi tu aparţii? dori el să afle, privind-o provocator.

Încă nu... ridică ea din sprâncene, îşi muşcă buzele şi scuturâ din cap de două ori. Dar am vizitat acea lume şi am de gând să fac tot ce îmi stă în putinţă ca să rămân în ea. Este, cum să îţi explic, o lume mai confortabilă...

Tânărul Nick nu înţelese foarte bine unde voia să ajungă logodnica lui, dar, oricât de mare era ameţeala care pusese stăpânire pe el, mai avea un dram de judecată.

— Mai confortabilă? Te referi la bani, la doamnele mari, la săriturile pe fereastră şi la moşturile despre care ne-ai tot trâncănit adineauri? Pai dacă aşa stau lucrurile, s-ar zice că eşti o cătea, nu?

Elizabeth sări de pe taburet, stupefiată de acel mod de a vorbi al logodnicului el, atât de neobişnuit. Şi scăpă un oh! plin de eleganţă înainte de a-l întreba:

— Te referi la căţelele căţele? La acele mici animale cu codiţe lungi şi stufoase care aleargă în faţa cailor în timpul partidelor de vânătoare?

— Mă refer la târfe, târfă! plesni Nick cu palma în masă, cu ochii injectaţi.

Tânăra Eli oftă adânc şi dădu ochii peste cap.

— Vezi ce-ţi spuneam? Mi-e teamă că relaţia noastră nu mai are niciun viitor... Şi asta nu pentru că tu eşti un neica nimeni fără slujbă şi fără posibilitatea de a-mi oferi nici jumătate din beneficiile pe care le merit, ci pentru că eşti un ignorant care habar n-are nici măcar să dea chix, ca să nu mai vorbesc de toate rafinamentele de care poţi să dai dovadă atunci când înveţi să dai chix cu adevărat...

— Să dau chix? Ce dracului mai e şi asta? se interesă Nick, complet demoralizat.

— Exact asta spuneam. Iubirea noastră este imposibilă. Adio.

Şi, ridicându-se, Elizabeth ieşi din cârciumă, lăsând în urmă un zumzet de glasuri bolborosite şi frământate, asemenea murmurului produs la lăsarea întunericului de întâlnirea celor patru vânturi locale.

La Londra, primele zile de iunie, deşi albastre şi lipsite de nori, nu provoacă insolaţii majore sau arsuri ale pielii — nici vorbă de aşa ceva. În general, începând din anul 1618 nu se mai înregistraseră pe data de 2 iunie temperaturi de douăzeci şi opt de grade la orele nouă ale dimineţii, iar pariurile ca temperatura să atingă această cifră în anul 1907 aveau o cotă de şase la unu. Oricum, cei care ar fi pariat câteva lire pe o asemenea eventualitate ar fi pierdut, pentru că, de fapt, pe 2 iunie 1907, la orele 9:00, temperatura nu atingea decât şaisprezece grade, motiv pentru care culoarea de pe chipul lordului Dodgson şi excesul de îmbujorare din pometii acestuia, atunci când dădu buzna în atelierul lui Whiteman, nu aveau nicio justificare.

Astfel de fierbinţeli nu pot fi explicate decât de faptul că, atunci când intră pe uşă împreună cu sir Harrod, dădu nas în nas cu tânărul asistent Nick, privelişte care îi tulbură nespus. Şi acesta este adevărul. Cei doi gentlemeni intrară în atelier veseli şi hotărâţi, în căutarea frumuseţii indescriptibile a tinerei Elizabeth şi, pe nepusă masă, fără înştiinţare prealabilă, se pomeniră în faţa ochilor cu logodnicul ei, un flăcăiandru cu chip de copil, cu ochi albaştri şi corp de şcolar care îl subjugă pe străin din prima clipă.

Sir Harrod nu observă tulburarea lordului, spre deosebire de tânăr. Iar agitaţia evidentă a nobilului fu combătută de o privire atât de ingenuă, de fragedă şi de înţelegătoare a plebeului, încât, dacă s ar fi măsurat impactul produs, seismograful din Greenwich ar fi dat alarma în întregul Regat Unit. Iar două inimi care bat la unison au, cum deja se cunoaşte, forţa unui cutremur de pământ asemenea celor care obişnuiesc să scuture insulele vulcanice aflate la sud de linia Ecuatorului.

Artistul Whiteman ieşi să îi salute pe sir Harrod. Acesta privea zbuciumat în toate părţile, ca un ogar de curse, căutându-o din ochi pe damă, pretinzând că doreşte să o prezinte noului venit. Dar drumul maestrului se încheie brusc atunci când lordul Dodgson rămase stană de piatră în faţa lui Nick, iar sir Harrod, descumpănit şi iritat, îşi aruncă mănuşile şi pălăria pe masa de lucru. Cu toate acestea, pentru a nu părea ridicol, se îndreptă către maestrul Whiteman, ca şi cum nu ar fi băgat de seamă căderea în transă a lordului.

— Să nu-mi spuneți, maestre, că minunatul nostru model nu a sosit încă, spuse el, uitându-se de jur-împrejur.

— Eu... ehem... confuz la rândul lui, Whiteman nu izbuti să găsească nicio scuză plauzibilă. E pe cale să ajungă, firește...

— Firește, repetă lordul.

— Oh, da, insistă artistul.

— Oh, da, ratifică sir Harrod. Și, bineînțeles, dați-mi voie să vi-l prezint pe... pe... aș putea să știu unde ați dispărut, lord Dodgson?

— Oh, sunt aici, reacționă *seniorul* de Cheshire când își auzi numele. Aici, aici, în spatele acestei splendide coloane.

— Veniți, domnule. Vreau să vi-l prezint pe maestrul Whiteman, despre care v-am povestit atâtea lucruri.

— Încântat de cunoștință, domnule, îi întinse mâna lordul, apropiindu-se cu pași ușori. Eram... spuse lordul, frământându-și mâinile și arătând din priviri către nicăieri, din ce în ce mai zbuciumat.

— Plăcerea este de partea mea, înclină Whiteman capul. Presupun că lucrarea noastră vă va satisface pe deplin. Sper și doresc ca...

— Lucrarea? se încruntă lordul Dodgson.

— Păpușa domniei-voastre, îl lămuri artistul.

— Păpușa mea, evident, repetă lordul. Și după câteva secunde adăugă: Ce păpușă?

— Păi credeam că... Whiteman îl privi pe sir Harrod, nedumerit. Credeam că domnia-sa...

— Dar firește, dragul meu Dodgson, interveni sirele, mai puțin confuz, dar nu pe de-a-ntregul sigur pe el. Amicul nostru e pe cale să finalizeze procesul de fabricare a păpușii pe care trebuia să o trimitem

în închisoare excelenței voastre, dar acum, din fericire...

— Oh, da, da. Firește, firește... Păpușa... își aduse aminte lordul Dodgson.

— Mai exact, păpușa pentru care ne-a împrumutat trăsăturile tânăra Eli, pe care, ce surpriză, Whiteman, nu o văd aici în această dimineață!..

— Elizabeth, da, repetă Whiteman.

— Exact, răspunse cu asprime sirele.

— Chiar ea... insistă maestrul.

— Tânăra pe care doream să i-o prezint lordului Dodgson pentru a-i oferi dovada sincerei noastre aprecieri, nu-i așa, dragul meu lord?

Fără îndoială, fără îndoială, se bâlbâi *seniorul* de Cheshire, complet dezinteresat, nescă pându l din ochi pe Nick, deja înrobit de privirea insistentă a lordului.

- Și amândoi eram siguri că tânăra va fi aici! Nu-i așa? perseveră sirele.

— Nu încape vorbă, spuse maestrul, intimidat. Ceea ce se întâmplă este că tânărul Nick...

— Nick? îi scăpă lordului Dodgson, într-un oftat interminabil.

— Oh, da, îmi cer iertare domniilor-voastre, se scuză maestrul. Vi-l prezint pe asistentul meu, Nick, logodnicul tinerei Elizabeth. Așadar, vă spuneam că Nick tocmai m-a informat că Eli suferă o ușoară indispoziție, care, probabil, este și motivul întârzierii ei. Nimic grav, presupun.

— Așa deci, Nick? Lordul Dodgson se grăbi să îl strângă mâna tânărului, fără să clipească și fără să îl slăbească din ochi, cu pupilele tremurătoare. Tu cu ce te ocupi, Nicky?

— Eu sunt... sunt asistentul domnului Whiteman...

— Ah, evident, nătărăul de mine... surâse prostește lordul. Și cum vine treaba asta cu logodna? Nu ești cam tânăr ca să te dedai unor contracte nupțiale?

— Eu, domnule... Adevărul este că după ce s-a întâmplat azi-noapte...

— Cu toate lucrurile pe care le mai ai de învățat, făptură!.. îl întrerupse lordul Dodgson, fără să îl bage în seamă. Eu, fără să îți dau prea multe detalii, aș putea să-ți fiu un bun îndrumător în privința anumitor aspecte. Nu ți-ar face plăcere să...

— Maestre! se întoarse sâcâit tânărul, fără să își ascundă indispoziția. Doriți să mă duc la dulgherie? Cred că sunt gata grinzile de...

— Da, da, du-te, aprobă Whiteman.

— Te însoțesc, spuse lordul Dodgson. Lumea dulgherilor este atât de fascinantă!.. Ferăstraie, ciocane, cuie, atâta lemn... Atâta rumeguș!

— Deși... stai așa! se contrazise tânărul. Grinzile nu vor fi gata decât pe seară... Ernst mi-a zis foarte clar: Grinzile pe seară, Nick, să nu uiți! Pe seară!

Maestrul Whiteman și sir Harrod urmăreau cu mare chin conversația dintre cei doi, cu o dificultate apropiată de confuzia totală. Niciunul dintre cei doi nu putea ghici la ce vor duce toate aceste discuții, dar, pe de altă parte, niciunul nu știa cum să se bage în vorbă pentru a influența mersul evenimentelor. De aceea, apariția tinerei Elizabeth fu o ușurare pentru ei, dar mai ales pentru Nick. Fata intră în încăpere și, fără să spună niciun cuvânt, cu o moacă acră,

traversă atelierul cu paşi repezi şi se aşează în faţa caprei pe care se aşeza în fiecare dimineaţă.

§

Chiar în acele clipe, în conacul lui sir Harrod, lady Harrod şi doctorul Linz moţăiau pe o băncuţă la soare, contemplând absenţi zborul razant al porumbeilor care vânau insecte înaripate, insecte care zburătăcesc te miri unde gândindu-se la orice, mai puţin la a servi drept mic-dejun indolentei specii de animale acoperite cu pene. Amanţii dădeau dovadă de o puturoşenie îngrijorătoare, consecinţă a nopţii albe pe care o petrecuseră şi a numărului excesiv de exerciţii fizice efectuate, care, de la o anumită vârstă, lasă sechele pentru o lungă perioadă de timp.

Cei doi priveau în gol, suspinau fără cuvinte şi se mângâiau din când în când, schimbând mâna odată cu poziţia. Dar atât de limpede era sfârşeala care pusese stăpânire pe ei, încât orice observator atent ar fi ajuns la concluzia că cei doi participaseră în zorii zilei la clasica regată Oxford-Cambridge, fiecare vâslind în propria sa lotcă.

Cu toate acestea, Copernicus, Galileo şi Bentham însuşi ar putea fi consideraţi veritabili ignoranţi în comparaţie cu ţăranii galezi, care afirmă că soarele vindecă orice beteşug şi este leacul tuturor bolilor de care suferă fiinţa omenească. Deoarece, la numai câteva minute distanţă, hrăniţi de soarele primăvăratic şi de briza caldă a lunii iunie, Linz o privi pe Evelyn, lady Harrod îi răspunse printr-o uitătură intensă, medicul zâmbi, femeia surâse la

rândul ei și, ca prin miracol, amândoi găsiră în el puterea necesară pentru a-și face cu ochiul.

— Sper că nu te supăr, draga mea, spuse doctorul, dacă îți mărturisesc că nu sunt pe deplin satisfăcut de examenul medical la care te-am supus azi-noapte. Cred că o consultare mai amănunțită...

— Chiar așa crezi, doctore?

— Evident.

— Ce pot să spun, medicul are întotdeauna dreptate. Așa se spune, nu? oftă ea. Crezi că acum este momentul...

— Oh, da. Fără îndoială...

— Este chiar atât de necesar?

— Da, draga mea.

— Dacă așa stau lucrurile...

— Chiar așa.

Lady Harrod dădu din cap a părere de rău și se ridică în picioare.

— Păi atunci...

Cei doi, înviorați, se repeziră în casă, înspăimântând porumbeii care verificau aleea cu mare atenție, căutând insecte mai puțin agile pe care să le urmărească pentru a se îngrășa ca niște porci, în acea viață de huzur de care se bucură specia lor mitologizată de legende și de religie.

§

Ciudate sunt cărările pe care o apucă soarta și traiectoriile pe care zboară săgețile lui Cupidon atunci când sunt trase în serile de iunie! În acea noapte, în conacul familiei Harrod, la cină participau șase comeseni: cuplul amfitrion, doctorul Linz, lordul

Dodgson, Elizabeth şi logodnicul tinerei, Nick, deşi, dacă analizăm jocurile privirilor celor şase, această ultimă afirmaţie ar putea fi considerată exagerată.

Cert este că lordul Dodgson nu încetase nicio clipă pe parcursul acelei zile să îi caute privirea lui Nick şi că, după ce insistase ia amiază să îl însoţească pe drumul către dulgher, avusese loc între ei o conversaţie fără martori în care, mai mult sau mai puţin, *seniorul* de Cheshire ajunsese să îi spună că are de gând să închirieze o casă în Londra, ca domiciliu fix, că în acei conac va avea nevoie de un secretar, că însurătoarea i se părea o neghiobie, iar visul de a fi artist modelator o stupizenie şi mai mare. Mal mult decât atât, îi oferea o slujbă plătită cu o soldă care urma să îzgonească sărăcia din viaţa tânărului şi, în plus, dacă băiatul urma să regrete noul lui stil de viaţă, după o perioadă de treizeci de zile va avea dreptul să renunţe, primind o indemnizaţie de o mie de lire. Tânărul Nick ceru o perioadă de gândire, dar, dacă luăm în considerare schimburile de priviri dintre cei doi din timpul cinei, hotărârea lui fu pe de-a-ntregul satisfăcătoare pentru lordul Dodgson.

Pe de altă parte, sir Harrod profită de acea zi pentru a participa ia câteva întrevederi private cu Elizabeth, şi chiar dacă nu există mărturii ale discuţiilor purtate, este simplu de bănuit că lordul ajunsese să îi spună, mai mult sau mai puţin, că lady Harrod urma să fie în următorii ani îngrijită cu mare atenţie de doctorul Linz, în toate aspectele posibile, că avea nevoie de o secretară la conac, că măritişul este o neghiobie, iar visul de a fi stăpâna unei case pline de plozi o stupizenie şi mai mare. Mai mult decât atât, îi oferea o slujbă plătită cu o soldă care

urma să izgonească sărăcia din viaţa tinerei şi că, în cele din urmă, dacă accepta să muncească pentru el, îi promitea să îi fie alături la bucurii şi la necazuri, sănătoşi sau bolnavi, până când moartea îi va despărţi. Şi dacă, după o perioadă de treizeci de zile, fata urma să regrete noul ei stil de viaţă, va avea dreptul să renunţe, primind o indemnizaţie constând într-o rentă în valoare de o mie de lire anuale. Elizabeth ceru o perioadă de gândire, dar, dacă luăm în considerare privirile pe care le schimbară în acea seară, hotărârea luată de Elizabeth fu pe de-a-ntregul satisfăcătoare pentru sir Harrod.

Nici nu trebuie să amintim că lady Harrod nu avu nimic împotrivă: junghiurile repetate al căror leac era cunoscut numai de către doctorul Linz îi dădeau mult prea mult de furcă pentru a fi preocupată de faptul că în conac fu angajată o secretară care, într-un fel sau altul, era la dispoziţia soţului ei.

Şi, astfel, în acea lună iunie a anului 1907, la Londra, se semnă o înţelegere pe care toată lumea o cunoaşte, de atunci, sub numele de „pactul lui Whiteman", despre care, până în zilele noastre, nimeni nu ştiu la ce se referă sau de unde îşi trage numele. Un pact între cavaleri care puse capăt sentimentului tragic al dezonoarei şi dramatismului exagerat al geloziei şi care dădu naştere unei armonii familiale în care singurul lucru discordant, uneori, era temperatura la care se servea ceaiul.

Pentru că, de-a lungul timpului, aşa cum era de aşteptat, rutina cotidianului epuiză pasiunile unora sau altora dintre îndrăgostiţi, în timp ce maestrul Whiteman, care se alesese în împărţeala făcută cu păpuşa pe care el însuşi o fabricase pentru *seniorul*

de Cheshire, își găsi fericirea în brațele unei făpturi frumoase și docile pe care, în onoarea marelui scriitor Lewis Carroll, avu inspirația să o numească Alice, alături de care trăi, până în ziua morții, cele mai minunate clipe de fericire pe care și le-ar fi putut imagina vreodată.